

ପ୍ରାଣେ କିମ୍ବା ଯିଲି ଆଜିର ପରିଚାରକରେ

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

ବିଜୟ

போற்சிறையில்

வாடும்

புனிதர்கள்

தெணியாள்

முருசாலி
வெளியீடு

முரசோலி வெளியீடு

முதற் பதிப்பு

சென்றெழுப்பர், 1989

விலை ரூபா 25/-

நூலாசிரியர்

தெணியானி

(க. நடேசன்)

தெணியகம்

பொலிகண்டி

வலிவெட்டித்துறை

அட்டைப்படம்

ரமணி

அச்சப்பதிவு

முரசோலி அச்சகம்

ஸ்ராண்லி வீதி

யாழிப்பாணம்

என்னுமேர

தமிழில் பிராமணர்களின் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் பல நாவல் கள் தமிழகத்தில் வெளிவந்திருக்கின்றன.

சமுத்துப் பிராமணர்கள், பூசகர்கள் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் சமுத்துப் புதற்படைப்பு இந்த நாவல்.

இந்த நாவலை ஏன் நான் எழுதினேன்?

இதனை எழுதுவதற்கு முன்னர் இரண்டு சிறுக்கதைகள் எழுதி னேன். ஆலயங்களிற் பூசகர்களாக இருந்து பலவிதமான நெருக்கடிகளுக்குவளர்கித் துண்பப்படும் சமுத்துப் பிராமணர்களின் வாழ்வைச் சொல்லும் கதைகள் அவை. அந்த இரு கதைகளும் நான் நேரடியாகப் பெற்ற அநுபவங்களின் விளைவாக, என் இதயத்தில் உருவான குழறவின் வெளிப்படையாகவே அவை சிருஷ்டிகளாயின.

அந்த இரண்டு சிறுக்களையும் பிரபல பத்திரிகை ஒன்றின் வார வெளியீட்டுக்கும், பிரபல சஞ்சிகை ஒன்றுக்கும் அனுப்பி வைத்தேன். பத்திரிகை ஆசிரியரும் சஞ்சிகை ஆசிரியரும் தங்களுக்கு நான் எழுதுவதில்லை என்றமளக்குறையை என்னிடம் நேரிற் சொல்லி மிகவும் வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டதிற் கிணங்கியே, இரு சிறுக்களையும் அவர்களுக்கு நான் அனுப்பி வைக்க வேண்டி நேரிந்தது.

ஆண்டுகள் இரண்டு கழிந்த பிறகும் பத்திரிகை அந்தச் சிறுக்கதையைப் பிரசரிக்கவில்லை. சஞ்சிகை ஒரு வருடத்துக்கு மேலும் காலம் கடத்திக்கொண்டே போனது.

அதன் பின்னர் மிகுந்த சிரமப்பட்டு, நான் அனுப்பி வைத்த பிரதிகளை மீளப்பெற்று, ஒன்றை மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களிடமும், மற்றையதை எஸ். திருச்செல்வம் அவர்களிடமும் கொடுத்தேன். இருவரும் அந்தக் கதைகளை

ஏற்றுப் பிரசரித்தார்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் எனது உள்ளத்தில் ஒரு கேள்வி எழுந்தது இந்தீராண்டு சிறுச்சைதைகளையும் வெளியிடாது இந்ட்டடிப்புச் செய்த பத்திரிகை-சஞ்சிகை என்பனவற்றின் அந்தரங்க நோக்கமென்ன என்பதே இந்தக்கேள்வி.

ஆலயங்களிற் பூசகர்களாக இருந்துவரும் பிராமணரிகளின் மேல் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றவர்கள் தங்களால் இழைக்கப் படும் கொடுமைகள் இலக்கியமாகி வெளிவருவதனை விரும் பாமல் இருந்திருக்கவேண்டும். அல்லது ஈழத்துப்பிராமணர் எளின் வாழ்வின் இருள் நிறைந்த பகுதியினை என்னுடைய பேரை வெளிச்சத்துக்குக்கொண்டு வருவதனை ஜீரணிக்க இயலாமல் இருந்திருக்கவேண்டும். அல்லது இவை இரண்டுமே காரணங்களாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்று நான் தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

இந்தச்சம்பவங்களை எனக்கொரு சவாலாக அமைந்திரு. அதேசமயம் வெளியுலகத்துக்குக்கொரவம் மிக்க உயர்ந்த மனிதர்களாகக்காட்டப்பெறும் பூசகர்கள் உள்ளே குமைந்து புழுங்கி வெளிவிடும் பேதனைப்பெருமூச்ச என்னெஞ்சைச்சட்டது.

நான் அவர்களுக்காகவும் பேரை பிடிக்க உறுதி பூண்டேன். இதன் பின்னர் ஆலயங்களில் பூசகர்களாக இருக்கும் பிராமணர்களின் வாழ்வை மேலும் கூர்மையாக நோக்கி ஆராய ஆரம்பித்தேன். அந்தச்சமயம் என்பத்துமுன்று ஆடிக்கலவரத்தின் போது ஊருக்கு வந்திருந்த எனது அருமை நன்பர் பா. ரத்ஷைபாபதி கீய்யர் அவர்களை ஒருதினம் சந்தித்தேன். நாவல் ஒன்றினை எழுதுவதற்கான தயாரிப்பு வேலை கீலை நான் செய்து கொண்டிருக்கும் தகவலை அவரிடம் தெரிவித்தபோது சிலமணி நேரங்களை அவர் என்னேடு கழித்து பல அரிய தகவல்களை எனக்குதித்தநார். எனது மதிப்பிற்குரிய எழுதி தாளர் அமரர் ஜே.டானியல் அவர்களும் சில தகவல்களைத் தெரிவித்தநார். அதன் பின்னரே இந்த நாவலின் முதற்பிரதியை நான் எழுதி முடித்தேன்.

இலக்கிய நோக்கில் வெவ்வேறுபட்ட பார்வையுடையவர் அனென நான் ஏற்றும் ஆசிரியர் கே. தங்கவடிவேல் அவர்கள், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள், கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியஜயர் அவர்கள் ஆகிய மூவரின் பார்வைக்கு இந்த நாவலின் முதற் பிரதியைக் கொடுத்து அவர்கள் ஏற்றுக்களை அறிந்துகொண்ட பின்னர் இறுதியாக இந்த நாவலை எழுதி முடித்தேன்.

முரசொலி ஆசிரியர் நண்பர் எஸ், திருச்செல்வம் அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க, முரசொலி தினசரி யில் 03.08.87 முதல் 13.09.87 வரை நாற்பத்தைந்து தினங்கள் தொடர்ச்சியாக இந்த நாவல் வெளிவந்திருக்கிறது.

முரசொலியில் தொடராக இந்த நாவல் வெளிவந்தபோது இதனைப்படித்துத் தங்கள் மனப்பதிவுகளைச் சிலர் எனக்கு எழுதி இருக்கிறார்கள், அவர்களுள் ஒருவர் தமிழ்க் கலைஞர் வட்டத் தின் (தகவம்)தலைவர் வ இராசையா ஆசிரியர் அவர்கள். அன்னரின் கடிதம் ஒரு தேவை ஏற்று இந்நாவல் இடம்பெறுகின்றது. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் அறிமுகங்களை எழுதியுள்ளார்கள். ஓவியர் ரமணி அவர்களின் ஒரு கீழையும் திட்டம் இடம்பெறுகின்றது.

இந்த நாவல் இன்று நாலுருப்பெற்று வெளிவருவதற்குக் காரணமாக இருப்பவர் முரசொலி ஆளுநர் நாயகம் ம. சிவராசா அவர்கள்.

நாலுருப்பெறுவதில் மிகுந்த ஆக்கறையுடன் உழைத்தவர் க. மயில்வாகனம் அவர்கள். மிகுந்த சிரத்தை எடுத்துச் செயற் பட்டவர்கள் முரசொலி ஊழியர்கள்.

இந்த நாவலை நான் எழுதுவதற்குத் திட்டமிட்டுச் செயற் படத்தொடங்கியதுமுதல் இன்று நாலுருப்பெறும்வரை இதனேடு தொடர்புபட்ட அனைவரும் எனது நன்றிக்குரியவர்களாவர்.

தெனியகம்

பொலிசன்டி

வல்வெட்டித்துறை

20.09.1989.

தெனியான்

அறிமுக உரை

நண்பர் தெண்யான் எண்ணிடத்துக் கேட்டது “முன்னுரை” தான் இருப்பினும் நானே இந்தத் தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுத் துவினேன்.

ஆகை இலக்கியம் ஒன்றனுக்கான “முன்” உரை எப்படி இருதி தல் வேண்டும் என்பது பற்றிய பல பிரச்சினைகளைத் தீர்ப் பதற்கு “அறிமுகவுரை” என்னும் இத்தலைப்பே பொருத்த மான்று.

ஒரு நாவலின் “முன்” வரும் உரை அது. படிக்கப்பட்ட பின் னரே நடைபெறுவதற்கான ஒரு செயற் பாட்டை - விமரி சனத்தை-செய்வதாக அமைதல் கூடாது. அதுவும் விமரி சனம் என்பது எழுதப்பட்ட விடயத்தின் பொழிப்புரையே என்று கருதப்படும் ஒரு புலமைப் போக்கும் (அது “புலவன் எதைப்பாடினான், எப்படிப் பாடினான், அதி லுள் ள சிறப்பு யாது” என்பதன் நாவல் நிகைப்பட்ட வாய்ப்பாடு ஆகும்) நிலவும் இந்த நாட்களில் முன்னுரை பொழிப்புரை (பொழிப் புத்தான்!) யாகி விடும் ஆபத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். அதேவேளையில் அறிமுகம் என்பது வரவிருக்கும் வாசிப்பை ஒரு குறிப்பிட்டவகையில் குவியுனைப்படுத்தி விட வாய்ம், அதனால் நாவலின் குறை நிறைகள் இரண்டையுமே விளங்கிக் கொல்வதற்கான வாய்ப்புண்டு.

அடுத்த வினா, “எது அறிமுகப்படுத்துவது” என்பதாகும். ஆசிரியரா, ஆகைமா அறிமுகப்படுத்துவது என்பது வினா, அத-

ஊனிஞம் “ஆக்கம்” என்னும் பொழுது எதனைக் கருதுகின் ரேம் என்பது விவாதங்களுக்கு இடம் கொடுப்பதாகும். உருவம், உள்ளடக்கம் என்ற ஒரு குருகோத்திரசிலாமே அதற்குண் தொகிஞு நிற்கின்றது.

அண்மைக்கால இலக்கிய விமர்சன ஆய்வு இதற்கு ஓர் புதிய திறவுகோலைத் திந்துள்ளது. அதன்படிக்கு முடிகியம் ஆவது ஆக்கமாகிய “பாடம்” (The Text) தான். பாடத்துக்கு குன் ஆசிரியன், அவனது ஆசிக ஆளுமை, அவன் சொல்ல விரும்புவது (செய்தி), அதன் அமைப்பு, அதன்மொழி என்பன யாவும் அடங்கியுள்ளது.

இப்போதுள்ள உங்கள் நாவலின் நிலைநின்று கூறுவதானால், உங்கள் கையில் இப்போது ‘‘பொற்சிஹரயில் வாடும் புளி தரச்சன்’’ என்னும் பாடம் உள்ளது. அது ஒருநாவல். அது தெணியானால் எழுதப்பட்டது. அது ஒரு குறிப்பிட்டமுறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. தெணியாணைப்பற்றியும், யாழ்ப்பாணத்திற் பிராமணர் வாழ்க்கை முறைபற்றியும், அதுபற்றி உங்கள் உணர்வுகளையுங்கூட நீங்கள் அறிந்து கொள்ளப்போனது இந்தப் “பாடம்” மூலம் தான்.

இந்தப் “பாடம்” என்பது ஓர் இலக்கிய ஆக்கம் மாத்திரமல்ல அது ஒரு தொடரியியற் பொருளுமாகும். அதாவது

யார்

எதனை

எவ்வாறு

இத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையிற் ‘‘கூறுகிறோர்’’ என்ற தொடரியில் தொழிற்பாடுகளுக்கெல்லாம் தளம் இந்தப் பாடம் தான்.

இதனைப் பாடம் என்கின்றபொழுது இரண்டு பரிய விடயங்கள் மேற்கிளம்புகின்றன.

முதலாவது அதனை வாசிக்கும் நாம் அந்தப் “பாடத்தை” மிகக் கவனமாக நோக்குதல் வேண்டும். அதன் அமைப்பு, அதன்

ஆழமைவுகள், அமைப்புமட்டங்கள்; அவற்றுக்கு மொழி பயன் படும் முறை, அவற்றை விளங்குவதற்கு எம்மிடத்திலுள்ள அறிவு. போதும் போதா தென்ற தெளிவு என இது விரிந்து செல்லும். அப்பொழுது “வாசிப்பு என்பது போவதி போக்காகச் செய்யப்படும் ஒரு முயற்சியில், மிக நிதான மான ஒன்று என்பது தெரியவரும். வாசிப்பின் தன்மை அதன் ஆழத்தில்தான் விளக்கம் தங்கியுள்ளது என்ற உண்மை புல ஞாகும். வாசிப்பு என்பது விளக்கத்துடனேயே நிகழ்த்துவது. வாசிப்பின் ‘பிஸ்’ வருவதுமல்ல வாசிப்புக்கு முன் இருக்கக் கூடியதுமல்ல. ஆனால் வாசிக்கும் பொழுதே விளங்கிக் கொள்வதற்கான பின்புல அறிவு இருத்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவது இதனை ஒரு ‘பாடம்’(Text; இப்பொழுது ‘புகை யிலைப்பாடம்’ என்ற கிராமிய முக்கில் வரும் ‘பாடம்’ என்னும் சொல்லை நினைவு படுத்துக) ஆச ஆக்குபவர் மிக்க வளன்த் துடன், செயல் தெளிவுடன் செய்யவேண்டும் அல்லது செய் திருக்க வேண்டும். பாடத்தை ‘அடுக்கிய’ முறையில்தான் அதனை விளங்கிக் கொள்ளலாம். அடுக்கப்பட்ட பாடம் அடுக்கியவைக் காட்டும். எனவே இது ஒரு பெரிய, பாரிய முயற்சி அந்த உணர்வுடனேயே பாடம் (Text) படைக்கப்படல் வேண்டும்.

[தன்மையில் ஒரு கருத்தரங்கில் ஒரு எழுத்தாளர் தான் தனது ஆக்கத்தை ஒரே முச்சில் எழுதிவிடுவதாகச் சொன்னார். இதிலும் பார்க்கக், காளமேசப் புலவரின் நாக்கில் துப்பப்பட்ட கணதயை நம்பலாம் போலத் தெரிகிறது.]

இங்கு நான் இந்தப் பாட அமைப்புப் பிரச்சினையை சுற்று அழுத்தமாகக் கூறுவதற்குக் காரணம்; இப்பொழுது பல வேளை களில் வாசங்கும் எழுத்தாளனும் விமர்சனங்கும் இந்த இலக்கிய அடிப்படையை மறந்து தத்தம் தொழில்களைப் புரிகின்றார்கள். பாடம் என்னும் பொழுது இறுக்கம், கட்டுக்கோப்பு, அமைப்பு அமைவு எனவரும் பல விடயங்கள் முக்கியமாகின்றன.

“பொற்கிறையில் வாடும் புனிதர்வள்” என்னும் இந்த நாவலாகிய பாடம், யாழ்ப்பாணத்தில், புரோகித வாழ்க்கையை

மேற்கொண்டுள்ள பிராமணக் குடும்பங்களிற் காணப்படும் மனி தாயதச் சோகத்தைச் சித்தரிக்க முனைகின்றது.

எழுத்தின் தலைசிறந்த அறிஞர்களுள் ஒருவரான ('இந்தியத்துவங்ராணம்' என்னும் நூலாசிரியர்) திரு. இ. வகுமண ஐயர், ஆடிக்கடி சொல்வார் - "யாழ்ப்பாணத்தின் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளுள் பிராமணர்களும் ஒரு குழுவினர்" என்று. அர்த்த ஆழங்கொண்ட ஒரு கூற்று. யாழ்ப்பாணத்திற் சமூகத்தின் அடிநிலை மக்கள் "தாழ்த்தப்படுவது" ஆச்சரிய மில்லை. ஏனெனில் சைவ சமூகத்தின் மிக உயர்ந்த நிலையிலுள்ள பிராமணனே இங்கு தாழ்த்தப்படுகிறான். (தன்வினையல்ல, பிறவினை) அவனைத் தாழ்த்துபவர்கள் யார்? அப்படித்தாழ்த்துவதும், பிராமணர்கள் தாழ்ந்துபோவதும் எவ்வாறு சாத்தியமாகின்றது?

இதற்கு யாழ்ப்பாணத்தின் சமூகவியல் தெரிந்திருத்த வேண்டும்.

"பிராமணர்கள் யாழ்ப்பாணச் சாதியமைப்பில் அதிகார மேன்மையுடையவர்களாக இருக்கவில்லை. தமிழ் நாட்டின் சமூக அமைப்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்துச் சாதியமைப்புக்குமில்லை முக்கிய வேறுபாடு இதுவாகும்.; தமிழ் நாட்டைப் போன்ற யாழ்ப்பாணத்திற் பிராமணர் நிலச் சொந்தக்காரரிகளாக விளங்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்துப் பிராமணர் பெரும்பாலும் புரோகித வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

(எழுத்தில் தமிழ் இலக்கியம் 2-ம் பதிப்பு, பக்கம் 207)

சதுரவர்ணாஸரம் வரண்முறையில் முதற்படியிலிருந்தாலும், பிராமணர்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவுடைமையாளராக விளங்கும் வெள்ளாளருடைய மேலாண்மைக்குக் கட்டுப்பட்டே வாழ வேண்டியுள்ளது.

அத்தகைய ஒரு பிராமணக் குடும்பத்தில் ஏற்படும் இச் னல்கள் பற்றிய சித்திரிப்பாகவே இந்நாவல் அமைந்துள்ளது. இப்பிராமணர்கள் மாறிவரும் சமூகச் சூழலிலும் மாருதுள்ள

மதநியமங்களைப் போற்றிவாழுமாறு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றனர். ஆனால் அதேவேண்டியில் இவர்கள் சமூக மாற்றத்துக்கு “வெளியே” நிற்பவர்கள்லர், இவர்களின் பொருளாதாரத் தாழ்ந்திலை இவர்களது நிலைமையை மேலும் மோசப்படுத்தி வருகின்றது. இத்தகைய ஒர் இருத்தனைக் கொள்ளி ஏறும்பு நிலையிலுள்ள ஒரு பிராமணக் குடும்பத்தின் இன்னவைகளை இங்கு தெணியான் காட்டுகின்றார்.

தெணியான் இப்பிரச்சினையைச் சித்திரி கிழும் முறையில் மேலோங்கி நிற்பது மனித இன்னல் ஏற்படுத்தும் மனஉளைவுச் சோகமே.

தெணியானின் இந்த நாவலை வாசிக்கும் பொழுது, அண்மையில் வெளிவந்த, பூமணியின் “நெநவேத்தியம்” நாவலின் நினைவுதான் என்கிழு வருகின்றது. “நெநவேத்தியம்” அண்மைக்காலத்தில் வெளிவந்த தமிழ் நாவல்களில் மிக முக்கியமான வற்றுள் ஒன்று என்பது என்க கருத்து. தவிரிக்க முடியாதபடி பரவிவரும் நவீன வாக்கம் ஏற்படுத்தும் சமூக மாற்றங்களினாடே ஏற்படும் பாரம்பரியச் சமூகச் சிதைவு, பாரம்பரியத் தைப் போற்றுவதையே தமது தொழிலாகக்கொண்ட ஒரு தொழிற் குழுவினரை (புரோகிதர்களை) எவ்வாறு பாதிக்கின்றது என்பது ஆங்கு நன்கு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. கோயிற் குருக்களுக்கும் சாணி பொறுக்கும் பெண்ணெருத்திக்கும் ஏற்பட்ட உறவை, அந்த உறவினூடாகத் தெரியவரும் அக்ரகாரச் சிதைவை பூமணை சித்திரித்துள்ள முறைமை மிக ஆழகாகவுள்ளது.

இந்த இரு நாவல்களிலுமுள்ள முக்கிய பண்பு யாதெனில் இந்த இரு நாவலாசிரியர்களுமே “முற்போக்காளரீகள்”. நவீன தமிழிலக்கியத்தில் “முற்போக்காளர்” எனும் தொடர் மாரிக்கீய நிலை நிற்கும் எழுத்தாளர்களைச் சுட்டுவதாகும்.

தெணியானின் இந்த நாவலில் இலங்கையில் முற்போக்கு இலக்கிய நெறியின் ஒரு வளர்ச்சிக் கட்டத்தைக் காண்முடிகின்றது.

தெணியான் இலங்கையின் முறிபோக்கு இலக்கியப் பாரம் பரியத்தின் முன்றுவது தலைமுறையினர்.

முதலாவது தலைமுறையில் கணேஷ், அ. ந. க. போன்றேர் வருவர்; இரண்டாவதில் இளங்கீரண், கணேசலிங்கம், டானியல் முதலியோர் வருவர்; இந்த முன்றுவது பரம்பரையில் தெணியான், சாந்தன் முதலியோர் வருவர்.

இளங்கீரண், கணேசலிங்கம், டானியல் முதலியோர் தம்மைச் சூழ்நிதிருந்த இன்னலி ஈனோக் கண்டு, அதனைப் பொறிக்கும் உந்துதலால் எழுத்து லகினு சீல வந்தவர்கள், அவர்களின் வாழ்க்கை, கொள்கைப் பின்னணி அவர்களை ஒரே வேலௌயில் இயக்கச் செயலுடையோராகவும் இலக்கியக்காரராகவும் வைத்திருந்தது; இயக்கத்தால் இலக்கியத்துக்கு வந்தவர்கள் அன்றேல் இலக்கியத்தின் வழியாக இயக்கத்துக்கு வந்தவர்கள்; யதார்த்தம் எனும் இலக்கியக் கோட்பாடு மூலம் நமது பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறையினுட் கிடந்த சமூக ஒடுக்கு முதறச் சோகத்தை வெளிக்கொணர்ந்தவர்கள்.

இந்தப்பணி ஒரே வேலௌயில் சமூகப்பணியாகவும் இலக்கியப்போகவும் அமைந்தது. பின்னேக்காகப் பாரிக்கும் பொழுது இவர்களிடத்துக் கில குறைபாடுகள் காணப்படுவது உண்மையே. அவற்றுள் முக்கியமானது இவர்கள் தங்கள் இலக்கியக்களத்தை அகலப்படுத்தி கொள்ளாததாகும். ஆனால் அந்தக் குறைபாட்டினாடகத்தான் அவர்களின் நிறைவான அமிசமும் தெரிய வந்தது. யாழ்ப்பாணத்துப் பாரம்பரியத்தின் பொன் மூலாம் பூசப்பட்ட, நாவலர் வழிவந்தது என்று போற்றிப் புகழ் பெற்ற சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின் இருண்ட பாகங்களை, அவற்றுக்குளிருந்த மனிதாபிமான மற்ற ஒடுக்கு முறைகளை அந்த எழுத்துக்களை வெளிக்கொணர்ந்தன.

இந்த எழுத்துக்களினுடாக ஒரு இலக்கியக்கண்ணேட்டம் இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தில் “மணிபுகுவிழா” நடத்திற்று “மனித இன்னல்களை இலக்கியப் பொருளாக அமைதல் வேண்டும்; அவற்றைச் சித்திரிக்கும் முறையில் அவ்வின்னல்

களிலிருந்து விடுபடும் முறைமை சுட்டப்பெறல் வேண்டும்'' என்பதுதான் அந்த இலக்கியக் கண்ணேட்டம்.

இந்த இலக்கியக் கண்ணேட்டத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கு எழுத்துப் போராட்டங்களை மாத்திரமல்லாது அடிதடிப் போராட்டங்களைக் கூட (முட்டையெறிந்து கூட்டத்தைக் குழப்பியது உட்படப் பலவற்றை) நடத்த வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அந்தக் கசப்பான போராட்டங்களின் பலனாகச் சில விடயங்கள் இலக்கிய விதிகள் ஆயின். மனித இன்னல்களை கண்டுபிடித்துக் கூறுவது இலக்கியத்தின் பணி; பாரம்பரியச் சமூகத்தினுட்கிடக்கும் மனித இன்னல்களை வெளிக்கொண் ருவது சமூக - இலக்கியப் பணி என்றகோட்பாடு உருவாகிறது. இரண்டாவது தலைமுறையில் குறிப்பிட்ட சமூகங்களின் இன்னல்களை வெளிக்கொண்டார்ந்து இலக்கியம், இயக்கம் ஆகிய இரண்டையுமே உள்ளத் தலையின் பின்னர், மூன்றாவது தலைமுறையில் இந்த மனித இன்னல்களை தமக்குத் தெரிந்த ஒரு வட்டத்தினுள் நின்று அதற்குக்கேயே மாத்திரம் காணுவதற்கு மேலேசென்று, தமக்கு அப்பாலுள்ள வட்டங்களிலும் சமூக மாற்றம் வழிவரும் மனித இன்னல்கள் எவ்வாறு வெளிவருகின்றன எந்த மூலகங்களிலிருந்து அந்த இன்னல்கள் பிறக்கின்றன என்பதைக் காட்டும் நிலையை ஆடைந்தனர்.

முந்திய தலைமுறையின் தோளில் நின்று கொண்டு இப்பணியில் இவர்கள் தொழிற்பட்டமையால், இவர்களின் சிருஷ்டி (நோக்கு) முந்திய தலைமுறை பார்த்ததற்கும் ஆப்பாலே அதிக இடத்தை உள்ளடக்குவதாக விருக்கின்றது.

தெணியானின் எழுத்துக்களில் இந்தக்கள் விழவைக் காணலாம். “ஸ்ரீமாவை நோக்கி”யில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஓர் ஆசிரியன் “தாழ்த்தும்” சமூகங்களின் குழலிறப்பை அனுபவங்களைச் சித்தரித்தவர்.

(டானியல், ஜீவா எனில் அடிநிலை மக்களைத் தாழ்த்தும் சாதியினர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குட் புகுந்து தொழிற் படுவதையே சித்தரிப்பார். தெணியானே தாழ்த்தப்பட்டவர் ஜெளிச்சமூகத்தினருடன் அச்சமூகத்தார் குழலினுட்சென்று

பெறும் அனுபவத்தைச் சித்திரிப்பார். ஆந்தளவுக்கு 1950 களுக்கும் 60/70 களுக்குமிடையே சமூக அசைவியக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது) “கழுகுகளில்” நிலவுடைமையாளரிடையே சொத்துரிமை ஏற்படுத்தும் இன்னல்களைச் சித்திரி த்தார். இப்பொழுது அவரின் தளம் மேலும் அகன்று யாழ்ப் பாணத் துப் புரோகித வாழ்க்கையின் தாழ்த்தப்பட்ட நிலை மையை அதன் மனிதாயத இன்னல்களை எடுத்துக்கூற முனைகின் ரூர். தெனியான் இந்த மனித இன்னல்களைச் சொல்லுகிற முறை மையில் முக்கிய பண்பினை அவதானித்துக் கொள்ளலாம். தெனியான் மனித இன்னல்களை விபரிக்கின்றார். இந்த “விவரணம்” “சித்திரிப்பா” என்பது சுவாரசிபமான இலக்கிய விமரிசன வினாவாகும். சித்திரிப்பு என்பதற்கும் விவரிப்பு என்பதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. விவரிப்பிற் சம்பவங்கள் முக்கியமாகும். சித்திரிப்பிற் படிமங்கள் முக்கியமாகும். முழுத்தமிழ்க்கலையினது இன்றைய பிரச்சினை விவரண த்தை எவ்வாறு சித்திரிப்பு ஆக மாற்றுவது என்பதுதான். (ஆங்கிலத்தில் இவற்றை description (விவரித்தல்) despicition (சித்திரித்தல்) என எடுத்துக்கூறலாம்.)

இந்த விவரணம் என்பது “மண்வாசலை” மவசாக இருந்ததன் எச்சசொச்சம். விவரணம் (description) என்பது பதிவு செய்வதற்கான ஒருவழிமுறையைன்று ஓன்றை விளக்குவதற்கான உத்தி எனும் பொழுது அது சித்திரிப்பு மட்டத்தின் விளிம்புக்கு வந்து விடுகின்றது.

தெனியான் இந்த நாவலில் நமது ‘பாடத்தை’ (Text) அமைந்துள்ள முறையில் விவரணத்திலிருந்து சித்திரிப்புக்கு வந்துள்ளாரா என்று நோக்குதல் வேண்டும், வாசகன் வாசிப் பதற்கு முன்னரே எனது அபிப்பிராயத்தைச் சூறி வாசகத் தீர்ப்பைப்பாதிக்கவிரும்பவில்லை. ஆனால் இலக்கியவிமரிசிகளன்ற வகையில், வாசிப்பின்திசைகளைச்சூட்டுவது எனது ஈடுமையாகின்றது.

“பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்” என்றதைப்பு முதல், கோயிற்குருக்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவதை விவரிப்பது

வரையுள்ள பாடத்தமைப்பில், முதன்மைப்படுத்தப்படுவதுயாது என்பதை வாசகன் தனது பிர தான் தேடலாகக் கொள்ள வேண்டும். வாசிப்பு என்பது தனசெயற்பாடற் அறிக்கை மாத்திரமன்று அது தற்செயற்பாட்டைத்துண்டும் ஒருதேடு தலி முயற்சியாகும் ஒருபுத்தகம் வாசிப்பதனால் ஏற்படுத்தும் உந்துதல் மேலும்பல புதிதகங்களை வாசிக்கச் செய்யவேண்டும் அந்தவகையில் தெணியானின் இந்தநாவல் ஏற்படுத்தும் உந்துதல்கள் யாவை? தொடக்கம், உச்சம், முடிவுகள் ஒரு கதையாகவே இதுநிற்கின்றதா அல்லது “இஒரு கதையல்ல முக்கியம், இந்தக்கதைவழியாக நாம்காணும் மனிதநிலைதான் என்ற உணர்வு மேலோங்கி நிற்கின்றதா?

வாசிப்பு என்பது எழுத்துக்கூட்டல் அல்ல, பொருளை அறிந்து கொள்ளுதலாகும்.

வாசகனின் இந்த முயற்சிக்குத் தெணியான் தந்துள்ளபாடம் எந்த அளவுக்கு உதவுகின்றது அன்றேல் அவனது முயற்சிக்கு உதவும் வகையில் இப்பாடம் அமைந்துள்ளதா என்பது முக்கியமானவினாகும்.

அறிமுகங்கள், விமரிசனத்தீர்ப்பாக அமையாது விமரிசனத்துக்கான ஆற்றுப்படையாக அமையவேண்டும் என்றக்கருத்தை ஏற்கனவே கூறிவிட்டேன்.

இக் கட்டத்தில் விமர்சகன் என்ற முறையில் ஒரு தரவினை உட்புகுத்தலாம் என்று கருதுகிறேன்.

விவரணத்தில் எழுதுபவன் கூறிச் செல்வதுதான் முக்கியத்தமை. அதாவது, அவனே அதனை வாசகனுக்கு எடுத்துக் கூறுகிறான். அந்த அளவுக்கு எழுத்தாளன் முன்னுக்குநின்றுகொண்டேயிருப்பான். ஆனால் சித்திரிப்பில் எழுத்தாளன் தான் முன்னுக்கு நில்லாது அவன் சித்திரமாகப் படிமப்படுத்தியது தனக்கென உயிரைப் பெற்று படைத்தவனின் நேரடியுதவி யின்றி தன்னைத்தானே காட்டி நிற்கும். விவரணத்தில் ஆசிரியனுக்கு அப்பாலே சென்று செல்வது சிரமம். சித்திரிப்பில் அவனுக்கு அப்பாலே சென்று அந்தப் பொருளில் தினாத்து நிற்கின்றோம்.

இந்த நாவலின் பாடம் ஆமைந்துள்ள முறையில் தொடக்கத் தில் தெணியான் நேரடியாகத் தேவைப்படுகின்றார்.

போகப்போக நிலை எப்படியுள்ளது?

அறிமுக உரை ஆய்வுரையாகி விடக் கூடாது, ஆனால் அது எத் தீர்த்த கேட வேண்டும் என்பது பற்றிய தெளிவான குறிப்புரையாக இருத்தல் வேண்டும்.

ஆனால் ஒன்று, தெணியானின் பலம் அவர் தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டிருப்பதுதான், அதனால் தான் இந்த நாவல் வாசிக்கப்பட வேண்டுவதாகிறது.

மேற் குறிப்பிட்ட வினாக்களுக்கான விடைகளில் தெணியானின் வளர்ச்சி மட்டுமும் வளர்ச்சிக் கட்டமும் தெரிய வரும்.

நடராஜ கோட்டம்
வல்வெட்டித்துறை

20.2.1989

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

ஒரு கடிதம்

‘கரவிந்தம்’
பழை வீதி,
கோப்பாய்.

27. 09. 1987.

அன்பர் தெண்ணியான் அவர்களுக்கு;
எனக்கம்.

நீங்கள் ‘முரசொலி’யில் தொடர்ந்து எழுதிவந்த ‘பொடி’ சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்’ என்னும் நாவலின் அங்கங் களைத் திரட்டி வைத்து இன்று ஒரே முச்சில் படித்து முடித் தேன், ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் இதுவரை அனுஷாத ஒரு புதிய களம்; புதிய சிந்தனை இவற்றுக்காக எனது விசேட பாராட்டு முதலில் உங்களுக்கு உரித்தாகட்டும்.

நமது சமுதாயத்திலே தாழ்ந்தவர்கள் என்று ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட மக்களதும் அதியயர்ந்தவர்கள் என்று மேன்மைப் படுத்தி வைக்கப்பட்ட மக்களதும் வாழ்க்கைக்கப் போராட்டம் பல ஆம்சங்களில் ஒரே வகையானதே, இதனை ஆழமாகவும் கூகலமாகவும் நீங்கள் இந்தக் கதையிலே காட்டியிருக்கிறீர்கள். சாதியமைப்பு என்னும் படிகளின் இரு அந்தங்களையும் ஒன்றாக வைத்து, அவற்றுக்குப் பொதுப் பிரச்சினைகள் உண்டு என்று பேசுவது சிலருக்கு முகச்சுறிப்பை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கலாம். ஒருவர் முகங்கொள்ளத் தயங்குவதால் பிரச்சினைகள் மறைந்து விடப் போவதில்லை. இருபகுதியிலும் சாதிக்கட்டுப்பாட்டை மீறி விடாது தடுக்கின்ற நம் பிக்கைகள் பாரிய அணைகளாக இருக்கின்றன, இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இச் சாதிவரம்பினுள் ஆசப்பட்டோரைப் பொருள்

வளம் எய்தவிடாது நடுக்கும் கைவில்குகூடி! காகி விலகிகு
கா! அவற்றை உடைக்க முயன்றுக் கூடியே ஆதிக்கை கருப்பு
ளின் செடுபிடிகள் அடங்கு முறைகள்! இப்படி எத்தனையோ
உள்ளன.

‘சாதியமைப்பின் அடிமட்டநிலிருந்து மேன்மட்டம் வரை
யுள்ள சகல நிலைகளிலும் நிலவுகளின்ற உயர்வு தாழ்வு களை-
பொருந்தாமைகளை அவலங்களைக் கண்டு தெறி வதற்கான
செயற்பாடுகள் இன்று துறிந்துமட்டந்து வருகின்றன, தாழ்வு
தப்பட்டோர். தமது மீட்புக்கு முன்புடுன் முயறுகின்றனர்.
ஆனால், சமூகத்தில் உயர்ந்தப்பட்டவர்களாயுள்ள அர்ச்சகர்
களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படுவதில் அவ்வளவு
வேகம் காணப்படவில்லை, என்பதனை உண்ணது கறையிலே
வரும் பானது வாய்மொழியாக நீங்கள் நன்றாகவே சொல்லி
யிருக்கிறீர்கள்.

அர்ச்சகரினிடையேயும் ஆலயநிருவாக உரிமையுடையவர்களது
வாழ்க்கையிலும் பாரிக்க, பிறரது கூட்டுயிலிருக்கும் ஆலயங்
களிற் பணிபுரிகின்ற ஐயர்மாருடைய சிலியம்தான் அவ்வும்
நிறைந்தாக இருக்கிறது. அவர்கள் நடத்துவது வாழ்க்கை
யல்ல; ஒரு வாழ்க்கைப் போராட்டம். இந்த நாவலின் முக்கிய
ஏதா பாத்திரமாகிய ‘அப்பா’ நாராயணக் குருக்களும் அவரது
குடும்பமும் இதற்குப் பொறுத்தமான எடுத்துக்காட்டு.

ஆனாலும் முழுவதும் தினசரி நேரம் தவறுமான பூசை செய்ய
வேண்டியிருத்தல், அர்ச்சகரின்ற குடும்பத்தினர் மடைப்பள்ளி
வேண்டுகின் சிரமதானம்போல் உழைத்தல், பூசகர்களுக்குற்
தொழிற் பாதுகாப்பு இன்னை, நிச்சயம் அற்றதும் பற்றுக்
குறையாக உள்ளதுமான வருவாய், ஆனபெய் பரிபாலகர்களது
செடுபிடிகள், அவர்களால் இவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய எவ்வ
மதிப்புகள், வசிப்பதற்கு வசதியான வீடு இல்லாமை என்ற
நீங்கள் கடையிலே விதைத்துச் செல்லுகின்ற அர்ச்சகரின்ற
சொல்லிமுடியாத பிரச்சினைகளை மலை கொண்டும் போது,
இந்தச் சீர்க்கெட்ட சமுதாய அமைப்பின்மீது நமக்குச் சீற்றந்
ாள் வருகின்றது.

ஆர்ச்சார்களது மனப்போராட்டங்களின் துடிப்பும், உணர்வுகளின் ஒட்டமும் இந்த நாவல் முழுவதும் பதிவாகியிருக்கின்றன. பொருளாதாரப்பலம் இன்மையால் அர்ச்சகரிச்ஞாக்டய சிந்தனைச் சுதந்திரமே கட்டுப்படுத்தப்படுவதையும், தகைமையோ உரிமையோ சற்றும் இல்லாத புரச்சக்திகள் இவர்களது குடும்ப விவகாரங்களில் தலையிடும் அத்துமீறல்களையும் இத்தையில் காண்கிறோம். இப்படியான துண்பச் சுமைகளைத் தாங்க முடியாத ஒரு எல்லையிலே வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்று மரபுவழிச் சம்பிரதாயங்களை அனுசரித்து, வருண ஒழுக்கள் களைப் பேணி வாழ்கின்ற நாராயணக் குருக்களது மனத்திலே கூட புரட்சி வெடிப்பதும் ஆசிரு சாதி வரம்புகள் சில தகர்வு தும் தனிர்க்க முடியாதவையே! உண்மையிலே, அது பொறுமையின் எல்லை; அதுதான் போற் சிறையின் தகரிப்பு! இந்த நாவலைப் படித்து முடிக்கும் போது என்மனம் இதனையே சொல்லிக் கொண்டது.

‘இப்புனிதர்கள் தாம் ஆடைச் சுப்பட்டிடருக்கும் பொற் சிறையை உடைப்பதற்கு வேண்டிய துணிவும் பொருளாதாரப்பலமும் பெறல்வேண்டும்; அதுதான் இவர்களது துண்ப மீட்சிக்கு வழி’ என்பது நாவலில் வேண்டிய அளவு வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

சமுதாயத்தின் அங்கமாகவள்ள அர்ச்சகர்களைப் புனிதர்கள் என்று போற்றுவதற்கு மாத்திரம் அவர்களது வாழ்வு மலரப் போவதில்லை. புனிதங்கள் போற்றப்படத்தான் வேண்டும். விழுமியங்கள் பேணப்படத்தான் வேண்டும். ஆனால் இவற்றுக்காகச் சமுகத்தின் ஒரு பகுதியினர் தமது வாழ்வின் வளத்தைக் கருத்திக்கொள்வது ஆவசியமா? இத்தகைய கொடிய சமுதாய நியதி எவ்வளவிலும் நியாயமானதாக இருத்தல் முடியாது.

மனிதகுலம் என்பது ஒன்றே என்பதையும், அது மகத்துவம் உடையது என்பதையும் உணர்ந்திராத் நமது பண்டைய சமுதாயம் வருண பேதங்களையும் சாதிக் கட்டுப்பாடுகளையும் மானுட்டிக் கற்படுத்திவைத்தது. இவையெல்லாம் அக்காலத்திலே பலம் பெற்றிருந்த ஒரு பிரிவினர் தம் முடைய வர்க்கநல்கள் கருதிவகுத்துக்கொண்ட ஏற்பாடுகள், மனிதன்கு அறியாமெய்யக்காராதசமாக வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் நிலைநிறுத்திய சமுகக்கேடுகள் இந்த முறைக்கேடுகள்

அன்றைய சமுதாயத்துக்கு ஏற்றவகையாக- அச்சமுதாயம் கூத்துக்கொள்ள வேண்டியவையாக இருந்திருக்கலாம் ஆனால் மாறிவரும் இன்றைய உலகுக்கு இந்றியதிகள் அர்த்தமற்றவை- இந்தக் கருத்து நன்கு நோக்கப்பட வேண்டிய தொன்று இதுபற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியவர்களை, சிந்திக்கத் தொண்டவல்லதாக அமைந்திருக்கின்றது உங்கள் நாவல்.

சமுதாயத்திலே துண்ப இருளி மன்றத்திட்டுக்கும் மூலிகளுடைன்றிந்து இந்த நாவல் ஒளி பாய்ச் சி, அதனை வெளிக் கொண்டிருக்கிறது. சாதாரணமாக நமதுநாட்டு எழுத்தாளர்கள் எழுத்த தயங்குகின்ற- கண்டும் காணுமல் விட்டுவிடுகின்ற ஒரு பிரச்சினை இது. நீங்கள் இதனை நுனு கூக்காக நோக்கி, துணிவுடன் இலக்கியமாகப் படைத்திருக்கிறீர்கள் பொற்கிறையை உடைப்பதற்கு அர்ச்சகர்கள் தங்களது தொழிலையே சொன்னிழமித்துச் சென்றுவிட வேண்டும்' என்று நீங்கள் சொல்லவில்லை. நவயுதச் சிந்தனைகளின் அடிப்படையில் இத்தொழிலுக்கு ஒடு புதிய பரிமாணம் ஏற்படவேண்டும் என்றே நீங்கள் கருதுகிறீர்கள் என்பது நாவலைப் படித்து முடிக்கும்போது புலனுகிறது. 'வீரஞ்ஜான ரீதியர்ன ஒரு அனுகமுறையின் முடிவு இவ்வாறுதானிருக்கும்.

இந்த நாவலில் சொல்லப்படுவை செப்பான உண்மைகள். அவற்றை அடக்கமாகவும் உறுதியாகவும் மஜத்திற் பதியும் வண்ணமும் சொல்லியிருக்கும் பாங்கு பாராட்டுத்துரியது. இந்த நாவலைப் படிப்பதனால் யாரும் மஜம்புண்டுடன் நியாய மல்லை.

அந்தனர் அனைவரும் படித்துச் சிந்தித்துப்பாரிக்க வேண்டிய நாவல் இது. படிப்பார்கள் என நம்புகிறேன்.

'பொற் சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்' பய னு சீ தொரு இலக்கிய முயற்சி மகிழ்கிறேன் உங்களை மீண்டும் மஜமாரப் பாராட்டுகிறேன்.

இங்கினம்
அன்புடன்
வ. இராசசுபா

பதிப்புரை

எழுத்து எழுத்தாளரிகளின் பிரசரக்கூம் தினசரிகளின் வார மலரிக்கு மட்டுமே! பிரசரமாகும் நாவல், சிறுகணைகள் பின்னர் நூலுக்குப்பெற உதவும் பிரசராலயங்களுக்கோ இங்கு ஒரே பஞ்சம்!

முரசொலி புதிய எழுத்தாளரிகளைத் தோற்று விகிடவும் பழையவர்களை ஊக்கி எழுதவைக்கவும் என்றும் பின் நின்றதில்கை.

எழுத்து எழுத்தாளரிற் பலர் இன்று எழுதுவதில்கை. இவர்களின் மனமடிவுக்கான காரணங்களின், 'எழுது ஆக்கங்களை நூல் வடிவிற் காணமுடிவதில்கையே!' என்ற ஏதிகழும் ஒன்று.

எழுத்தாளரை ஊக்கிக் கொரவிக்கும் ஒரே நோக்கோடு முரசொலியில் வெளிவந்த எழுத்தாள்களை அவ்வப்போது முரசொலி வெளியீடாய் நூலுக்குவிலே தந்திருக்கிறோம். அவ்வரிசையில் இப்போது, தெளியான் எழுதி முரசொலியில் ஜெளிவந்த பொறுத்திறையில் வாடும் புனிதர்கள் - நாவல் வெளி வருகிறது.

வாசகரிகள் தரும் வரவேற்பு, எழுத்தாளரிகளை ஊக்கிக் கொரவிக்கும் இப்பணியில் எம்மை அரிப்பணிக்கும்.

ம. சிவராசா

அனுநர் நாயகம்

1989.10.02

“ஐமுன அத்தை வந்திருக்கிறு எடி!”

அப்பாவின் குரல் கோபுரமணியாக ஒலிக்கிறது. அப்பா இப்படித்தான்; சின்னக் குழந்தைபோல. மனதில் ஒன்றையும் மறைத்து வைத்து அறியாதவர். கோபமோ, மகிழ்ச்சியோ எதுவாக இருந்தாலும், அதற்கு அவரிடம் திரையில்லை. ஆளியை அமுக்கியதும் ஒளிருகின்ற மின்குமிழ்தான் அவர்.

அத்தை வந்திருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் எதிர்பாராத அவள் வருகையினால் அப்பாவின் மனம் குளிருகிறது. அதனால்தான் இத்தனை பலமாகச் சத்தமிட்டு, அவள் வந்திருக்கும் செய்தியை வீடெங்கும் முழங்குகின்றார்.

‘இதைச் சொல்வதற்கு இத்தனை சத்தம் வேண்டுமா?’ என்று ஒரு கணம் அவர் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. இப்போதும் அவர் சின்னஞ்சிறு குழந்தைத்தான் கைகொட்டிக் குதூகவிக்காத ஒரு குறை. அத்தை மீது அவருக்கு அவ்வளவு பாசம்.

இப்படியான சமயங்களில் தன் மகள் வயதுக்கு வந்த பருவப் பெண் என்பதும் அப்பாவுக்கு மறந்து போகிறது. கொஞ்சி மகிழும் பிஞ்சக் குழந்தை என்ற நினைப்பில் வார்த்தைக்கு வார்த்தை ‘எடி’ என்றே வாஞ்சையோடு அழைக்கிறார். அப்படி அழைப்பதிலே அவர் மனதுக்கு எத்தனை சுகம்!

அப்பா வழமையாகப் பரபரக்கும் நேரத்திலேயே அத்தை இன்று வந்திருக்கிறோன்.

இன்று வெள்ளிக்கிழமை. வழமையான நித்திய பூசைகளுடன் விசேஷ பூசை ஆராதனைகள் ஆலயத்தில் இடம்பெறும் நாள். அடியார்களின் கூட்டமும் இன்று அதிகமாகவே இருக்கும். சாயரட்சைப் பூசைக்குரிய வேளை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கி ரதே என்ற அவசரம் அவருக்கு. அத்தையின் திஹர்வருகையினால் பட்டென்று மலர்ந்த மனதில் குதூகவிப்பு மறுபறம்.

இவைகள் இரண்டும் போதுமே! அப்பா பம்பரமாகச் சுழலுவதற்கு!

கோயில் பண்டாரம் சங்கிலியில் பிடித்து இமுத்தி முத்து பெரிய மணியை அடிக்கிறோன். மணியோசை அலைஅலையாகக் காற்றிலே மிதந்து திக்கெங்கும் பரந்து ஒலிக்கிறது. பூசை ஆரம்பமாவதற்கான முதல் மணி இது.

அப்பா அவசர அவசரமாகக் கிணற்றிலே நீராடி, முற்றத்துக்கு வந்து தலையைத் தாழ்த்தி, கரங்களினால் கூந்தல் மயிரைத் துளிபறக்க அடித்து, நிமிர்ந்து நின்று விரல்களினால் மயிரைக் கோதி பின்னர் ஒன்று கூட்டி மெல்ல முறுக்கி சின்னவாழைப் பொத்திக் குடுமியை லாவகமாக முடிந்து கொள்ளுகிறார்.

அறைக்குள்ளே புகுந்து திருநீற்றைக் கிள்ளித் திரிபுண்டரமாக நெற்றியிலும் உடலிலும் தரித்துக்கொண்டு, பூணுாலை இமுத்து மார்புக்குக் குறுக்கே ஒழுங்காக விட்டுக் கொண்டு, தடித்த பச்சை வண்ணக் கரையிட்ட வேட்டி ஒன்றை எடுத்து உத்தித் தாறுபாய்ச்சிக் கட்டிக் கொள்ளுகிறார். அதன்மேல் மஞ்சள் வண்ணப் பட்டுத் துண்டொன்றை இடுப்பில் சுற்றிக் கொண்டு பூசைக்குப் புறப்பட்டுச் செல்லும் சமயம் மீண்டும் அவர் குரல் ஒலிக்கிறது.

“ஐமுனா.....”

அந்தக் குரலைத் தொடர்ந்து வீட்டின் வெளிக்கதவு திறபடும் ஒசை. திறந்த வேகத்தில் திரும்பவும் மூடிக்கொள்ளும் சத்தம்.

அப்பா வீதியில் இறங்கி ஆலயத்தை நோக்கி வேகமாக நடக்கிறார்.

அத்தை தனித்து விடப்பட்டிருக்கிறார்களே என்ற மனக்கிலேசம் உள்ளத்தில் மெல்ல அரும்ப ஆரம்பி த்த சமயம், மீண்டும் அந்தக்கதவு திறப்படும் ஒசையைத் தொடர்ந்து, “வாங்கோ...” என்று அத்தையை உபசரித்த வண்ணம் அம்மா உள்ளே வருகிறார்.

மதிய உணவை முடித்துக் கொண்ட பிறகு கோயில் மடைப் பள்ளிக்குப் போன அம்மா இன்றைய மாலைப் பூசைக்கு வேண்டிய மோதகம், வடை, சாதம் என்று எல்லா வற்றையும் தயாரித்து முடித்த பிறகு இப்போது தான் வீட்டுக்குத் திரும்புகிறார்கள். இனிமேல் எங்களுக்குத் தேவையான இரவு நேர உணவுகளை அவள் தயாரிக்க வேண்டும். தினமும் குடும்பத்துக்கும் கோயிலுக்குமென்று ஆறுவேளை உணவு களைச் சமைத்துப்போடும் இயந்திரமாகவே அவள் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அம்பிகா சின்னப்பிள்ளை அவளை மாத்திரம் மடைப்பள்ளி யில் தனக்கு உதவியாக அம்மா வைத்துக் கொள்ளுவாள். ஐயர் வீட்டுப் பெண்ணாகப் பிறந்து விட்டாலே அம்மாவைப் போல இந்தச் செக்குமாட்டு வாழ்வுதான் எல்லோருக்கும் தலைவிதிபோலும்! அம்பிகாவை அம்மா இந்த வாழ்வு முறைக்குத்தான் பயிற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்களா, என்னவோ!

அம்மாவின் நிழலாகப் பின்னால் வந்த அம்பிகா, அத்தை வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டு கொண்டதும் ஒடோடி வந்து அவளைக் கட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். அடுத்தகணம் அத்தை கையில் கொண்டுவந்திருக்கும் ரீசு பையின் மேல் அவள் கவனம் திரும்புகிறது. பாய்ந்து அதைக் கையில் எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அவசரமாகப் பைக்குள்ளே அவள் கையை விடுவது கண்டு, அம்மாவுக்குச் சினம் மூன்கிறது.

“அம்பிகா!” அம்மா அதட்டுகிறார்கள்.

“கலியாணி, நீ சம்மா இரு!”

“இல்லை மச்சாள்.....”

“நானென்ன பிறத்தியே!”

“நல்ல பழக்கமெல்லோ பழகவேணும். எதுகும் கண்டு கெட்டறியாததுகள் போல.....”

“அது குழந்தை... அம்பிகா, அக்காவுக்கும் வையெனை. ஜமுனாவுக்காகத்தான் லட்டு வாங்கி வந்தனேன். அப்பாவும் வருவர்...”

அத்தை காட்டிய இந்த ஆதரவு அம்பிகாவுக்குப் போதுமே! கைக் கொன்றுக் கூறன்று வாங்கி வந்தனேன். அவள் எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றைச் சுவைக்க ஆரம்பித்தாள்.

‘வரவரச் சின்னக் குழந்தை’

மனதுக்குள் அம்மா கறுவிக் கொள்ளுகிறான்.

அம்பிகாவை நோக்கி உதட்டளவில் ஒரு புன்னைகையை உதிர்க்கிறான். அவளுக்குத் தெரியும் அந்தப் புன்னையின் பொருள் தனக்கு விடப்படும் எச்சரிக்கை என்று.

அத்தையை நோக்கி “இருங்கோ வாறன்” என்று கூறிக் கொண்டு அறைக்குள் புகுந்து வெற்றிலைத் தட்டை எடுத்து வந்து அவள் முன் வைத்துவிட்டு திரும்பி அடுக்கலையை நோக்கி நடக்கிறான்.

சற்றுநேரம் கழித்து வெள்ளிக் ‘கப்’ ஒன்றில் பாலை ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டு, செம்பில் தண்ணீரையும் கொண்டுவந்து அத்தைக்கருகில் வைத்துவிட்டுத் தானும் அமர்ந்து கொள்ளுகிறான்.

அத்தைக்குப் பிரயாண அலுப்பு பஸ் வண்டியிலிருந்து இறங்கி ஒருமைல் தூரம் வரை நடந்து வந்த களைப்பும், அசதியும், கற்கண்டுபோட்டுச் சண்டக்காய்ச்சிய பசும்பால்; நகச்சுட்டுடன் நாவுக்கு நல்ல இதமாக இருக்கிறது. பாலின் சுவைக்கு இசைலூட்டும் வண்ணம் சீவல் பாக்கை அள்ளி வாயில் போட்டுக் கொள்ளுகிறான்.

குருத்து வெற்றிலை ஒன்றைத் தெரிந்தெடுத்து, அதன் காம் பைக் கிள்ளி எறிந்து விட்டு வாசனைச் சண்னைம்பில் தொட்டு லேசாக்கத் தடவி, அதை நாலாக மடித்து வாயில் இட்டு மெல்ல மெல்ல மென்று சுவைத்த வண்ணம் தன்னை ஆசவாசப்படுத்துகிறார்கள்.

அப்பா வெளியே போகும்போதும் குரல் கொடுத்து விட்டுத் தான் போனார். அந்தக் குரலில் வழமையான பாசத்தின் குழைவையும் மீறிக்கொண்டு மெல்லிய கண்டிப்பும் உறைக் கவே செய்தது. அத்தையைக் தேடிக்கொண்டு போவதற்கு அதன் பிறகும் மனம் இல்லை.

அத்தைக்கும் நிச்சயமாக ஏமாற்றமாகவே இருக்கும். ஆனால் அத்தை அதை வெளிக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவள் தன் மனதில் கல்மிசமில்லாதவள் போல பேச ஆரம்பித்தாள்.

“அம்பிகா, இப்ப எங்கே படிக்கிறைய்?”

‘‘மெதடிஸ்ரிலை...’’

“நானும் அங்கை ஒருமாதம் வரை படிச்சிருக்கிறன்”

“ஆக ஒரு மாதமா?”

“ஓமோம், ஒரு மாதந்தான். அது பெரிய கதை. ஜமு வுக்குத் தெரியும்”

“எனக்குஞ் சொல்லுங்கோ அத்தை”

“அம்பிகா, அத்தைக்கு வந்த களைப்பு இன்னும் தீரயில்லை...”

அத்தையின் வழமையான கதைகள் ஆரம்பிக்கப் போகின்றன என்பதை அம்மா உணர்ந்து கொண்டாள். எத்தனை தடவைகள் அத்தை தன் வாயால் சொல்லச் சொல்ல அம்மா கேட்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்வொரு தடவையும் அன்றுதான் புதிதாக அந்தக்கதையைச் சொல்லுவது போலப் பாவளை பண்ணிக்கொண்டு, புதிது புதிதாக வாலும், தலையும் வைத்து நீட்டி முழக்கிக் கொண்டிருப்பாள். கதை சொல்லும்போது அத்தையைப்

பார்க்க வேண்டும்! முகத்திலே ஒரு பெருமிதம். குரவிலே ஓருவகைக் கம்பீரம். தலை அசைப்பிலே ஒரு பெரிய மனிதத் தோரணை. அவளுக்கு இந்தக் கதைகளை எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதில் சோர்வில்லை. தன் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள் மனநிலை பற்றியும் அவளுக்குக் கவலை இல்லை. இந்தக் கதைகள்தான் அத்தையின் பெருமைபேசும் வரலாறுகள்.

ஆனால் அம்மாவுக்கோ இவையாவும் கேட்டுக் கேட்டு புளித் துப்போன பழங்கதைகள். மீண்டும் மீண்டும் இவைகளையே அம்மா கேட்டுக் கொண்டிருக்க விரும்புவாளா? அம்பிகாவைத் தடுப்பதுபோல, அத்தையையும் கதைசொல்லா மல் நிறுத்தி விடலாம் என்றே அம்மா எண்ணுகிறான். அத்தையா விடுகின்றவள்!

“இல்லைக் கவியாணி, அம்பிகாவுக்கும் அது தெரியத்தான் வேணும்” என்றால் அத்தை.

“எனக்குத் தெரியாது... சொல்லுங்கோ அத்தை... சொல்லுங்கோ”

அம்பிகா லட்டைச் சுவைத்த வண்ணம், அத்தையின் கதையையும் சுவைக்கத் தயாராகிவிட்டாள்.

“ஆ... சொல்லுறந் கேள்! இப்ப உள்ளது போலை அந்தக்காலத் திலை ஊருக்கூர் பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கயில்லை. இருந்த ஒண்டு ரண்டும் வேதக்காறன்கள் சமயம் பரப்புகிறதுக்காகக் கட்டி ணதுகள் தான். எனக்குத் தெரிய நான் படிச்ச குருக்கள் பள்ளிக்கூடந்தான் அப்ப இருந்த ஒரு சைவப்பள்ளிக்கூடம். தலைமை வாத்தியாராக இருந்தவர் ஒரு குருக்கள். வேறையும் இரண்டு ஜயாவை வாத்திமாராக இருந்தினம்”

“ஓமத்தை, அதுதானே இப்பவும் குருக்கள் பள்ளிக்கூடம்... ஜயர் பள்ளிக்கூடம் எண்டு சொல்லுகினாம்!”

“ஓமேடி அம்பிகா, நான் உங்களைப்போலை இல்லை படிப்பிலை நல்ல கெட்டிக்காரி. அஞ்சாம் வகுப்பிலை முதலாமாளாக நான்

பாசு பண்ணினன் : “பெம்பிளோப்பிளோக்கு இவளவும் போதும் இனி வீட்டோடை நிக்கட்டும்” என்று சொன்னு உங்கடை பாட்டி.

ஆனால் என்றை ஐயா விடுவரே! “நல்லாய் படிக்கிற பிள்ளை ஆரெண்டாலும் படிக்கட்டும்!” என்று சொல்லிப் போட்டார். குருக்கள் பள்ளிக் கூடத்திலே அஞ்சுக்கு மேலை படிப்பில் லை, அம்பிளோப்பிளோயோடை சேந்து வயது வந்த பெம்பிளோப்பிளோயை- அது கும் பிராமணப் பிள்ளையைப் படிக்க விடலாமோ! வேறை என்ன செய்யிறது? பருத்தித்துறை மெதடிஸ் சிலை கொண்டு போய்ச் சேத்துவிட்டார். அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே முதல் சேர்ந்த பிராமணப் பெம்பிளோ நான்தான். ஒமெடி அம்பிகா நான்தான்! பெம்பிளோயனும் படிக்க வேணுமென்ட என்னம் அந்தக் காலத்திலே எந்தப் பிராமணருக்கு வந்தது! என்றை ஐயாதான் அப்பிடிச் சிந்திச்ச முதல் ஆள்.”

கதையை இந்தளவில் அத்தை நிறுத்திக் கொண்டு தொண்டையை ஒரு தடவை செருமிவிட்டு குரலைச் சரி செய்வது போலப் பாவனை செய்கிறார்கள்.

இந்தப் பாவனைகள் எல்லாம் அம்பிகாவின் கதை கேட்கும் ஆவலைத் தூண்டிவிடும் யுக்திகள். அத்தை இந்த யுக்திகளில் கைதேர்ந்தவள் என்பது அம்மாவுக்குத் தெளிவாகத் தெரியும். அம்மா மனதில் ஏரிச்சல்தான் மூண்டுகொண்டிருக்கிறது ஆனால் அந்த வெறுப்பை அவள் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் உள்ளே அடக்கி வைத்துக் கொண்டு நீருள் விழுந்த தேசிக்காய் போல அத்தையின் கதையில் ஊருமல் சும்மா மிதந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“பிறகென்ன நடந்தது... சொல்லுங்கோவன்?” அம்பிகா அவசரப்பட்டாள்.

“நான் அங்கை சேந்ததுதான், ஊரெல்லாம் ஒண்டு சேந்து எதிர்க்கத் துடங்கிவிட்டுது.”

“ஏன் பிராமணப் பெம்பிளோ படிக்கக் கூடாதென்டோ?”

“இல்லையெடி அம்பிகா! குருக்களின்றை மேன் வேதக்காறன்றை பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்கக் கூடாதெண்டுதொன். கண்டசாதியும் அங்கை படிக்கவரும். ஆசாரமில்லாமல் மாட்டையும் கீட்டையும் திண்டு போட்டு வருவான்கள்.”

‘அப்ப... சைவக்காறர் ஒருதரும் அங்கை படிக் கே ஸ் லை யே அத்தை.’’

“சரியான கேள்வி கேட்டாயெடி அம்பிகா! என்ன சொன்னு ஹும் என்றை அண்ணன்றை பிள்ளையெல்லே!..... ஆர் எதிர்த்தினமோ அவையளின்றை பிள்ளையெல்லாம் அங்கை தான் படிச்சுக் கொண்டிருந்தினம்.”

“அதோடை அத்தையின்றை படிப்பு முடிஞ்சது... இல்லையே அத்தை?’’

“ஹாம..... நீ என்னடி நினைக்கிறோய் என்றை ஜயாவைப் பற்றி! அவர் சில்லறையான ஆளில்லை. அவரைப்போலை இப்ப எந்தக் குருக்கள்..... ஜயரவை இருக்கினம்! சோம சுந்தரக் குருக்கள் வாரூரெண்டால்..... எளிய சாதியளைன் ஆளானப்பட்ட வெள்ளாளனே வழி விலகி நிக்க வேணும். வேதாகம வித்தகர் எண்டுதான் அவருக்குப் பட்டம். வசிட்டர் பரம்பரையிலை வந்தவரெடி! அவரே சும்மா விடுகிற ஆள்! என்றை பிள்ளைக்கு பெம்பிளைப் பள்ளிக்கூடம் வேணும் எண்டு நிண்டுகொண்டார்.’’

“பிறகு.....?’’

“பிறகென்னடி..... என்றை ஜயா சொல்லிய போட்டார்! பிள்ளையை மறியுங்கோ ஜயா! பள்ளிக்கூடம் கட்டித்தாறம் எண்டினம் ஒரு மாசந்தான்... அதுக்குள்ளே பள்ளிக்கூடம் கட்டி முடிச்சுஅதிலை முதல் என்னைத்தான் கொண்டுபோய்ச் சேத்தினம். அந்தப் பள்ளிக்கூடந்தான்றி அம்பிகா, இப்பவள் வடமராட்சி இந்து மகளிர் கல்லூரி’’

“அடேயப்பா..... அத்தைக்கெண்டு ஒரு பள்ளிக்கூடமே கட்டி இருக்கினம்’’

அம்பிகாவின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் சுவர்மேல் சாய்ந்திருந்த அத்தை, பெருமையுடன் நெஞ்சை ஒருதடவை நிமிர்த்துகிறார்கள்.

“கோயில் பூசை முடிஞ்சு போச்ச. இனி ஆள் வரும்”

அப்பாவின் வருகையை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு, அம்மா அங்கிருந்து மெல்ல எழுந்து கொள்ளுகிறார்கள். இப்போது அம்மாவின் கவனமெல்லாம் ஜமுனைவின்மேல். அத்தை வீட்டுக்கு வந்து இவ்வளவு நேரம் கழிந்துபோய் விட்டதே. கோயில் பூசைக்குப் போன அப்பாவும் பூசையை முடித்துக் கொண்டு திரும்பி வரப்போகின்றார். ஜமுனை அறைக்குள்ளிருந்து இன்னும் வெளியே வரவில்லை அத்தையைக் காண்பதற்கு. அப்பா இதை அறிந்தால் நிச்சயமாக சீறிப்பாய்வார்.

அத்தையும் பேச்சோடு பேச்சாக ஜமுனை வருகிறார்களோ வருகிறார்களோ என்று கொண்டே இருக்கிறார்கள். தன்னைக் காண்பதற்கு ஜமுனை இன்னும் வரவில்லையே என்பதில் உள்ளூர் அவளுக்கு ஏமாற்றறந்தான். அவளுக்காக்த்தானே அத்தை இப்போது அடிக்கடி இங்கு வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஜமுனைவின் அறைக்குள்ளே அம்மா நுழைகின்றார்கள்.

ஜமுனை வயலினும் கையுமாக அமைதியாக உள்ளே அமர்ந்திருக்கிறார்கள். வயலினிலிருந்து எழுந்துகொண்டிருக்கும் மென்மையான இனிய நாதவெள்ளமும் சாம்பிராணியின் நறுமணமும் இழைந்துஅந்த அறையினுள்ளே கமழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவளின் மலர் விழிகள் இசையில் வயித்து மெல்ல மூடிக்கிடக்கின்றன. அவள் நெஞ்சில் மோகவெறியூட்டி அவளைப் பரவசப்படுத்தும் பாரதி பாடவின் அடிகள் தேஷ்ராக த்தில் மலர்ந்து மலர்ந்து தேன் சொரிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

சொல்லடி, சிவசக்தி; - என்னைச்

சுடர்மிகும் அறிவுடன் படைத்து விட்டாய்

வல்லமை தாராயோ, - இந்த

மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே?

மீண்டும் மீண்டும் இந்த அடிகளை வயலினில் அவள் மீட்டு மீட்டு இசையுடன் கரைந்து உருகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மாவுக்கு அவள் தவத்தைக் கலைப்பதற்கு மனமில்லை. தான் வந்த கவடு தெரியாமல் திரும்பிப்போய் விடுவோமா என்று ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்தாள்.

ஆனால் அப்பா வந்து கோபிப்பாரே என்று எண்ணிக்கொண்டு ‘ஜமுனை’ என்று மெல்லக் குரல் கொடுக்கிறார்கள்.

வயலின் இசைபட்டென்று தடைப்படுகிறது ஜமுனை விழி களை மெல்லத் திறந்து, ‘போங்கம்மா வாறன் என்று கூறிக் கொண்டு மீண்டும் விழிகளை மூடிக்கொள்ளுகின்றார்கள்.

“அப்பா வரப்போரூர்” என்பதை முன்னெச்சரிக்கையாகச் சொல்லிக்கொண்டு அம்மா அங்கிருந்து போய்விடுகிறார்கள்.

ஜமுனாவுக்கு அத்தையைப் போய்க் காணவேண்டுமென்ற ஆவல் இப்போது மனதில் இல்லாமல் போய்விட்டது. முன் பெல்லாம் அவனும் அம்பிகா போலத்தான். அத்தையைக் கண்டு கொண்டால் போதும். என்ன ஆனந்தம்! என்ன குதா கலம்! இப்போது ஜமுனாவுக்குத் தெரியும், எதற்காக அத்தை அடிக்கடி இங்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று. தனக்கு இம்மியும் விருப்பமில்லாத திருமணம் ஒன்றைச் செய்துவைப் பதற்கே அத்தை துடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்தை வந்திருக்கிறார்கள் என்றால் ஜமுனாவின் உள்ளத்தைப் பீதி பிடித்து உலுக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறது.

இனிமேலும் தாமதிக்கக்கூடாது என்று எண்ணிக்கொண்டு ஜமுனை அறையைவிட்டு வெளியே வர எண்ணினால்.

ஜமுனாவை அழைத்து வருவதற்காகவே அம்மா எழுந்துபோனாள் என்பதை முற்றிலும் ஊகித்துக் கொண்டே ‘‘ஜமுனை இல்லையா கவியாணி’’ என்று அம்மாவைப் பார்த்து அத்தை கேட்கிறார்கள். ‘‘படிக்கிது’’ என்ற அம்மாவின் பதிலில் அவனுக்குத் திருப்தி இல்லை. ‘‘இப்பவும் என்ன படிப்பு... கண்டகண்ட புத்தகங்களை

எல்லாம் படிக்கக் கூடாது’ என்று தன் அதிருப்தியை ஆலோ சனை போல அத்தை மெல்ல வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

அம்மாவைத் தொடர்ந்து பின்னால் வந்த ஐமுனைவைக் கண்டதும் அத்தையின் முகம் மலருகின்றது. “ஐமுனை, வாம்மா... என் னம்மா செய்யிருப்பது?” என்று அவள் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமாகப் பரிவுடன் வினாவுகிறார்கள்.

‘பொழுது போகுதில்லைஅத்தை’ என்கிறார்ஜிமுனை கீழ்க்குராவில் “போகாதுதான்,ஜீயர் வீட்டுப் பெண்டுகளுக்கு வீடு ஒரு சிறை போலத்தான், அதுவும் குமராக இருக்கிறதுகளுக்கு...”அத்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது அம்மாவின்குரல் கேட்கிறது.

“அம்பிகா, இஞ்சை வா! விளக்குகளை எடுத்து வா கொஞ்சத் துவம்!”

அம்மா அடுக்களைக்குள்ளே இருந்து அம்பிகாவை அழைக்கிறார்கள்.

‘அம்பிகா, அம்மாவுக்குப்போய் உதவியைச் செய் போ...போ...’ அம்பிகாவை அங்கிருந்து தூரத்தி விடாத குறையாக அத்தை அவளை வற்புறுத்திக் கிளப்பிவிடுகிறார்கள்.

அவள் முன்னுமுனுத்துக் கொண்டு எழுந்து போவதைப் பார்க்கப் பெரிய பாவமாக இருக்கிறது.

ஐமுனைவுக்கு இப்போது அத்தையுடன்கூட இருக்கின்ற தனிமை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தினைப் பயன்படுத்தி அத்தை என்னென்ன பேசுவாளோ...! எதைக் கேட்பாளோ...! என்றுஎன்னி ஐமுனை வின் மனம் குழம்புகிறது.

அம்பிகாவை அனுப்பிவிட்டு, தொண்டையை ஒருமுறை செருமிக் கொண்டு மீண்டும் வெற்றிலையை எடுத்துப்போட ஆரம்பித்தாள் அத்தை, அத்தையின் இந்த ஆயத்தங்கள் ஏதோ ஒன்றுக்கு அவள் அடிப்போடுகிறார்கள் என்பது ஐமுனைவுக்குத் தெளிவாகப் புலனுகிறது.

அத்தையின் வாயிலிருந்து வெளிவரப்போகும் அந்த வார்த்தை களைத் தயக்கத்துடன் எதிர்பார்த்த வண்ணம் அவள் தலைகவிழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

அத்தை வெற்றிலையை மென்றுகொண்டு எழுந்து வெளியே சென்று வேலியோரமாக ஒரு தடவை துப்பிவிட்டு நாக்கை நீட்டிப் பார்த்தவண்ணம் திரும்பி வந்து ஐமுனுவுக்கருகே சுதாகரித்து அமர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

ஐமுனுவின் நெஞ்சு படபட என்று அடித்துக் கொள்ளுகிறது.

இந்தச் சமயம் பலமாகச் செருமிக் காறும் சத்தமும், அதைத் தொடர்ந்து படாரெனக் கதவு திறக்கும் பலமான ஒசையும் கேட்டு இருவரும் ஓரே சமயத்தில் ஆச்சரியத்துடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள்.

2

“ஏடிகவியானி! இன்னுமா வீட்டுக்கு விளக்கேத்தயில்லை! இருட்டிலை என்ன செய்யிறியள்? கோயிலிலை பகல் போலை லையிற்று... எத்தினை தடவை கேட்டுப்போட்டன்... வீட்டுக்கும் லையிற்றுப்போட்டுத்தாருங்கோ என்டு எவன் கவனிக்கிறுன்! பிராமணிக்குத்தானே... அவன்கள் எதுகும் செய்யலாம்....”, அப்பா சீறிச் சின்ந்து கொண்டே வீட்டுக்குள் நுழைகிறார். அவரின் உள்வளைந்த ஒடிசலான உடல் கோபக் கொதிப்பினால் படபடத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அவர் கையில் கொண்டுவந்திருக்கும் நைவேத்தியத் தாம் பாளத்தை விருந்தையின் சிமெந்துத் தரையில் வைத்து எரிச்ச வோடு அரக்கித் தள்ளுகிறார்.

அவருக்கு இப்படியொரு பயங்கரமான சினம் மூண்டதை ஜமுனை இதுவரை பார்த்ததில்லை. இந்தச் சினம் யாருக்கு மேல் போய் முட்டித்தீருமோ! என்று அவள் மனதுக்குள்ளே நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அத்தைக்கும் இது அதிசயந்தான்! அவள் வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் வேளையில் அப்பா ஒருபோதும் இப்படி நடந்துகொள்ள மாட்டார். ஆனால் அவர் தன்மானத்தைச் சோதிக்கும் நடக்கக் கூடாத ஏதோவொரு சம்பவம் இன்று கோயிலுக்குள் நடந்திருக்க வேண்டும் என்றே அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

அப்பாவின் சினம் சில சமயம் அம்மாவின் பக்கமாகவும் திரும்பக்கூடும். அப்படியொரு சம்பவம் இங்கு ஏறுமாறுக நடந்துவிடக் கூடாதென்ற முன்னெச்சரிக்கையுடன் ஐமுலை படாரென்று எழுந்து தாம்பாளத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அடுக்களையே நோக்கிப் போகிறார். அடுக்களைக் குள்ளிருந்து கைவிளக்கொன்றை எடுத்து வந்து காற்றுக் களையாத வண்ணம் தானேன்றுக்கருகே விருந்தையில் வைக் கிறார்.

அப்பா எழுந்து வேலியோரமாகப் போய் நின்று வாய்க் குள்ளே கைவிரலை விட்டு, மறுகரத்தால் அடிவயிற்றைத் தடவியவண்ணம் ஓங்காளித்து ஓங்காளித்து, காறிக்காறித் துப்புகிறார். சில நிமிஷங்களின் பின் மிகவும் களைத்து நெந்து போன குரலில், “எடி கலியாணி தண்ணி கொண்டு வா!”, என்று குரல் கொடுக்கிறார்.

அம்பிகா அப்பாவின் இந்த அழைப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்தி ருந்தவள் போல தண்ணீர்ச் செம்புடன் ஓடிப் போகிறார்.

அடுக்களையவிட்டு அம்மா இன்னும் வெளியே வராததினால், “அவளொங்கே.....?” என்று கேட்டுக் கொண்டு தண்ணீரை வாய்க்குள்ளே விட்டு விட்டு பல தடவைகள் கொப்பளித்துத் துப்புகிறார், பின்னர் இரண்டு மிடறு குளிர்ந்த நீரை உள்ளே பருகிக் கொண்டு, மிச்சமிருந்த நீரினால் முகத்தைக் கழுவுகிறார்.

அதன்பிறகு நீரில் நைனந்திருக்கும் ஈரக் கையினால் தொண்டை விலிருந்து நெஞ்சவரை தடவி, வயிற்றையும் தடவி விட்டுக் கொள்கின்றார்.

அதன்பிறகு விருந்தைக்குத் திரும்பி வந்து, செம்பைக் கீழே வைத்துவிட்டு வேட்டித் தலைப்பினால் முகத்தை அழுந்தித் துடைத்துக் கொண்டு தூணேடு சாய்ந்து அமர்ந்த வண்ணம், “எனக்கு வயிறெரியுது; பின்னையாருக்கு உடலெரியுது, கண ஜெரியுது” என்கிறார் வேதனையோடு.

அப்பா சொல்வதன் பொருள் என்னவென்று யாருக்குமே புரிய வில்லை.

இதுபற்றி விபரமாக அவரிடம் விசாரித்தறியும் துணிச்சலும் அவர்களிடமில்லை, அவர்கள் எல்லோரும் எதுவும் விளங்காமல் தயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பாவின் வருகையுடன் இருந்தாற்போல் உருவான அச்சமும் மௌனமும் கெட்டியாக இங்கே உறைந்து கிடக்கிறது.

அவர் பார்வை நெற்றிக் கண் நெருப்பாக வடக்குத் திசையை வெறித்து நோக்கிச் சுட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

அம்மா அடுக்களையை விட்டு வெளியே வந்து முற்றத்தில் தயங்கித் தயங்கி அவரை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அம்பிகா பாவம்! நன்றாகப் பயந்து போனால். அவருக்கு எது வுமே விளங்கவில்லை, எல்லாம் குழப்பமாகவே இருக்கிறது. தூணேன்றைப் பிடித்த வண்ணம் அவனும் ஒரு தாணுகி நிற்கிறார்கள்.

சில நிமிஷங்கள் மௌனப் புதிரோடு கரைந்து போகின்றன.

அப்பா தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டு தானுகவே அந்த மௌனத்தைக் கலைக்கு, மனத்திலெழுந்த சிடுசிடுப்புச் சற்றுந் தணியாதவராகவே வாய் திறந்து பேசினார்

“எல்லாம் உந்தப் பண்டாரியாலே தான்”

அப்பா ‘பண்டாரி’ என்று வழக்கமாகக் குறிப்பிட்டுப் பேச வது பஞ்சாட்சர ஐயரைத்தான். ஐயரின் வீடு நேரே வடக்குத் திசையில் இருக்கிறது.

ஐயர் இங்கே வந்தகாலம் முதல், அவருக்கும் அப்பாவுக்கும் தொழில் முறையில் வெளியே சொல்லிக் கொள்ளாத போட்டி அந்தரங்கமாக இருந்து வருகிறது. ஐயர் தனக்கு இணக்கமான வர்களிடம் போய், அப்பாவைப் பற்றிக் கோள் குண்டனி சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது அப்பாவின் எண்ணம், அதனால் அப்பாவின் உள்ளத்தில் எப்போதும் அவர்மேல் ஒரு வெறுப்பு இருந்துகொண்டே வருகிறது.

“என்ன பிழைப்பிது? படிச்சது போலை... ஸ்கோலஸ்பிலையா வது தொடர்ந்து படிச்சிருந்தால் ஒரு உத்தியோகத்துக்குப் போயிருக்கலாம்’’ அப்பா மனம் சலித்து, வாய் விட்டு சொல்லுகிறார்.

இதுவரை திகைத்து வாய்மூடிப் போயிருக்கும் அத்தையால், அப்பா சொன்ன இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டு அதன் பிறகும் மெளனமாக இருப்பதற்கு முடியவில்லை.

“அப்படிச்சொல்லக்கூடாது உத்தியோகமென்ன உத்தியோகம்! நீங்கள் செய்யிறது தெய்வகாரியம், மனுஷ காரியமல்ல” என்று ஜமுன அங்கிருக்கிறார்கள் என்பதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு, பூசகர் தொழிலைத் தாழ்த்திப் பேசும் அவர் தவறினை மெல்லச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

ஜமுனவுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது;அத்தை எவ்வளவு விழிப் பானவள் என்பதைனே அவதானிக்கும் போது,

அப்பாவும் சட்டென்று தன் தவறினை உணர்ந்து கொண்டு, நீ சொல்லுறது சரி, நாங்கள் செய்யிறது வெறுந் தொழிலில்லை, தெய்வ காரியந்தான். ஆனால் இந்த மனிஷர்தான் மனிஷராக இல்லை’’ என்று கூறிய வண்ணம் ஜமுனவைச் சாட்டயாக நோக்குகிறார்.

அவர் சினம் சற்று அடங்கி, தெளிவாக அவர்பேச ஆரம்பித்த தும் அம்பிகா அவருக்கருகே வந்து அமர்ந்து கொள்ளுகிறார்கள். அம்மா முற்றத்திலிருந்து விருந்தைக்கு வந்து சேருகிறார்.

எல்லோருக்கும் மனதில் ஆலயத்தில் நடந்ததை அறியவேண்டுமென்ற ஆவல்.

அம்பிகாவுக்கு அவனுக்குரிய குழந்தைத்தனம், அவள் தன் மனதில் எழுந்த ஆவலை, அவளால் அடக்கி வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அவள் அப்பாவிடம் கேட்டாள்:

“அப்பா, உங்களுக்கு ஸ்கோலஷிப் கிடைச்சதே அப்பா?”

அப்பா அதற்குப் பதில்சொல்ல வாயெடுப்பதற்கு முன்பு அத்தையா விடுவாள்! அவள் முந்திக்கொண்டுவிட்டாள்.

“அண்ணர் உங்களைப் போலையல்ல... படிப்பிலை விண்ணர். அந்தக் காலத்திலை ஸ்கோலஷிப் கிடைச்சால் அரசாங்கப் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போய், போடிங்கிலை இருந்து படிக்கவேணும். பிராமணப்பிள்ளை சூத்திரர்களோடை ஒண்டாக இருக்கவேணும், தின்னவேணும், குடிக்கவேணும் எண்டதாலை, எங்கடை ஐயா உந்தப் பிச்சைக்காச வேண்டாம் எண்டுவிட்டிட்டார். படிப்பல்ல ஆசாரம்தான் பிராமணருக்கு முக்கியம்.”

“அப்ப... பிறகேன் படிக்கயில்லை?” என்று தொடர்ந்து கேட்டாள் அம்பிகா.

“நான் பெரியபிள்ளை ஆனவுடனே, படிச்சது போதும் மறிமறி எண்டு ஒத்தைக் காலிலை நின்டுது உங்கடைபாட்டி. எட்டாம் வகுப்போடை என்றை படிப்புச்சரி. அண்ணர் முத்தபிள்ளை. அவர் நெடுகப் படிச்சால் தனக்குப்பிறகு கோயில்குளம், பூசை புரோகிதம் பாக்கிறதுக்கு ஆளில்லையெண்டுதான் எங்கடை ஐயா அவரை நிற்பாட்டினவர்.”

ஐமுனை நாடியிற் கைகொடுத்த வண்ணம் இந்த உரையாடல் களை அவதானித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்தை உடனிருப்பதால், அப்பா சீக்கிரம் சினமடங்கிச் சமாதானமாகி விட்டார்போல அவளுக்குத் தோன்றுகிறது. இல்லையேல் இவ்வளவு விரைவாக அவர் சமாதானமாகக் கூடியவரல்லர்.

அவர் ஆலயத்திலிருந்து திரும்பிவந்த சமயம் அவரை உலுக்கிக் கொண்டிருந்த அந்தக் கொதிப்பை எல்லோரும் மறந்து விட்டதுபோலப் பாசாங்கு பண்ணிக்கொண்டிருப்பதாகவே இப்போது ஐமுனை உணர்ந்தாள். இப்படியொரு பெரல்லர்த் தனம் அப்பாவுக்கு வந்ததை அவள் இதுவரை பார்த்ததில்லை. ஏதோ நடக்கக்கூடாத ஒன்று அங்கே நடந்திருக்கவேணும். அதை அறியவேண்டியது மிகஅவசியம் என்று எண்ணிக்கொண்டு அவரைப் பார்த்து, “அப்பா!” என்று மெல்ல அனழக்கிறார்கள்.

“என்னம்மா! ”

“கோயிலிலே என்னப்பா நடந்தது? ”

“அது... இண்டைக்கு அபிஷேகத்துக்கெண்டு நான் பால் கொண்டுபோகயில்லை. நேற்றைக்கு ஒருதன் வந்து பால் தரல்லாமென்டு சொல்லிப்போட்டுப்போனான். அவன் தரும கார்த்தா சபையிலும் இருக்கிறான். அவனும் உந்தப் பண்டாரி யும் குசுகுசெண்டு ரகசியம் பேசிற்றை நான்பாத்திருக்கிறன்... ”

அப்பா சொல்லிக்கொண்டு வந்தவற்றை இடையில் நிறுத்து கின்றார். திரும்பவும் அவர் உள்ளத்தில் சினம் முஞ்சிறது. வார்த்தைகள் தடுமாறுகின்றன.

சற்றுநேரம் மீண்டும் மௌனம்.

அப்பா தன் மனக்கொதிப்பைக் கட்டுப்படுத்தி தன்னை ஆச வாசப்படுத்திக்கொண்டு மறுபடியும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“அவன் கொண்டு வந்து தந்த பாவிலைதான் இண்டைக்கு அபிஷேகம் செய்தனன். கோயிலுக்குள்ளே போயிட்டால் நான் வேறை, தெய்வம் வேறையல்ல. அவருக்கு அபிஷேகம் செய்யிறதிலே ஒருபகுதியை என்றை வாயிலையும் விடுகிறதுதான் வழக்கம்.”

“ஓமோம், எங்கடை ஜயாவும் செய்யிறவர்தான்”. என்கிழுள் அத்தை இடைமறித்து.

“ஜயாவைப் பாத்த பழக்கந்தான் எனக்கும்”

“அதுக்கிப்ப என்ன வந்தது! வீட்டிலையிருந்து கொண்டு போன லூம் அப்பிடித்தானே செய்யிறநீங்கள்!” அம்மா பொறுமையை இழந்து பேசினான்.

“தான் பாலை வாயிலை விட்டன்.....நாலுமுடறு மடமட வெண்டு விழுங்கியும் போட்டன.....அப்பப்பா..... சண்டா

வன்.....சண்டாவன்.....கற்பூரத்தைப் பாலிலை கரைச்சுத் தந்திட்டான்’

“எடபாவி.....இதுகும் ஒரு மனிசன் செய்யிற வேலையே!”. அத்தை துடிக்கிறார்கள்.

அம்மா திகைத்துப்போய் வாயடங்கி இருக்கிறார்கள்.

ஜமுனை வேதனையுடன் பெருமுச்செறிந்த வண்ணம் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு அங்கிருந்து எழுந்தாள்.

அந்தச் சமயம் வெளிக்கத்தவைத் திறந்து கொண்டு பாலன் உள்ளே வந்தான்.

தூதராக வீரன் போன்றவர்கள் சொல்லும் நெரும்பித்து வாய்ப்பு கிடைக்கிறது.

3 விவிலிய மீதங்கி கூறிக் கூட கூடும் நெரும்பித்து வாய்ப்பு

ஒரு கிடைக்கிற சிக்காக்கா பிரபுதேஷ்வரர் என்ற பெயரை மாண்பும் குறிப்பிக்கிறது. சிக்காக்காவிட அதை மாண்பதற்காக சூதாக்கிக் கூறுவதற்கு வேண்டும்.

ஒரை இன்னால்படிக்கு சிக்காக்காவிட வேண்டும். வைக்கற ஆரம்பிக்கும் நேரம். மனி சமார் நான்கைத் தாண்டி இருக்கும். இருள் இன்னும் கலையத் தொடங்காத வேளை. அத்தை உறக்கம் கலைந்து சண் விழித்துவிட்டாள். இரவேல்லாம் அவள் ஆழ்ந்து தூங்கினாள் என்று சொல்வதற்கில்லை. உறக்கமின்றி நீண்ட நேரமாக அவள் துடித்துக் கொண்டே கிடந்தாள். அப்பாவுக்குக் கோயிலில் நடந்த சம்பவம் அவள் மனதை வருத்திக்கொண்டே இருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில் அவள் தன் வருகையின் நோக்கத்தை வெளியிடுவதற்கு இயலாத குழப்பம்வேறு அவள் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. மனச் சோர்வும், நித்திரை இல்லாத உடல் அலுப்பும் ஒன்றுசேர்ந்து விடிகாலைக்கு முன்னர் சற்றுவேளை தன்னை மறந்து அவள் உறங்கிப்போனாள். அந்தப் பொய் உறக்கமும் அதிகநேரம் நீடிக்கவில்லை. திடுக்குற்றுக் கணவிழித்த அவள் உள்ளாம், மீண்டும் பழைய எண்ணங்களால் மாய்த்து அலட்டிக்கொள்ள ஆரம்பித்தது.

அத்தையின் இப்போதைய வருகைக்கான அந்தரங்க நோக்கம் என்னவென்பது குடும்பத்தில் எல்லோருக்குமே தெளிவாகத் தெரியும். ஆனால் அது பற்றித் தாமாகவே வாய்திறந்து பேசுவதற்கு யாரும் தயாராகவில்லை. குடும்ப அமைதியை இப்போது ஏன் குலைக்கவேணுமென்பதுதான் எல்லோருக்கும் மனதிலுள்ள எண்ணமாக இருக்க வேண்டும்.

அத்தைக்கு நம்பிக்கையாகத் தெரியும், அப்பாவைத் தன் எண்ணத்துக்கு இணங்கச் செய்து விடலாம் என்று. அம்மாவின்

விருப்பம் என்னவென்பதுதான் அவனுக்குப் புரியாத புதிர் இன்று மட்டுமென்ன, என்றுமே அம்மா அவனுக்கு ஒரு புதிர் தான்.

அம்மாவுக்கு அத்தையின் குணநலன்கள் நன்றாகத் தெரியும். அதனால் ஒடும் புளியம் பழமும் போலவே அம்மா தன் உறவை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மாவின் மனம் தன் விருப்பத்துக்குச் சாதகமாக இல்லாது போனாலும், அத்தைக்கு அதுபற்றிக் கவலையில்லை. ஐமுனைவை ஒப்புக் கொள்ளவைத்து விட்டால் போதும் காரியம் கைகூடியது மாதிரித்தான்.

பாலன் ஒரு மாதிரியானவன். சராசரியான ஒரு பிராமண ஜெப்போல் அல்ல அவன். தன் எண்ணம் ஈடேறுவதற்கு இடைஞ்சலாக அவனும் இருப்பான் என்றே அத்தை நம்பினார். ஆனால், இந்த விஷயத்தில் தலையிடுவதற்கு அவனுக்கு எந்த உரிமையுமில்லை என்பதைச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது அடித் துச் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று அத்தை தனக்குள்ளே தீர் மானித்துக்கொண்டாள்.

இந்தக் குடும்பத்தில் வேண்டாத ஒரு சமையாகப் பாலன் இருந்துவருகிறார்கள் என்னும் எண்ணம் அத்தை மனதில் எப்போ தும் உண்டு. அவள் தன் மனக் கருத்தினை அப்பாவுக்கும் சாடைமாடையாகப் பல தடவைகள் உணர்த்தி இருக்கிறார்கள். அப்பா அதைக் காதில் வாங்கிக்கொண்டதாகவே காட்டிக் கொள்வதில்லை. அப்பாவைப் பொறுத்தவரையில் அவனும் அவருக்கொரு பிள்ளைதான். கோபாலகிருஷ்ணன் என்ற அவன் பெயரைச் சுருக்கிப் ‘பாலன்’ என அப்பா அழைக்கும் போதெல்லாம் அந்தப் பாசம் அவர் குரலில் தெறிக்கும்.

கோபாலகிருஷ்ணனும், கோபிகிருஷ்ணனும் அம்மாவுக்கு முத்த சகோதரியின் பிள்ளைகள். தாய் இறந்தபோது இரு வரும் ஒருவருடகாலம் இங்கே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அதன் பிறகு முன்றுவது தாரமாக இளவயசுப் பெண் ஒருத்தியை அவர்கள் தந்தை திருமணம் செய்துகொண்டார். முதல்தாரம் மறைந்தபிறகே அம்மாவின் சகோதரி அவருக்கு மனைவி

யான்ன். முத்த தாரத்தின் பிள்ளைகள் எல்லோரும் வளர்ந்து இப்போது குடியும் குடித்தனமுமாக இருக்கிறார்கள். இந்த வயதில் அவருக்கொரு கவியாணமா? என்று கோபித்துக் கொண்ட பாலன், தகப்பனுடன் போவதற்கு உறுதியாக மறுத்துவிட்டான். இங்கும் குடும்பத்தில் ஓர் ஆண்பிள்ளை இல்லை.

ஐமுனைவின் வயதை ஒத்தவனாக அவன் இருந்தபோதும், எப்படியோ அவன் ஆண்பிள்ளை அல்லவா? அப்பாவுக்கு வேண்டிய ஒத்தாசைகளைச் செய்வது, குடும்பத்துக்குத் தேவையான வெளிக் காரியங்களைக் கவனிப்பது, வேண்டிய நேரம் கோயிலில் உதவி செய்வது, என்பனதான் அவன் வேலைகள். ஒய்வு நேரங்களில் நல்ல நூல்களைத் தேடி எடுத்துவந்து நிறையப் படிப்பான்.

ஐமுனைவுக்கும் அவற்றைப் படிக்கக் கொடுத்து, அவளோடு பல கருத்துக்களையும் விவாதிப்பான்.

அத்தை மனதில் ஒரு எண்ணம்; அவன் கண்ட கண்ட புத்தகங்களை எல்லாம் கொண்டு வந்து கொடுத்து ஐமுனைவைக் கெடுக்கி ருன் என்று. ஒரு பிராமணப் பெண்ணுக்கு இவையெல்லாம் ஏதற்கு? என்பதே அத்தையின் கேள்வி. இதனாலும் அத்தைக்கு பாலன் மேல் கொஞ்சமும் பிடிப்பில்லை.

ஐமுனை மனசில் இருக்கும் எண்ணம் என்ன என்பதை முதலில் அறிந்து கொள்வதே அத்தையின் உள்ளத்தில் இப்போது இருக்கும் ஒரே ஆசை.

“எப்பிடியும் இந்த வரியம் முடிச்சுப் போடவேணும். ஐமுனை தான் என்றை மேனுக்குப் பெம்பிளை. ஐமுனை என்ன..... தகப்பன்றை சொல்லை மீறப்போருளே! அண்ணார் என்னை ஒருக்காலும் கைவிடமாட்டார்... இந்தக் கோசு எல்லாத்தை யும் கேட்டு ஒரு முடிவெடுத்துக் கொண்டு போகலாமென் டால்..... அவன்றை இழுபட்ட பலன் நெடுகப் பின்னுக்குப் போகுது.....”

அத்தை தனக்குத்தானே வாய்விட்டு மெல்லச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அத்தைக்கருகே கைக்கெட்டிய தூரத்தில் அவனுக்குத் துணையாக விருந்தையில் அப்பா படுத்துக்கிடக்கிறார். விருந்தையின் ஒரு தொங்கலில் சுவரோரமாகச் சுருண்டு கிடக்கிறான் பாலன்.

அம்மாவும் அம்பிகாவும் ஒரு அறையில், ஜமுன அவனுக்கென்று உரிய இன்னேர் அறையில்.

மனிதர்கள் தங்கி வாசம் செய்யுமிடம் எதுவாக இருப்பினும் அதனை வீடெனக்கொள்ளலாம் என்றால் இதுவும் ஒரு வீடு தான். அதுவும் குருக்கள் வீடு என்னும் பெருமைக்குரிய இல்லம் இது. குருக்கள் குடும்பத்தை அழைத்து, இதுவே நீங்கள் தங்குவதற்குரிய இடம் என்று கூறி இதனுள்ளே அடைத்து விடுவதற்கு முன்னர் இதுவொரு மடமாக இருந்தது. இந்த வீடு, இதன் அறைகள், இதன் அமைப்பு எவையுமே ஒரு குடும்பம் தங்கி வாழுவதற்கேற்ற வசதிகள் கொண்டவையல்ல.

கோயிலின் கிழக்கு வீதி எல்லையில், தென்கிழக்கு மூலையை அண்டி அந்தக் காலத்தில் கட்டப்பட்டது இந்தச் சிறிய மடம். மடத்தின் வெளிப்புறமாக நடுவாசலுக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் உயர்ந்த திண்ணை விருந்தைகள். ஆலயத்தில் வழிபாடு செய்ய வருகின்றவர்கள், தங்கி இருந்து இளைப்பாறிச் செல்லுமிடமாக ஒருகாலத்தில் இந்த விருந்தைகள் இருந்தன. விருந்தைகளுக்குப் பின்னாள் சுவரோரமாக நடுவே ஒரு கதவு. இந்தக் கதவைத் தாண்டி உள்ளே வந்தால் வெளிப்புறத்தில் இருப்பவைபோல இரண்டு விருந்தைகள். இந்த விருந்தைகளின் முடிவில் வடக்கிலும் தெற்கிலுமாக இரண்டு சிறிய அறைகள்.

அப்பாவின் தந்தை சோமசுந்தரக்குருக்களே குடும்பத்துடன் வந்து இங்கு குடியேறி, இந்த மடத்தைக் குருக்கள் வீடாக்கிக் கொண்டவர். அவர் குடியேறிய அந்தக் காலத்தில் இந்த

மடத்தின் இருமுனைகளிலிருந்தும் கிழக்கு நோக்கி இரண்டு வேலிகளைப் போட்டு, அந்த வேலிகளை இணைக்கும் வண்ணம் வடக்குத் தெற்காக இன்னொரு வேலியை இட்டு, அவற்றுக் குட்பட்ட பகுதியைத் தமது வீட்டுக்குரிய வாழும் பகுதி ஆக்கிக் கொண்டார். உள்பக்கத்து விருந்தைகளை நீட்டி ஒரு சாய்ப்பும் இறக்கி, அடுக்களை ஓன்றையும் அமைத்துக் கொண்ட பின்னர் குருக்கள் வீடு அந்தக் காலத்திலேயே உருவாகி விட்டது.

குருக்கள் வந்து குடியேறிய பிறகு அதுவரை இருந்து வந்த ‘கோயில் மடம்’ என்ற பெயர் மெல்ல மறைந்து ‘ஜயா வீடு’ அல்லது ‘குருக்கள்வீடு’ என்னும் கெளரவப் பெயரை இந்த மடம் சுலபமாகத் தட்டிக் கொண்டுவிட்டது.

இப்போது இதுவெறும் ‘ஜயர் வீடு’ அல்ல. ‘பெரிய ஜயர்’ வீடு என்றே மேலும் இதற்கொரு கெளரவம்.

இப்படி ஒருபெயர் இன்று வழங்கி வருவதற்கும் ஒரு காரணம் இல்லாமல் இல்லை.

இந்த வீட்டுக்கு வடத்திசையில் இதுபோன்ற இன்னொரு வீடும் இன்று உருவாகி இருக்கிறது. அந்த வீட்டின் பழங்கதையும் ஒருகாலத்தில் கோயில் மடமாக இருந்துவந்தது என்பதுதான். அந்த வீட்டில் இன்று பஞ்சாட்சர ஜயர் குடும்பம் குடியிருந்து வருகிறது. அது இன்று ‘சின்ன ஜயர்’ வீடு.

இந்த இரண்டு வீடுகளுக்கும் நடுவே, ஆலயத்தின் கிழக்கு வாயிலுக்கு நேரெதிரில் உற்சவகாலத்தில் எழுந்தருளியைத் தேர் மீது ஏற்றுவதற்கு வசதியாகக் கட்டப்பெற்றிருக்கும் உயர்ந்த தேர்முட்டி. தேர்முட்டிக்கருகே உயர்ந்து கிளைபரப்பி நிமில் கொடுக்கும் இலுப்பைமரம். கோயிலைச் சுற்றிவரப் பரந்தவீதி. தெற்கு வீதி அந்தத்தில், மாரிகாலத்தில் மாத்திரம் மழைநீர் ததும்பி வழிந்துகொண்டிருக்கும். மேற்கட்டுகள் சிதைந்து போன பழைய குளம். அந்தக் குளத்துக்கு அப்பால் எலியா மணக்கம் பற்றைகள் மண்டிக்கிடக்கும் பனந்தோப்பு. அந்தக் குளத்துக்கு நேர்மேற்கே, வீதியின் தென்மேற்கு மூலையில் குளுக்கு என்று சிலிர்த்துநிற்கும் வேப்பமரத்தின் கீழே, பிரமாண்ட-

மான அந்த விநாயகர் ஆலயத்துக்குக் கொஞ்சமும் பொருத்த மில்லாத வகையில் அமைந்திருக்கும் சின்னங்சிறிய வயிரவர் கோயில். விளையாட்டு மைதானம்போல அகன்றுகிடக்கும் மேற்கு வீதியைத் தாண்டி வடக்கு வீதியில் திரும்பினால் முத வில் ஓர் அத்திமரம். அதனை அடுத்து இலுப்பைமரங்கள் சில. ஆலயத்தின் வடக்குப்புறச் சுவரை அண்டினாற்போல புனித நீர் நிறைந்த தீர்த்தக்கேணி. இந்தக் கேணியைச் சுற்றி இதன் மேற்கூடிடில் வரிசையாகத் தூண்களை எழுப்பி அவற்றை இணைத்து முள்ளுக் கம்பியினால் காவல் செய்யப்பட்டிக்கும் வேலி. இந்த வேலிக்கு மிக நெருக்கமாக, உற்சவ காலங்களில் எழுந்தருளியைற்றி வீதிவைலம்வரும் வாகனங்கள் பாதுகாத்து வைக்கப்படும் வாகனசாலை. வடக்கு வீதியின் எல்லையாக அமைந்திருக்கும் வேலியோடு அண்டி, தேர், சப்பரம் என்பன நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் உயர்ந்த கூடங்கள். மீண்டும் கிழக்கு வீதிப் பக்கமாகத் திரும்பினால் விசாலமான இந்தக் கோயிலின் பிரதான வாசலில் கோயிலுக்குச் சற்றும் போதாத சிறிய தொரு கோபுரம். இந்தக் கோபுரத்தின்கீழ் வாசலை ஒட்டி, கிழக்குநோக்கி நீண்டுகிடக்கும் சிறியவொரு கிடுகுக்கொட்டில்.

அத்தை ஒருகணம் கண்களை மூடிக்கொண்டு கோயிலின் இந்தக் வெளிப்புறக் காட்சிகளைத் தன் மனத்திரையில் நிழற்படமாக ஓட்டவிட்டுப் பார்க்கிறோன். மனதுக்கு ரம்மியமான இந்தக் காட்சிகளை வேண்டுமானால் மையிருளிலும் கண்டு மகிழலாம் என்ற எண்ணம் அவள் மனதில் எழுந்தபோது, படுக்கையிலிருந்து எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்து ஆலயத்தை நோக்குகிறார்கள். ஆலயமும் அதன் சுற்றுப் பிரகாரமும் மின்சார வெளிச் சத்தில் பளிச்சென்று தெரிகின்றன.

ஆனால் இந்த வீடு இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது!

அத்தை சின்னங்சிறு பெண்ணை இந்தக் கோயில் வீதியெங்கும் துள்ளித் திரிந்த காலத்தை இப்போது எண்ணிப் பார், கிறார்கள்.

அந்தக்காலத்தில் பொழுது கொஞ்சம் சாய்ந்தால் போதும் இருள் வந்து ஆலயத்தை விழுங்கிக் கொள்ளும். வீட்டுக்கு

வெளியே வீதியில் வந்து இறங்குவதென்றால் அத்தைக்குப் பொல்லாத பயம்.

ஆலயத்தின் பிரதான வாசலில் கண்ணேடிக் கூட்டில் அடைத்த சுடர் விளக்கொன்று மினுக்கு மினுக்கென்று மின்மினிப் பூச்சி யாகத் தூங்கி விழித்துக்கொண்டிருக்கும்.

ஆனால் இன்று.....?

ஜயரை மாத்திரம் கவனிக்கமாட்டார்கள். அவர் என்றுமுள்ள ஜயர்தான்.

இந்த இலட்சணத்தில்தான் ஜயர் ஒருவர் போதாதென்று பஞ்சாட்சர ஜயரையும் இங்கு கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

இந்த ஆலயத்தின் பூச்சராக இருக்கும் ஜயர்தான், இந்தக் கிராமத்தின் புரோகிதங்களைப் பார்ப்பதும் வழக்கம். ஊரில் திருமணங்கள், அந்தியேஷ்டி, சிரார்த்தம், மாசியம் என்று வந்துவிட்டால் கோயிற் பூசைகள் உரிய நேரத்துக்கு நடை பெறுவதில் சற்றுத் தாமதம் ஏற்படுவதும் உண்டு. அப்படித் தாமதம் உண்டாகக் கூடாதென்பதற்காகவே தர்மகர்த்தா சபை இன்னொரு ஜயரையும் நியமித்திருக்கிறது.

அப்பா ஒரு வாரம் பூசை செய்தால், மறுவாரம் பஞ்சாட்சர ஜயர் பூசை பண்ண வேண்டுமென்பதே இங்குள்ள ஒழுங்கு. பூசை இல்லாத தினங்களில் ஊர்ப்புரோகிதங்களால் கிடைக்கும் வரும்படிகளும், தர்மகர்த்தாசபையால் பூசைபுரியும் நாட்களில் வழங்கப்படும் இரண்டுபடி அரிசியும், அரிச்சினைக்காசம் தான் ஜயர்மாரின் குடும்பங்களுக்குக் கிடைக்கும் வருமானம்.

முன்னர் கிடைத்து வந்த வருமானமே பற்றாக்குறையாக இருக்கும்போது, அதனையே இரண்டாகப் பங்கிட்டால்... எப்படி இருக்கும்?

அத்தை இவைகளை எல்லாம் நினைத்து நினைத்து நெஞ்சம் பொருமினால்.

இப்போது இருள் கலைந்து நன்றாக விடிய ஆரம்பித்து விட்டது.

சேவல் கூவி காகமும் கரைந்து கலைந்துவிட்டது.

இப்போது புறப்பட்டால்தான் நேரத்துக்கு உரும்பிராய் போய்ச் சேரலாமென்று அத்தை நினைத்துக் கொண்டு அப்பாவுக்குக் குரல் கொடுத்தாள்.

“அண்ணே, நான் வெளிக்கிடப் போறன்.”

“ஏன் அவசரப்படுகிறுய்! இன்டைக்கு நின்டு போவன்”

“இல்லை அண்ணே..... நான் இல்லாட்டால் இலட்சமணலுக்குக் காலுமோடாது..... கையுமோடாது”

“இளையவன் இருக்கிறஞ்தானே, உதவிக்கு”

“ஆர் வெங்கடேஸ்வரனே! அவனேரு சொல்லுச் சுற்றை கேளாதவன், முத்தவனேனைட ஏட்டிக்குப் போட்டியாக நிற்பன். முத்தவன்..... தெய்வமல்லோ!”

அத்தை படுக்கையிலிருந்து எழுந்து, சிறிது நேரத்தில் இங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்வதற்குத் தயாரானான்.

அம்பிகாவைத் தவிர அத்தையை வழியனுப்புவதற்கு எல்லோரும் உறக்கம் கலைந்து எழுந்துவிட்டார்கள்.

பாலன் இங்கு இருப்பதைக் கவனிக்காதவன் போல-

அவனைத் தவிர்த்துவிட்டு, அம்மாவிடமும், ஜமுனைவிடமும் சொல்லிக்கொண்டு அத்தை அங்கிருந்து புறப்பட்டாள்.

அவளை பஸ் ஏற்றி அனுப்பி வைத்துவிட்டுத் திரும்புவதற்காக அப்பா முன்னே நடந்தார்.

இருவரும் கோயில் வீதியைத் தாண்டி ஒழுங்கைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

“அண்ணைக்கு இன்டைக்குப் பூசை இல்லையாக்கும்!”

“இன்டைக்கு அவனுக்கு”

“இவன் பாலனைப் பாக்க தம்பி சந்திரசேகரனைப் போலை கிடக்கு. அவனும் இந்த வயதிலே இப்படித்தான். இவன் ஜிமுனாவையும் கெடுத்துப் போடுவான் என்னுதான் பயமாக கிடக்கண்ணே”

அப்பா மௌனமாகவே முன்னுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார். அத்தை தொடர்ந்து சொன்னான்:

“எனக்கும் வரவரத் தலைச்சுழுத்தியும் இதுகுமாக கிடக்கு. முத்தவணை ஒருவழியிலே இந்த வரியமாவது விடவேணும். இல்லையென்டால் அந்தரிச்சுப் போங்கள்”

அத்தை தன் மனக்கருத்தை மெல்லக் கோடி காட்டியபோதும், அப்பா வாய்திறக்காது எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டு முன்னே நடந்து கொண்டிருந்தார்.

4

ஜமுன, வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு நடந்து சங்கீத வகுப்புக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் இப்படியொரு சங்கீத வகுப்பை ஆரம்பித்து, அதற் காகத் தினமும் புறப்பட்டு வெளியே போய்வருவது ஆரம் பத்தில் அப்பா மனதுக்கு அவ்வளவு பிடிப்பாக இருக்கவில்லை.

“ஜமுன நீ பிராமணப்பெண். கட்டுப்பாடில்லாமல் மற்றப் பெண்களைப் போலை வெளியிலை திரியக்கூடாதம்மா!” என்று குழைந்துகொண்டு அப்பா அவளுக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

“இந்தக் காலத்திலை உதுகளைப் பார்க்கேலாது. நாங்கள் தான் இஞ்சை சிறையிலைஇருக்கிறம். அட்டமருகிலை இருக்கிற பெண்டு களோடை போய்ப்பேசேலாது; பிளங்கேலாது. அது போலை தான் இந்தப் பிள்ளையனும் இருக்கவேணுமாக்கும்” என்றார்கள் அம்மா, எனக்காதரவாக.

“கல்யாணி உதெனக்கு தெரியாமவில்லை. ஆனால் நாங்கள் பிராமணர்கள். எங்களுக்கெண்டு சில கட்டுப்பாடுகள் இருக்கு. அந்தக் கட்டுப்பாடுகளும் ஒழுக்கமுந்தான் எங்கடைபலம். அது களைக் கைவிட்டு நடந்தால் கோயிலிலை பூசைப் பண்ணுறதுக்கு வைச்சிருக்க மாட்டினம். புரோகிதம் செய்யக்கூப்பிடாயினம். அப்பிடி ஒரு நிலைமை வந்தால் நாங்கள் எப்படிச் சீவிக்கிறது?”

“பள்ளிக்கூடம் போய் வந்தபிள்ளைதானே! அது போலை போய் வந்தால், எங்கடை இட்டவிடைஞ்சலுக்கும் உதவும்”

அம்மாவின் விருப்பப்படியே இறுதியில் விட்டுவிட்டார்.

ஜமுன வகுப்பை ஆரம்பித்து நடத்தத் தொடங்கிய பிறகே அத்தைக்கு இந்த விஷயம் தெரியவந்தது. அத்தை இதை அறிந்து சும்மா இருப்பாளா? சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் அப்பாவின் செவிகளில் தன் ஆட்சேபனையை அவள் ஒதிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

ஜமுனவின் பள்ளிப்படிப்பு இடை நடுவில் தடைப்பட்டுப் போவதற்கும் அத்தைதான் காரணமாக இருந்தாள்.

ஜமுன பத்தாவது வகுப்பு அரசாங்கப் பாரிட்சையில் சிறப்பாகச் சித்தியடைந்த பிறகும் தொடர்ந்து படிக்க வேண்டுமென்றே அவள் விரும்பினார்கள்.

“அண்ணே,விரலுக்குத்தக்க வீக்கந்தானே.படிக்கவேணுமெண்டு விருப்பம் இருந்தால் மாத்திரம் போதுமே! ரியூசன் காச கட்டக்கூட எங்களுக்கேலாது. பெம்பிளோப் பிள்ளை கனக்கப்படிச்சாலும் பின்னுக்குக் கரைச்சல். அவன் இலட்சுமணன்..... உங்கடைமருமேன் படிப்பிலையும் உங்களோப்போலை வலு கெட்டிக்காறன்தானே! உங்களுக்குச் சொல்லிப்போட்டு ஏன் மறிச்சனுன்! எங்கடை இயல்புக்கு அவ்வளவும் போதும்.” அப்பவக்கு இப்படி எடுத்துச் சொல்லிச் சொல்லியே ஜமுனவின் படிப்புக்கு அத்தை தடைபோட்டு நிறுத்தினார்கள்.

ஆனால் இசையின்மேல் அவளுக்கு இருந்துவரும் தணியாத மோகத்துக்கு, அத்தையினால் எந்தத் தடையும் போடமுடியாமல் போயிற்று. ஜமுனவுக்குப் பிறவியிலேயே அமைந்த இசைஞானம் என்பது அவள் அம்மா வழியாக வந்த ஒரு சொத்து.

ஜமுனவின் அம்மா கல்யாணி பூர்வீகம் தமிழ் நாடு. தமிழ் நாட்டில் தஞ்சாவூரில் ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவள். அவளுக்கு முத்தவள் இலங்கையில் திருமணஞ் செய்த பிறகு,

அந்தத் தொடர்பில் இங்கு மனமகளாக வந்து சேர்ந்தவள் தான் அவள். தஞ்சை மண்ணுக்கே சொந்தமான அந்த இசைப்பெருக்கு அவளிடமும் இயல்பாகச் சுரந்து கொண்டே இருந்தது. தனக்குத்தான் இயலவில்லை என்றாலும் தன் மகள் ஜமுனைவாவது இசைத்துறையில் வளரவேண்டுமென்பது அவளின் அழியாத ஆசை. அவளும் மகள் ஜமுனைவுக்கு அநுசரணையாக இருந்து கொண்டாள். ஜமுனைவின் பிடிவாதத்துக்கு அப்பா பணிந்து வரவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினால் இறுதியில் அவர் இசைந்தார்.

இந்தக் கிராமத்தில் வாழும் சங்கீத ஆசிரியை ஒருத்தியிடம் ஜமுனை ஓழுங்காகச் சென்று, வரன்முறையாக சாஸ்திரிய, கர்ணாடக சங்கீதமும் வயலினும் கற்று தேர்வுகளில் தேறி அவற்றுக்கான சான்றுகளையும் அவள் பெற்றுக்கொண்டாள்.

ஜமுனைவின் சங்கீத ஆர்வத்துக்கும் பல தடவைகளில் அத்தை முட்டுக்கட்டைகள் போடமுயன்றிருக்கிறார்கள். அவள் தன் மகனுக்களவாகக் திட்டமிட்டு ஜமுனைவின் வளர்ச்சிகளையும் நறுக்கிப் போடவேண்டும் என முன் எச் சரிக்கை யோடு ஓவ்வொரு சமயங்களிலும் செயற்படுகிறார்கள் என்பதை ஜமுனை என்றே உணர்ந்துகொண்டாள். கோயில் பூசகராக இருக்கும் தன் மகனுக்கு மனைவியாக்கி, மோதகமும் வடையும் தயாரித்துக் கொண்டு சிறைவாசம் செய்யும் அடிமை வாழ்வுக்குள் தன்னை இழுத்துவிட என்னும் அத்தையை என்ன உள்ளூர் அவளுக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது.

நேற்றுமாலையில் அப்பாவுக்கு நடந்த சம்பவத்தை, ஜமுனை சொல்லக் கேட்டறிந்த பாலன் மனக்கொதிப்புடன் பட்டினியாகவே படுத்துவிட்டான்.

“நாங்கள் அடிமைகளாகவே இருக்கிறம். இதை வெளியிலை சொல்லுறதுக்கு எங்கடை போலிக் கௌரவம் எங்களைத் தடுக்கிது” என்று அவள் சொல்வதில் உள்ள நியாயத்தை நினைத்துப்பார்த்த வண்ணம் ஜமுனை நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

இப்போது அவள் பல குறுக்கொழுங்கைகளைத் தாண்டி, வயற் பரப்பை அண்டிச் சென்னும் பாதைக்கு வந்துவிட்டாள். பாதை ஓரத்தில் அடர்ந்த மரங்கெடிகள் நிறைந்த ஒரு நிழற்சோலை. அதன் பின்னணியில் சிறிய ஒரு ஆலயம். அதற்கு எதிர்த்திசையில் குளு குளு என்று சிலிர்த்து நிற்கும் பசுமையான வயல். அந்த வயலின் ஒரு மூலையில் நீர் நிறைந்து வயலெங்கும் பரந்து வடிந்து கொண்டிருக்கும் ஒருகுளம். குளத்துக்கு எதிர்த்திசையில் பாதையோரமாகச்சற்றுமேடான நிலத்தில் ஒரு கிணறு.

அந்தக் கிணற்றில் இருந்து பலர் தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அந்தப் பகுதியில் வீட்டுக்கு வீடு கிணறுகள் இருந்தும் அவையெல்லாம் சவர்நீர். குடிப்பதற்கு வேண்டிய நல்ல தண்ணீரை எடுப்பதற்கு எல்லோரும் அந்த வயற் கிணற்றுக்குத்தான் வந்தாகவேண்டி இருக்கிறது. ஆண்கள், பெண்கள் என்ற பேதமில்லாமல் எந்த நேரத்திலும் குடங்களும் வாளியுமாக அந்தக் கிணற்றைப்பலர் சூழ்ந்து நிற்பார்கள். சற்றுத்துரா இடங்களிலிருக்கும் ஆண்கள் சயிக்கின் வண்டிகளைக் கொண்டுவந்து நீரெடுத்துச் செல்வதற்காக அங்கு நிறுத்தி வைத்திருப்பார்கள். அவர்களுக்கு மத்தியில் எப்பொழுதுமே ஒருவரையொருவர் முந்துகின்ற போட்டியும் அவசரமும் இருந்துகொண்டே இருக்கும்.

உற்சாகமும் கலகலப்பும் மிகுந்த அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து ஒதுங்கி, அவர்கள் முகத்தை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு கூட்டமும் எப்போதும் அங்கே காணப்படும். கிணற்றுக்கட்டுக்குக் கீழுள்ள பந்தலுக்கு வெளியே தாங்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் மணகுடங்களை வைத்துவிட்டு, அந்தக் குடங்கள் நிரம்பும்வரை நீர் அள்ளுகின்றவர்களின் கருணையை வேண்டி பெண்களும் குழந்தைகளுமாக ஒதுங்கி இருப்பார்கள். சில சமயங்களில் அந்த வெளிக்குடங்களுக்கு நீர் அள்ளி ஊற்றுகின்றவர்கள் வாய்க்கு வந்தவாறெல்லாம் ஏசும் வசை மொழிகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அச்சத்துடன் தலைகுளிந்திருப்பார்கள். சிலர் அந்த வெளிக்குடங்களுக்கு நீர் அள்ளி வார்க்

காமலே அலட்சியமாகத் தங்கள் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு போய்விடுவார்கள்.

தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் அவமதிப்புகளை எல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு ஒருகுடம் நல்ல தண்ணீருக்காக காத்திருக்கும் அந்த மக்களை ஜமுனாவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அந்தக் கிராமத்தின் மேற்கெல்லையில் ஒதுக்குப்புறமாக உள்ள குடிசைகளில் வாழும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் அவர்கள்.

அச்சத்துடன் ஒதுங்கி நின்றுகொண்டிருக்கும் அந்த மக்களை இன்று கண்டபோது, பாலன் சொன்ன வார்த்தைகள்தான் ஜமுனாவின் நினைவுக்கு வந்தன.

“அவர்களுக்கு போதுமான வாழ்க்கை வசதிகள் இல்லை. அவர்களைப் போலவே நாங்களும்...” என்று சிந்தித்த வண்ணம் ஜமுன தொடர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள். அந்தக் கிணற்றைத் தாண்டி, அதற்கப்பாலுள்ள கோயிலையும் கடந்து கிழக்கு நோக்கித் திரும்பிய அவள் முகத்தில் காலைக் கதிரவனின் இளவெயில் சரீரென்று அடிக்கிறது.

அப்போது அவள் கவனம் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் குடையின்மேல் திரும்புகிறது. உடனே அந்த வெளிர்நீலவண்ணக் குடையை மெல்லவிரித்து தலைக்குமேற் பிடித்துக்கொண்டு நடக்கும்போது, இப்போது அவள் உள்ளத்தைக் குடைந்து கொண்டிருக்கும் எண்ணக் குழுறல்களின் வெளிப்பாடாக தன்னைப்பற்றிய பழைய நினைவை ஒன்று அவள் மனதில் எழுகிறது.

அப்பொழுது ஐயர் பாடசாலையிலே ஜமுன படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு அங்கு ‘ஐயரம்மா’ என்றுதான் பெயர். ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் அவள் மதிப்புக்குரியவளாகவே இருந்தாள்.

அந்தக்காலந்தான் நவீனமான வண்ண வண்ணச் சுருக்குக் குடைகள் இங்கு பாவணைக்கு வந்த காலம். அந்தக் குடைகளை அவள் வகுப்பு மாணவிகளில் இரண்டொருவர் பெருமையுடன் பிடித்துக்கொண்டு தினமும் பாடசாலைக்கு வருவார்கள்,

ஜமுனவுக்கு அழகென்றால் போதும். அவள் அதில் சொக்கிப் போய்விடுவாள். வண்ணக் குடைகளைக் கண்டதும் அவற்றின் மேல் அவளுக்குக் கொள்ளை ஆசை. அந்தப் குடைகளை அடிக்கடி அவள் தொட்டுப் பார்ப்பாள். விரித்துப் பிடிக்க வேண்டு மென்று நச்சரிப்பாள்.

ஜமுனவின் இந்தத் தொல்லையைத் தாங்க இயலாத மாணவி ஒருத்தி, “ஜயரம்மாவுக்கு எல்லாத்திலையும் ஆசைதான்; ஒரு குடை வாங்கமாட்டாமல் என்றை குடையைப் போட்டுப் பியக்கிறு” என்று நெயாண்டியாகக் கூறினாள்.

ஜமுனவினால் அந்த மாணவியின் ஏளனமான பேச்சைக் கேட்டுத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. “ஏன்றி வாய்காட்டு கிறுய்! அப்பாவுக்குச் சொல்லி குடையொண்டு வாங்கிவாறாலும் இல்லையோ பார்!” என்று சவால் விட்டு விட்டே அன்று வீட்டுக்கு வந்தாள்.

அப்பாவுக்குச் சொல்லிச் சினுங்கினாள்.

நாட்கள் பல கழிந்து, மாதங்கள் உருவாகின. அவள் ஆசை மாத்திரம் நிறைவேறவில்லை.

ஒருதினம் அவள் பாடசாலைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த சமயம் மழுத்தூறால் மெல்ல ஆரம்பித்தது. கையில் வைத்திருந்த புத்தகங்களைத் தலைக்குமேல் பிடித்துக்கொண்டு வகுப்பறைக் குள்ளே வேகமாக அவள் ஓடினாள்.

“ஜயரம்மாவின்றை கலர்க் குடையைப் பாருங்கோ ... கலர்க் குடை ... கலர்க்குடை ... ” என்று சொல்லி மாணவிகள் எல்லோரும் கேவியாகச் சிரித்தார்கள்.

ஜமுனவின் மனதில் சினமும், வெப்பிசாரமும் பொங்கின. அன்று வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்த உடனே புத்தகங்களை வீசி எறிந்துவிட்டு, “கலர்க்குடை இல்லாமல் பள்ளிக்கூடம் போக மாட்டன்” என்று விக்கிவிக்கி அழ ஆரம்பித்தாள்.

அவளைச் சமாதானம் பண்ணுவதற்கு அம்மாவுக்குப் போதும் போதுமென்றுகிவிட்டது.

இனிமேலும் காலங்கடத்தி அவளை ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்க முடியாதென்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொண்டார்கள். உணர்ந்துமென்ன! அவள் ஆசையை நிறைவேற்றிவைப்பதற்கு வேண்டிய பணத்துக்கெங்கே போவது?

ஒரு வாரம் கழிந்திருக்கும். அந்தக் கிராமத்திலுள்ள மிக வசதியான குடும்பத்தில் அன்று ஒரு சிரார்த்தம். அப்பா வீட்டிலிருந்து புறப்படும்போது ஜமுனைவை அழைத்து, “ ஜமுனைக் குஞ்சு, இண்டைக்கு உனக்குக் கலர்க்குடை கொண்டு வாற என்டி ” எனக் கொஞ்சிக்கொண்டு சயிக்கிளில் கிளம்பிப் போனார்.

அதன்பிறகு ஜமுனைவைச் சொல்லவேண்டுமா ! ஓரே ஆனந்தம்! “அப்பா கொண்டுவரப்போற அந்தக் கலர்க் குடையின்றை நிறம் எப்பிடி இருக்கும் ! கோயில் குடைபோல பச்சையும் ... சிவப்பும் ... மஞ்சளும் ... சீச்சி ! அது வடிவில்லை. இது சின்சச் சின்ன வடிவான வடிவான பொட்டுப் பொட்டுப் பூப்போட்ட தாகத்தான் இருக்கும். அப்பா என்ன நிறத்திலை வாங்கிக் கொண்டு வாருரோ ! இந்த அப்பாவுக்கு நல்ல வடிவான கலர்க்குடை பாத்தெடுக்கத் தெரியுமோ ! வரட்டும் ... வரட்டும் வந்தவுடனே குடையை விரிச்சுக்கொண்டு இந்தக் கோயில் வீதியில் நான் நடக்கவேணும். எனக்குத்தானே குடையை விரிக்கிறதுக்கு ... சுருக்கிக் கட்டுறதுக்கு ... எல்லாம் தெரியும். பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கொண்டுபோனெண்டால் ஒரு குஞ்சையும் தொடவிடமாட்டன்.”

அப்பா சொல்லிப்போன நம்பிக்கையில் அவள் தன்னை மறந்து இப்படிக் கற்பணியில் மிதந்துகொண்டிருந்தாள். அவர் வருகையை எதிர்பார்த்து எதிர்பாத்துக் காத்திருந்தாள்.

அப்பா வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்துசேர்ந்தார். அவர் கையில் குடை இல்லை. அவர் சயிக்கிளில் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கும் மூடைக்குள்ளேதான் இருக்கவேண்டுமென்று அவள் நம்பினாள்.

அந்த முடையைச் சயிக்கினிலிருந்து அவிழ்த்தெடுத்துவந்து பிரித்துப் பார்த்தபோது, அதனுள்ளே அரிசி இருந்தது; தேங்காய்கள் இருந்தன; வாழைப்பழங்கள், காய்கறிகள் இருந்தன. வெள்ளைச் சேலை ஒன்றும், வேறு என்னென்னவோ எல்லாம் இருந்தன. ஆனால், குடை... இருக்கவேண்டுமே! அது மாத்திரமில்லை.

அவனுக்குத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அதுவரை கண்ட கனவுகள் அனைத்தும் தீய்ந்து சாம்பலாயின. ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலாமல் நெஞ்சு பொருமி அழுத்தொடங்கினான்.

அப்பாவுக்கும் அவளைப் பார்க்க வேதனையாகவே இருந்தது.

“அம்மா... அம்மா... அழாதையம்மா... அழாதை... நாளைக்குக் கட்டாயம் குடை தருவன் கட்டாயம் தருவன்” என்று தனது இயலாமையை எண்ணி மனம் வருந்திக் கொண்டு, ஏதோ நம்பிக்கையில் அவளைக் கெஞ்சிக் கெஞ்சிச் சமாதானம் பண்ணினார்.

“போங்கப்பா... நெடுக நீங்க இப்படித்தான்” என அவர் சமாதானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாது தொடர்ந்து அவள் பொருமிக் கொண்டிருந்தாள்.

மறுநாள் காலை.

அப்பா உதயகாலப் பூசையை முடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி, காலை ஆகாரத்தையும் முடித்துவிட்டு தலையைத் தொங்கப்போட்ட வண்ணம் விருந்தையில் குந்தி இருக்கிறார். அப்போது வீட்டுக்கு வெளியே இருந்து “ஐயா... ஐயா...” என யாரோ அழைக்கும் குரல் எழுகிறது.

அப்பா எழுந்து வெளிக் கதவைத்திறந்து கொண்டு வீட்டுக்கு வெளியே வருகிறார். அவரைத் தொடர்ந்து ஜமுனையும் பின் னால் வருகிறான்.

வீட்டு வெளி விருந்தைக்கு அப்பால், கோயில் வீதியோரத் தில் ஒருவர் நின்றுகொண்டிருக்கிறார். அவர் கையில் ஒரு வண்

ணக் குடை, புத்தம் புதிய குடை, பொலித்தீன் உறை இன் னும் கிழிக்கப்படாத புதிச்.

“ஜியா, இந்தாருங்கோ...!” அந்த மனிதன் அப்பாவிடம் அந்தக் குடையைக் கொடுக்கிறார்.

அப்பா இருகரங்களையும் நீட்டி பவ்வியமாக நன்றிப் பெருக் குடன் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்.

ஐமுனுவுக்குத் தன்னை மறந்த மகிழ்ச்சி.

துள்ளினாள்; குதித்தாள். நடையைத் தாண்டி அம்மாவைக் கூவி அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே ஒடினாள்.

அவள் போடும் கூத்தும் ஆரவாரமும் அம்மாவுக்கு முதலில் விளங்கவில்லை. அப்பா குடையும் கையுமாக உள்ளே நுழைந்த போதுதான் அம்மாவுக்கு எல்லாம் புரிந்தது.

“என்ன ... குடை வந்திருக்குது?” என்று கேட்டாள் அப்பா வைப் பார்த்து அம்மா.

“நேற்று சிரார்த்தம் பண்ணைப் போயிருந்தேனே...!” முழுமையாகச் சொல்ல இயலாமல் அப்பா தடுமாறுகிறார்.

“சிரார்த்தம் நேற்று, தானம் நேற்றுத்தான் வாங்கி இருக்க வேணும்” அம்மா வெறுப்புடன் முகத்தைத் திரும்பிக்கொண்டு போய் விட்டாள்.

ஐமுனுவுக்கு இவைகளெல்லாம் எங்கே புரியப் போகிறது!

அவளுக்கு அன்றிரவு உறக்கம் பிடிக்கவில்லை.

எப்படி அவளுக்கு உறக்கம் வரும்?

விடிந்தால் பள்ளிக்கூடம்.

“அப்பா, விடிஞ்சிட்டுதோ! விடிஞ்சிட்டுதோ!” என்று நெஞ்சில் கையை வைத்துக் கொண்டு வியப்போ அல்லது திகைப்போ என இனங்காண இயலாத உணர்வுடன் மெல்லச் சிரித்து முகம் விகசிக்கப் பேசும் தனக்கே உரித்தான் இயல்புடன் கேட்டுக்கொண்டே கிடந்தாள்.

‘ஜமுனை, நேரம் இருக்குதம்மா! நீநித்திரையைக் கொள்ளு ‘குஞ்சு’ அப்பா முதுகில் தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டு கிடந்தார்.

மற்றுநாள், வழமையிலும் முந்தி ஜமுனை பள்ளிக்கூடம் புறப் பட்டுவிட்டாள்.

அன்று மழையில்லை. வெயிலும் அதிகம் அடிக்கவில்லை. ஆனால் தங்கள் வீட்டுக்குள்ளே குடையை அவள் விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு பாடசாலையை நோக்கி வெளியே நடந்தாள்.

அவள் பாடசாலையை நெருங்கும் போதே அவள் தோழிகள் அவளைக் கண்டு கொண்டார்கள்.

“ஜயரம்மா குடை பிடிச்சுக் கொண்டு வாருளௌடி... புதுக் குடை... நல்ல வடிவான குடை” என அவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

ஜமுனைவுக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை.

அவள் தன் வகுப்புக்குள் நுழைந்து, குடையைச்சுருக்கி, மடக்கி அதன் ஒரத்தில் தொங்கும் சிறுபட்டியினால் சுற்றிப் பூட்டிக் கொண்டு ஆசனத்தில் உற்சாகத்துடன்போய் அமர்ந்து கொண்டாள்.

மாணவிகள் வந்து அவளைக் குழந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

“நல்லகுடை.....வடிவான குடை” எனப் புகழ்கிறார்கள்.

“ஆர் வாங்கித் தந்தது ஜயரம்மா?” அவர்களுள் ஒருத்தி கேட்கிறார்கள்.

“அப்பா.....”

“எப்ப வாங்கினது” இன்னென்றுத்தியின் கேள்வி.

“நேற்று.....”

“நானுமொண்டு இப்பிடி வாங்கிவிக்க வேணும்..... அப்பாட்டைச் சொல்லி. என்ன விலை எண்டு சொல்லும் ஜயரம்மா?” வேறொருத்தி கேட்கிறார்கள்.

கேள்விகளுக்கெல்லாம் மிடுக்குடன் பதில் சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஜமுனைவுக்கு, இந்தக் கேள்விக்குரிய விடை எப்படித் தெரியும்?

அவள் எல்லோரையும் பார்த்துக் திரு திரு என்று விழிக்கிறார்கள். “விலை தெரியாதே”? மீண்டும் அவளே கேட்கிறார்கள்.

அப்போது ஜமுனைவுடன் முன்னர் குடை சம்பந்தமாகப் பேசி கோபித்துக் கொண்ட அந்த மாணவி அவர்களிலிருந்து விலகி நின்று பெரிதாகச் சிரிக்கின்றார்கள்.

அவர்கள் எல்லோரின் கவனமும் அவள் பக்கம் திரும்புகிறது! “ஏன்றி சிரிக்கிறார்கள்” அவளை நோக்கி ஒருத்தி கேட்கிறார்கள்.

“ஜயரம்மாவுக்கு விலை தெரியாதெடி”

“அதுக்கென்ன சிரிப்பு?”

ஜயரம்மாவின்றை அப்பா துவசம் செய்கிறதுக்கு எங்கடை வீட்டை வந்து, ஒரு குடைவேணுமெண்டு கேட்டவர். எங்கடை அப்பாதான் உந்தக்குடையை வாங்கிக்கொண்டுபோய்க் குடுத்தவர் என்றார்கள் என்றார்களாக.

ஜமுனைவின் உள்ளத்தில் இருந்த பெருமிதம், மகிழ்ச்சி, குதுகலம் எல்லாம் எப்படி பறந்தனவோ! அந்தப் பிஞ்சமனம் அவமானத்தால் இவெடுத்துச் சிதறி, தலை கவிழ்ந்தது.

அந்தக்குடையும் இப்போது ஜமுன தலைக்குமேல் விரித்துப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பது போல வெளிர்நீல வண்ணத்தில் தடித்த நட்சத்திரப் புள்ளிகள் இட்ட ஒரு குடைதான்.

அன்று அந்தக்குடையை இருகரங்கள் நீட்டி நன்றிப் பெருக்கோடு பெற்றுக் கொண்ட அப்பாவின் முகமும், இன்று தன் ணீர்க் குடங்களை வரிசையாக வைத்துவிட்டு ஏக்கத்துடன் ஒதுங்கிக் குந்தி இருக்கும் பெண்களின் முகங்களும் அவளுக்கு ஒன்றுகவே தோன்றுகின்றன.

அது தானம், இது தர்மமோ!

ஜமுன நினைத்து நினைத்து மனம் புழுங்கிய வண்ணம் அவள் வகுப்பு நடத்தும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

அப்பா ஓய்வாச வீட்டிலிருந்தார். அன்று கோயில் பூசை அவருக்கில்லை. ஊர்ப்புரோகிதமும் எந்த நாளுமா கிடைக்கப் போகிறது? மாதத்தில் ஒன்று இரண்டு, எப்போதாவது வரும். அதனால் அப்பா படுக்கையால் எழும்பும்போதே தாம தமாகத்தான் எழுந்தார்.

அப்பா எழுந்திருப்பதற்கு முன்னர் அம்மா எழுந்து நீராடி முடித்து, ஈரக்கூந்தல் உலரும் வண்ணம் வெள்ளோத்துணி யொன்றை சேர்த்து முறுக்கி பெரிதாகக் குடும்போட்டு, முகத்தில் மஞ்சள் தடவி, மெலிதாக நீறு பூசிய நெற்றியில் குங்குமத்திலகமிட்டு, வாசலில் கோலம் போட்டு முடித்து விட்டார்.

அம்மாவை இப்போது பார்த்தால், ஐமுனவுக்கு அக்கா என்றே சூசாமல் கூறலாம்.

அப்பாவைவிட அம்மா பத்து வயதுக்கு இளையவள். இப்போது அவளைப் பார்த்தால் இன்னும் பத்து வயதுக்கு குறைத்தே மதிப்பிடலாம்.

ஜிமுன ஒருத்திதான் தங்களுக்குக் குழந்தை என்று பல ஆண் குகள் அப்பாவும், அம்மாவும் எண்ணியிருந்தனர். அதன் பிறகு

வந்து பிற ந் த வள் தான் அம்பிகா. அம்பிகா ஆண் குழந்தையாகப் பிறக்கவேண்டுமென்றே இருவரும் எதிர் பார்த்தனர். அவர்களின் எதிர்பார்-இப் ரமாற்றமாக முடிந்த பின்னர், தங்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆண்துணையில்லையே என்ற அவர்களின் ஏக்கத்தைப் போக்க வந்தவனுகவே பாலன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனைத் தங்கள் குடும்பத்திலிருந்து புறம்புபடுத்திப் பார்ப்பதற்கு அவர்களால் ஒருபோது முடிவ தில்லை.

அத்தை பாலனைப் பற்றிச் சொன்ன அபிப்பிராயம் அப்பாவின் மனதுக்குச் சரியாகப்படவில்லை. குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்துபோன தம்பி சந்திரசேகரனுடன் அவனை ஒப்பிட்டுஅவள் சொன்னது அப்பாவின் மனதை வருத்திக்கொண்டிருக்கிறது.

பாலன் துடிப்புமிக்கவன். இந்தக் காலத்துக்குக்கேற்ற சிந்தணைப் போக்குள்ளவன். உரியகாலம் வரும்போது எல்லாம் சரிவந்து அவனும் சராசரி பிராமணங்க மாறிவிடுவான் என்றே அப்பா நம்பினார். என்றாலும் அவனுக்கு ஏதாவது சொல்லி வைக்கவேண்டுமென அவர் விரும்பினார். அப்பா தன்னுடைய பழைய கதையொன்றை அவனுக்குச் சொல்ல லாம் என்று தீர்மானித்தபோது, அந்தக் கதையை ஜமூனவும் அம்பிகாவும் அறிந்து கொள்வதும் நல்லதென்று எண்ணினார். இந்தச் சமயம் பாலனே அப்பாவைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான்.

“சித்தப்பா, சயிக்கினைக் கொண்டு போகட்டா?” என்று அப்பாவிடம் வந்து கேட்கிறான்.

“ஏன், எங்கை போகப்போருய்?”

“ரேடியோ வேலை செய்யிதில்லை. நியூஸ்கூடக் கேட்கேலா தாம்” என்கிறான் அவன்.

“அது பழங்காலத்தான். எத்தினை தரம் திருத்திறது, திருத்தக் குடுக்கிற காசக்குப் புது ரேடியோ வாங்கிப் போடலாம். நாங்கள் எங்கை வாங்கிறது! அதுகும் ஆரும் தானங்குடுத் தால்தான்” என்று நொந்து கொள்ளுகிறான் அம்மா.

“சரி... சரி போகலாம். முதலிலை நீ இதிலை வந்திரு. நான் ஒரு கதை சொல்ல வேணும். ஜமுனைவும் இஞ்சை வா அம்மா! அம்பிகா எங்கே?” அப்பா எல்லோரையும் அழைக்கிறார்.

அப்பா இன்றைக்கென்ன புதுமையாகக் கதை சொல்ல அழைக்கிறார்கள் ஏன்னிக் கொண்டு ஜமுனைவும், பாலனும் வந்து விருந்தையில் அமர்ந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

அத்தையைப்போல அப்பாவும் இன்று கதை சொல்லப்போகிறார் என்று ஆனந்தத்துடன் ஓடிவந்து அம்பிகா அப்பாவுக்கருகே இருக்கிறார்.

அப்பா தான் வழமையாக என்றும் சாய்ந்திருக்கும் அந்தத் தூண்ருகே இருந்து தன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்

“ஓருவனுக்கு எந்தப் பெண்ணும் மனைவியாக வரலாம். ஆனால் அவன் நினைச்சவர்களெல்லாம் உடன் பிறப்புகளாக முடியாது. இரத்த உறவெண்டது அப்பிடிப்பட்டது.”

அப்பா சொல்ல ஆரம்பிக்கும்போதே, அம்மா குறுக்கிட்டு “அத்தை சொல்லிக் குடுத்திட்டுப் போயிருக்கிறார்க்கும்.” என்றார்.

“ஓமெட்டி, எனக்கொண்டும் தெரியாது. எல்லாம் அவள் சொல்லித் தரவேணும். நீ கொஞ்சம் வாயை மூடிக் கொண்டிரு” என்று அவர் அம்மாவை நோக்கிச் சீறிவிட்டு, பேச்சைத் தொடருகிறார்:

“அத்தை ஒருதிதான் இப்ப எனக்கிருக்கிற ஓரேயோரு சகோதரம். தம்பி ஒருதன் இருந்தான். அவன்ரை கதை எங்களுக்கு வேண்டாம். எல்லாரிலும் இளையவள், கடைசித் தங்கச்சி வடி வாம்பாள் எண்டொருதி இருந்தாள். ஜமுனைவைப் பாத்தால் அவளைப் பாக்க வேண்டாம்...”

சகோதரியின் கடந்தகால நினைவுப்பள்ளு நெஞ்சை அழுத்த அப்பாவின் பேச்சு இடையில் தடைப்படுகிறது.

அம்பிகா கதை கேட்கும் ஆர்வத்தில் தன்னை மறந்து “சொல் லுங்கோ அப்பா... சொல்லுங்கோ!” என்று அவசரப்படுத்துகிறார்கள்.

“அம்பிகா, கொஞ்சம் பேசாமல் இரு” அம்மாவின் அதட்ட லீக் கேட்டு அம்பிகா, வாயடங்கிப் போக, அப்பா நெடுமுச் செறிந்த வண்ணம் மேலும் சொல்லத் தொடங்கினார்:

“இது நடந்தது என்றை தகப்பன்றை காலம்... உங்கடை அப்பப்பாவின்றை காலம். அவர் அப்ப வயதுபோய் உடல் தளர்ந்துபோனார். பிள்ளையாருக்குப் பூசை பண்ணுகிற பொறுப்பை என்னட்டை விட்டுவிட்டார். கோயில் சிறப் படைய வேணுமெண்டால் மந்திரம், தந்திரம், கிரியை மூன்றி ஒும் பூசகர் வல்லவராக இருக்கவேணும். ஐயாவோடைகூட இருந்து பழகின், பழக்கம் அந்தக் காலத்திலையே நான் நல்ல பேரெடுத்திருந்தன். உற்சவம் ஆரம்பிக்கிறதுக்கு அந்த வருஷம் நான்தான் கொடியேற்றி வைச்சன். கொடியேற்றுத்துக்கு முன்னம் கையிலை காப்புக் கட்டுறதுதானே வழக்கம். காப்புக் கட்டிக்கொண்டால் இந்த உலகக்தின் இரத்த உறவுகளில் இருந்துகூட விடுபட்டுப் போடுமே எண்டதுதான் அர்த்தம். உற்சவம் முடிஞ்ச காப்புக் கழற்றும் வரையும் வீட்டுக்கு வரமாட்டம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும் பெண்கள் சமைத்த உணவை உண்ணக் கூடாது. கோயிலுக்குள்ளே அல்லது கோயில் குருக்கள் மடத்திலை தங்கவேணும். விரத மிருந்து பகல் திருவிழா முடிஞ்ச பிறகுதான் சாப்பாடு. கையிலை காப்புக் கட்டிக்கொண்டால் எந்த ஆசௌசமும் எங்களைத் தீண்டாது...”

அப்பா சொல்லிக்கொண்டு வந்தவற்றை இடையில் நிறுத்திக் கொள்ளுகிறார். அவர் முகம் கதையோடு வாடிப்போகிறது. சிறிதுவேளை தாமதிக்குத் தன்னை ஆசவாசப்படுத்திக் கொண்டு மீண்டும் சொல்லுகிறார்:

“வடிவாம்பாளுக்குச் சுகமில்லை எண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனார்கள். அவள் போகும்போதும் நான் அவ

னோப் பாக்கவில்லை. ஒருகிழமை கழிஞ்சு, தேர்த்திருவிழா அன்று ... நானும் ஐயாவும் கோயிலுக்குள்ளொ நிற்கிறம். தேரிலை சவாமி ஏறப்போற சமயம்... செய்திவந்திது. ... வடிவாம் பாள் செத்துப்போனாள். நான் துடிச்சுப்போனன். கையிலை கட்டியிருந்த காப்பை அறுத்தெறிஞ்சு போட்டுப் போகவும் தயாராகி விட்டன். அப்ப ஐயா என்னைப் பாத்து, “இந்தக் காப்பு கையிலை இருக்கிற வரைக்கும் நீ ஆசாபாசங்களைக் கடந்தவன். நீ தெய்வ சம்பந்தமானவன். இந்த உலகத்திலை மாணிடர்களோடை உனக்கு எந்த உறவுமில்லை”, என்று கண்ணீர் ஒழுகத் தேற்றிவிட்டுப் போய்விட்டார். அவ ஞடைய பின்த்தைத்தானும் இந்த வீட்டுக்குக் கொண்டு வரமுடியவில்லை. நான் கண்ணீர் வடிச்சு, வடிச்சுப் பூசை செய்தன். அவளின்றை பின்த்தையும் நான் பாக்க முடிய வில்லை. அப்ப இந்தத் தொழிலையே நான் வெறுத்தன்.”

அப்பா சொல்லி முடித்துக் கொண்டு ஒவ்வொருவர் முகத் தையும் குறிப்பாக நோக்குகிறார்.

அப்பா சொன்னவைகள் விளங்கியும் விளங்காதது போன்ற குழப்பம் அம்பிகா மனதில் தோன்றுகிறது. கதை பாதியில் தடைப் பட்டு விட்டதாகவே அவள் மனதில் ஒரு ஆதங்கம்.

“பாலன், இந்த வயதிலை உனக்கிருக்கிற துடிப்பும் உணர்ச்சியும் அந்தக் காலத்திலை எனக்குமிருந்தது. இந்தப் பூசகர் வேலையை நானும் வெறுத்தவன்தான்”, என்று அவன் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டுமென்னும் எண்ணமே அப்பாவின் உள்ளத்தில் எழுந்து இந்தக் கதையை சொல்லியிருக்க வேண்டும். அத்தைமேல் தனக்கிருக்கும் அன்பு, அவள் குடும்பதோடுள்ள உறவில் விரிசல் உண்டாக்குடாதென்னும் முன்னெச்சரிக் கையை இந்தப் பழைய சம்பவத்தின் மூலம் ஊட்டிவிட வேண்டும் என்றும் அப்பா கருதி இருக்கலாம்.

“அண்டைக்கு அத்தை கதை சொன்னாள். இண்டைக்கு அப்பா சொல்லுகிறார். போதும் போதும் எழும்புங்கோ.....” அம்மா பொறுமையை இழுந்து சொல்லிக்கொண்டு அடுக்களைக்குள்ளே நுழைகிறாள்.

பாலனுக்கு ரேடியோவைக்கொண்டுபோய்த் திருத்திக்கொண்டு வர வேண்டுமென்ற அவசரம்.

அம்பிகா அப்பா இன்னும் கதை சொல்ல மாட்டாரோ என்ற ஆவலில் இருந்த இடத்தைவிட்டு எழும்பாது மேலும் குந்தி இருக்கிறார்கள்.

இமுனை அமைதியாக அங்கிருந்து எழுந்து தனது அறைக்குள்ளே மெல்ல நுழைந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

அந்த அறையினுள் இருந்து சோகமயமான சுபபந்துவராவில் இசை வயலினில் இழைந்து அந்த வீடெங்கும் மெல்லப் பரவுகிறது.

6

ஜமுனவின் உள்ளம் இப்போது சிலகாலமாக அமைதி இழந்து குழம்பிக் கிடக்கிறது. அத்தை தன் மகனுக்கும் ஜமுனவுக்கும் விரைவில் திருமணம் செய்துவைத்துவிட வேண்டுமென்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு திரிகிறார். அப்பா அவள் என்னத்தைத் தட்டிக் கழிக்க இயலாமலும் அதேசமயம் ஜமுனவின் உள்ளத்தை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளமுடியாமலும் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறார். கோயில் பூசகருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு மடைப்பள்ளி என்ற சிறையில் தன் வாழ்வைப் பலியிட விருத்பாத ஜமுனவின் மனக்கருத்தை அப்பா அறியும்போது குடும்பம் தில் வெடிக்கப்போகும் பூகம்பத்தை எண்ணிச் சதா மனம்குழம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஜமுனவுக்கு அன்றும் வகுப்பை ஒழுங்காக நடத்த முடியவில்லை குரல் எடுத்துப் பாட ஆரம்பித்தால், தொண்டை கட்டிக் கொண்டு பிசிறுகிறது. தன் சாரீரத்தில் கரகரப்பு, பதற்றம் இடையிடையே தலைகாட்டுவதை அவள்உணர்ந்துகொண்டாள். தலையிலும் லேசான வலிவேறு ஆரம்பித்து அவளை வருத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

அவள் வகுப்பை முடித்துக்கொள்ளும் வழிமையான நேரத்துக்கு முன்பு மாணவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தாள். அங்கிருந்து வீட்டுக்கு நேரே செல்வதற்கும் அவள் மனம் விரும்பவில்லை.

அமைதியின்றிக் குழம்பிக் கிடக்கும் தன் மனதுக்கு ஆறுதல் தேடவே அப்போது மனம் நாடுகிறது. அப்போது அவள் நினைக்கு வந்தவள் மாலதி தான், “ஆமுன நீ வாய் திறந்து பேசினை மூம் இனிய சங்கீதம்போலைதான் இருக்கடி” என்று மனம் பூரித்துச் சொல்லுகின்ற தோழியவள், அவளோடு சற்றுவேளை மனந்திறந்து பேசினால் மனதுக்குச் சாந்தி கிடைக்கும்.

‘மாலதியைப் போய்ச் சந்திக்கத்தான் வேணும்’ என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, வேகமாக நடந்து பிரதான வீதியில் ஜமுனை வந்து மிதந்தபோது பஸ் ஒன்று வந்து தரிக்கிறது. உடனே ஜமுனை அதில் ஏறிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் மாலதி வீடு போய்ச் சேர்ந்து விடலாம். இப்படி எத்தனை தடவைகள் மாலதியைத் தேடிக் கொண்டு அவள் வீட்டுக்குப் போய்வந்திருக்கிறார்கள். ஒருநாள் தானும் அவளைத் தன் வீட்டுக்கு வருமாறு அழைக்க முடிய வில்லையே என்னும் எண்ணம் ஜமுனை மனதை எப்போதும் உறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. மாலதி நட்புக்கு எவ்வளவு இனிமையானவள். எவ்வளவு நூல்களை எல்லாம் இந்தச் சின்ன வயதில் அவள் வாசித்திருக்கிறார்கள். அவளை அவள் அப்பா இப்படித் திட்டமிட்டு வளர்த்திருக்கிறார். அவளைப் பற்றிய நினைவுகளே மனதுக்கு இன்பமான சுகானுபவந்தான். அவள் நட்புதனக்குக் கிடைக்கக் காரணமான அந்தப் பழைய சம்பவங்களை எல்லாம் இன்று நினைக்கும்போது ஜமுனைவுக்குச் சிரிப்பு வரும்.

பருத்தித்துறை மெதடிஸ்த பெண்கள் உயர்தர கல்லூரியில் அவள் சேர்ந்து இரண்டு ஆண்டுகள். கிராமத்து ஜயர் பாடசாலையில் அவளுக்கு ஊட்டப்பெற்ற பழையமையான கிராமியப்பண்புகளிலிருந்து விடுபட்டு, நாகரிகமான புதிய உலகத்தை அவள் புரிந்துகொண்ட காலம்.

கல்லூரியில் நவராத்திரிக் கொண்டாட்டங்கள் நடந்து முடிந்த பிறகு, ஒரு தினம் மதிய உணவுக்கான இடைவேளையில் மாலதி ஜமுனைவைத் தேடிக்கொண்டு வந்தாள்.

“எனக்கொரு உதவி செய்வீங்களா?'' என்று மிகுந்த ஆதர வடன் அவளை நாடினான்.

“ஓ... முடியுமெண்டால் கட்டாயம் செய்வன்'' என ஜிமுலு கொடுத்த நம்பிக்கையில் மனம் திருப்தியற்ற அவள், “உங்க ஞக்கு முடியும்'' என்று மீண்டும் கூறினான்.

“ஆ... சொல்லுங்கோ!''

“ஓரு பாட்டுப் பாடுங்கோ!''

நவராத்திரி விழாவில் தான் பாடிய தோத்திரப் பாடல்களைக் கேட்டபிறகுதான். இன்று இப்படி வந்து நிற்கிறார்கள் என்பதை ஜிமுலு உணர்ந்து கொண்டாள். அவளுடைய அனுகுமுறை ஜிமுலுவுக்கு நன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டது.

அன்று அவள் விருப்பம் போல பாரதியின் “ஓடி விளையாடு பாப்பா” ஜிமுலுவின் இளைய குரலில் மெல்ல ஒலித்தது.

இருவருக்குமிடையில் நட்பு அன்றுதான் அரும்பியது.

இன்று ஜிமுலுவைச் சந்திக்கும் போதிலெல்லாம், “ஜிமுலு காச்சலாடி!'' என்று கேட்டுக்கொண்டு வரவேற்பதுதான் அவளின் வழக்கம். இப்படி அவள் நகைச்சுவையோடு சிரித் துக் கொண்டு கேட்பதற்கும் ஒரு காரணம் உண்டு.

ஒருநாள் மதியநேர ஓய்வு வேளை. மாலதி எதுவோ வாங்கு வதற்காக நகரத்துக் கடைக்குப் போய்வர வேண்டுமென்றார்கள். மதிய வேளையில் வீடுகளுக்குச் செல்லாது கல்லூரியில் தங்கி நிற்கும் மாணவிகள் அதிபரின் அனுமதி இல்லாமல் வெளியே செல்ல முடியாது. இருவரும் தயக்கத்துடன் அதிபரிடம் சென்று ஒருவாறு அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு நகரத்தை நோக்கி நடந்தார்கள்.

மாலதி வாங்க வேண்டியதை வாங்கிக்கொண்ட பின்னர், இருவரும் வீதிகளிலும், கடைகளிலும் நெருக்கமாகக் காணப் பட்ட சனக் கூட்டத்தை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் சற்றித் திரிந்தார்கள். பின்னர் சந்தைக் கட்டடத்துக்குள்ளே நுழைந்தனர். மறுவாசலால் வெளியே வந்து

கல்லூரிக்குப் போவோம் என்று பேசிக்கொண்டனர். வெற்றிலைக்கடை, காய்கறிக்கடை, பழக்கடை என்று சும்மா நோட்டமிட்டுக் கொண்டு வந்தவர்கள் விழிகளில் பலாப்பழக் குவியல்கள் தட்டுப்பட்டன. வியாபாரிகள் ஆண்களும், பெண்சளுமாக வெட்டித் துண்டு போட்ட பழங்களைப் பரப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கருகே வெட்டப்படாத முழுப்பழங்களும், துண்டாக்கப்பட்ட பழங்களும் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெண் வியாபாரிகள் சிலர் நன்றாகப் பழுத்த பழங்களைச் சுனை, சுனையாகப் பிடிங்கி எடுத்து அவற்றின் கொட்டைகளை வேருக்கி, வாழையிலையின்மேல் சிறு குவியலாகப் போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள்.

பழக்கடைக்குள்ளே வழமையிலும் பார்க்க இன்று பெரிய சனக்கூட்டம் கூடிநிற்கிறது. சந்தைக்குள் எங்கு திரும்பினாலும் பலாப்பழ வாசனை மூக்கைத் துளைக்கிறது. மதியபேளைச் சந்தை; சனநெரிசலும் இரைச்சலும், பரபரப்பும் அதிகமாக வள்ள நேரம். ஐமுனைவும், மாலதியும் சனங்களுக்கிடையே நுழைந்து தெற்குப்புற வாசலை நோக்கி மெல்ல, மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மாலதி அந்தச் சன நெரிசலிலிருந்து வெகுவிரைவாக விடுபட்டு வெளியேறிவிட வேண்டுமென முன்னேறிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் ஐமுனை அங்கு மணத்துக் கொண்டிருக்கும் பலாப்பழத்தில் மனம் வயித்து, அவள் வாயில் உமிழ்நீர் பெருகுகிறது.

ஐமுனைக்குப் பலாப்பழம் என்றால் அடங்காத ஆசை. வேறு உணவுகளே அவளுக்கு வேண்டாம். நாள் முழுவதும் அதனியே தின்றுகொண்டிருப்பாள். எப்போதுமே பலாப்பழம் தின்ன வேண்டுமென்னும் ஆசை இடையிடையே அவளுக்குத் தலை காட்டும்.

சென்றவாரமும் அவள் தன் விருப்பத்தை வீட்டில் சொல்லி இருக்கிறாள்.

“இன்னும் ஒரு மாதந்தான் கோயில் திருவிழா. அதுக்குள்ளை தூடங்கிவிடும். ஒவ்வொருநாளும் தின்னலாம்” அப்பா சமா தானம் சொல்லிக்கொண்டார்.

இந்தச் சமாதான வார்த்தைகள் அவள் வயிற்றை நிரப்பி விடவில்லை. அவள் சினுங்கத் தொடங்கினால்.

“ஜமுன, இதுகளுக்கெல்லாம் காசுக்கெங்கே போறது? சும்மா அலட்டாமல் இரு” என அம்மா அதட்டியதும், அவள் மனப்பொருமலுடன் அடங்கிப்போனால்.

இப்போது மீண்டும் அந்த ஆசை தலைதூக்க, “மாலதி, பிலாப் பழத்தைப் பாத்தியாடி” என்கிறார் ஆவலுடன்.

“நல்ல மணம் மூக்கைப் புடுங்குது”

“மாலதி, பார் அந்தச் சுலையளை... பவின் மாதிரி... அடுக்கு விளக்குச் சுடர்போலை...” ஜமுன சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

‘அப்ப, வாங்குவம்?’

“வேண்டாம், வேண்டாம்” அவள் வாய் சொல்கிறது.

“ஏன் வேண்டாம்? கொஞ்சம் வாங்கிச்சாப்பிடுவம் வா ஜமுன!”

ஜமுனவின் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, பலாப்பழம் விற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஒருத்தியைநோக்கி மாலதி மெல்ல நகர்ந்து செல்கிறார்.

மாலதி ஐம்பது சதநாணயம் ஓன்றினைக் கொடுத்து அடுக்கிய பூவரசமிலைகளின் மேல் பலாச்சளைகளைப் போட்டு கையில் எடுத்துக் கொண்டு இருவரும் சந்தையின் ஒரு மூலையை நோக்கிச் செல்கிறார்கள்.

ஜமுனவுக்கு உள்ளூரத் தயக்கமாகவே இருக்கிறது.

ஐயர் பாடசாலையில் ஜமுன படித்த காலத்திலும் நவராத் திரிவிழா நடைபெறும் சமயங்களில் பொங்கல், கடலை, அவல் என்று மற்றப் பிள்ளைகள் தின்று கொண்டிருப்பார்கள். ஜமுன அவர்களைப் பார்த்து வாழுறி நிற்பாள். தலைமையாசிரியராக இருந்த ஐயர் மற்றப் பிள்ளைகளுக்கு மத்தியில் சின்னஞ்சிறிய

கற்கண்டுத் துண்டுதானும் அவள் வாயில் வைப்பதற்கு அனுமதிக்கமாட்டார்.

ஜமுன அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டு மாலதியுடன் சேர்ந்து பலாச்சஸ்ளைகளை விரைவாக உள்ளே விழுங்கினாள்.

இரு தினங்களுக்குப் பின்பு கல்லூரி முடிந்து மாலையில் அவள் வீடு திரும்பியபோது.... .

“ஜமுன வாடி இங்கை!” அப்பாவின் கர்ச்சனை அவளை வரவேற்கிறது.

அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து அவள் விடுபடுவதற்கு முன் கையில் பிடித்து இழுத்து அவள் முதுகில் “பளார்... பளார்” என்று அவர் அறைக்கிறார்.

வாய்விட்டு அழுவதற்கும் அவளுக்கு முடியவில்லை. இப்படிப் போட்டு அவர் அடிப்பதற்கான காரணம் என்னவென்று அறி யாதவளாய் அவள் திங்கத்துப்போய் நின்றாள்.

தோளில் தொங்கப்போட்டிருக்கும் அவள் புத்தகப்பை கீழே விழுந்து, புத்தகங்கள் நிலத்தில் சிதறிக்கிடக்கின்றன.

இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் ஒடிவந்து குறுக்கே நிற்கும் அம்மாவும் இன்று பராமுகமாக இருக்கிறார்கள்.

‘ஆசாரம் கெட்டவளே! நீ இப்படி நடந்தால் நாங்கள் எப்படிச் சிலிக்கிறது! என்னத்துக்கிந்தப் பூணால்! அறுத் ‘தெறிஞ்சு போட்டுத் திரியலாம். நீ பிராமணத்தியடி கண்ட சாதியின்றை கண்ணிலையும்பட, சந்தையிலை நின்டு பிலாப பழும் வாங்கித் தின்னுகிறோய் நீ படிச்சது போதும் இனிமேல் படிக்கப்போக வேண்டாம்’ என்றார் உள்ளக் கொதிப்படங்காமல்.

இதன் பிறகு ஒருவாரகாலம் ஜமுன கல்லூரிக்குப்போக முடியவில்லை. ஜமுனவின் படிப்புக்கு அப்பா உண்மையாகவே முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டாரோ என்று அப்போதுதான் அம்மா அச்சங் கொண்டாள்.

“அது சின்னப்பிள்ளை தெரியாத்தனமாக நடந்து போட்டுது”, என்று அப்பாவை ஒருவாறு சமாதானம் பண்ணி வைத்து, ஐமுனைவையும் கல்லூரிக்கு அனுப்பி வைத்தாள் அம்மா.

அவள் ஒருவாரகாலம் வகுப்புக்கு வராமல் இருந்து அன்று வந்திருப்பது கண்டு “ஐமுனை காச்சலாடி?” என்று கேட்டுக் கொண்டே உற்சாகமாக வரவேற்றினால் மாலதி.

அதன் பிறகு ஐமுனைவைச் சந்திக்கும் போதிலெல்லாம் “ஐமுனை காச்சலாடி?” எனக்கேட்டு வரவேற்பதுதான் அவள் வழக்க மாகிவிட்டது.

பஸ்வண்டி அச்சவேலி பஸ்நிலையத்தில் வந்து தரித்துநிற்கிறது. ஐமுனை பஸ்லில் இருந்து இறங்கி மாலதி வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

ஐமுன எதிர்பார்த்து வந்ததுபோல மாலதி வெளியே எங்கும் போய்விடாது வீட்டில் தங்கியிருந்தாள்.

ஐமுனுவைக் கண்டதும் வெகு உற்சாகமாக அவளை வரவேற்று தனது அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றாள்.

அந்த வீடு அண்மையில் கட்டி முடிக்கப் பெற்ற வெகு அடக்கமான புத்தம் புதிய சின்னவீடு. நான்கு அறைகளும், விருந்தினரை வரவேற்பதற்கான சிறிய ஒரு மண்டபமும் பின்னால் இரண்டு சமையலறைகளும், நவீனமான குளியல் அறைகளையும் உள்ளடக்கிய அழகான வீடு. அந்த வீட்டின் நடுவேயுள்ள மண்டபத்துக்குப் பின்புறமாகவே மாலதிக்கென்று பிரத்தியேகமாக இருக்கும் தனி அறை.

அந்த அறைக்குள்ளே இருவரும் நுழைந்ததும் சௌகரியமாக அதே சமயம் மிக நெருக்க அமர்ந்து கொண்டனர்.

இருவருக்கும் நேர் எதிர்த் திசையில் சுவரோரமாக இரண்டு கண்ணடி அலுமாரிகள்; அந்த அலுமாரிகள் இரண்டிலும் வரிசையாகப் பல நூல்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கட்டிலுக்கும் அலுமாரிகளுக்கும் மத்தியில் வடக்குப் பக்கத்துயன்னலோரமாக ஒரு மேசையும் கதிரை ஓன்றும் போடப்பட-

திருக்கின்றன. மேசையின் மேலும் அடுக்கடுக்காகப் பல புத்தகங்கள்.

“ஜமுனைவைக் கணகாலமாக இந்தப் பக்கம் காணயில்லை?'' என விசாரித்தாள் மாலதி.

‘வாசிக்கிற பழக்கத்தையும் விட்டு விட்டாய்போலை கிடக்கு! பாலனைக்கூட அனுப்பயில்லை புத்தகத்துக்கு?’’

“பாலன் தன்றை நண்பர்களிட்டை இருந்தும் வாங்கிக் கொண்டு வருவான்’’

“அதுசரி.....நீ இப்ப என்ன குடிக்கப் போறுய? கொட்டாகவோ.....? கூலாகவோ?’’

“கூலாக.....’’

“கூலாக என்றால்.....பனங்கள்ஞத் தரலாம். அதுக்கு அப்பப்பா செத்துப்போன்றே...கள்ஞச் சிவினவர்.’’

“மாலதி...சும்மா பகிடி விடாதே!’’

“சரி.....சரி.....தேசிக்காய் கரைப்பம்...’’ எழுந்து சென்ற மாலதி, சிறுது நேரம் தாமதித்து இரண்டு கிளாஸ்களில் தேசிக்காய்ப் பானத்தை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி வந்தாள். இருவரும் பானத்தைப் பருகிக் கொண்டு மீண்டும் பேச ஆரம் பித்தார்கள்.

“ஜமுன, உனக்கொண்டு சொல்லவேணுமெண்டு நினைச்சுக் கொண்டிருந்தன், மறந்து போனன். இது அப்பா சொன்ன விஷயம். கொஞ்சக் காலத்துக்கு முந்தி நடந்ததாம்.’’

“அப்பிடி என்ன விஷயம்?’’

“நல்லூர்ப்பகுதியிலை ஒரு ஜயர் இருந்தவராம். அவருக்கொரு மகன் பத்து வயதுப் பையன், ஒரு நாள் இரவு படுக்கையிலை இருந்து தாய் தகப்பனுக்குத் தெரியாமல் ஒண்டுக்குப் போற துக்காக எழும்பி வெளியிலை போயிருக்கிறான். நல்ல இருட்டு நேரம், கிணறு கிட்ட இருந்திருக்கிது, சின்னபிள்ளை, தட்டுப்பட்டுக் கிணத்துக்குள்ளே விழுந்து போனன். விடியப் புறம் ஜயர் கண்விழிச்சிருக்கிறார், பின்லோயைக் காணயில்லை.

பரபரப்போடை மலையியையும் எழுப்பி, இரண்டு பேருமாக வீட்டிலை எல்லா இடமும் தேடி இருக்கிறார்கள். கடைசியாக அவருக்கொரு சந்தேகம், கிணத்தை எட்டிப்பாத்திருக்கிறார், பிள்ளை கிணத்துக்குள்ளே பின்மாக மிதந்திருக்கிறான்...’’
“மிகுதிக் கதையை நான் சொல்லட்டுமா, மாலதி!’’

“ஆ.....சொல்லு பாப்பம்.”

‘ஜயர் கோயில் மணியகாரனிட்டை ஒடி இருக்கிறார். மணியகாறன் மிகக் கண்டிப்பான பேர்வழி, உலகம் அழிஞ்சாலும் கோயில் பூசை உரிய நேரத்துக்கு ஒரு நிமிஷம் முந்தாமல் பிந்தாமல் மூண்டு காலமும் நடக்க வேணுமென்டதுதான் அவற்றை சட்டம், ஜயரை பார்த்து அவர் சொன்னார், ‘இப்புதையகாலப் பூசைக்குரிய நேரம் வந்திட்டுது, பிணத்தைச் சாக்காலை மூடி வைச்சிட்டு முதற்போய் பூசையைச் செய்யும் பிறகு மற்றக் காரியங்களைப் பாக்கலாம்’ என்று, ஜயர் அப்பிடித்தான் செய்து முடிச்சார். இப்பவும் அந்தக் கோயிலிலைதான் இருக்கிறார்.’’

“பாவிப்பயல்”

“ஆரைச் சொல்லுகிறுய் மாலதி?’’

“ஜயரைத்தான்”

“ஜயர் பாவம், ஏழை மனிஷன்”

“அது சரி ஜமுனை, இந்தக்கதை உனக்கெப்ப டித் தெரியும்?”

“இது என்றை குடும்பத்தின் கதை”

“உண்மையாகவா..... ஜமுனை?’’ மாலதி அதிர்ச்சியுடன் வினாவுகிறான்.

“உனக்கொரு சித்தப்பா இருப்பதாக இதுவரை நீ எனக்குச் சொல்லவில்லையே!”

“இருந்தும் இல்லாத சித்தப்பா, அவற்றை முகத்தைத் தானும் நான் இதுவரை கண்டதில்லை.”

“என்ன ஜமுனா, எல்லாம் மர்மக் கதை போலை இருக்கே!!”

“இந்தச் சமூகத்து மனிதர்கள் மர்மமானவர்களாக இருந்தால், கதையும் அப்படித்தான்..... அவருக்குப் பேர் சந்திர சேகரம், அவர் ஒரு பெண்ணை விரும்பித் திருமணம் செய்து கொண்டார். அந்தப் பெண்ணுக்குத் தூரத்து உறவுக்காரர் ஆரோ, பஞ்சமருக்குப் புரோகிதம் பாத்தவராம். அதனாலே அவசாதியிலே குறைவெண்டு ஒதுக்கிவிட்டு விட்டினம்..”

“பஞ்சமருக்குப் புரோகிதம் பாக்கிறவை பிராமணருக்குள்ளே குறைஞ்ச சாதியோ?”

“ஓமோம், அப்படித்தான் கருதுகினம், அவர்களெல்லாம் உண்மையான பிராமணர்களில்லையாம். கொட்டில் தெய்வங்களுக்குப் பூசை வைச்சுக் கொண்டிருந்த பூசாரிமாராம். அன்னியர்களின்றை ஆட்சிக்காலத்திலே பிராமணர்களிட்டை மாத்திரம் தலைவரி அறவிடுகிற வழக்கமில்லையாம். இவர்களெல்லாம் தலைவரிக்குப் பயந்து பூனால் போட்டுக் கொண்டு பஞ்சமருக்குப் புரோகிதம் பாக்கத் துடங்கினவை எண்டு கதை!!”

“கனகவிங்கனுக்குப் பாரதி பூனால் போட்ட கதைதான். .....அது சரி ஜமுனா, அந்தக் காலத்திலே பிராமணர்களாக இல்லாதவர்கள் தங்களுக்குப் பூனால் போட்டிருந்தால் அவர்களை உயிரோடை விட்டிருக்கமாட்டினமே!!”

“உண்மைதான் மாலதி, ஒருதனை இன்னெருதன் தாழ்த்தி தன்னைப் பெரியவனுக்க் காட்டிக் கொள்ளுறதுக்கு இப்படி எத்தினை கதை சொல்லுவார்கள்!!”

“ஜமுனா, இந்தச் சமூகத்துக்குள்ளை இருந்து நீ இப்படி வந்திருக்கிறது பெரிய புதுமைதான்!!”

“தாரமும் குருவும் தலைவிதிப்படி என்பார்கள்..... எங்களுக்கும் நல்ல ஆசிரியர் வந்து கிடைக்காமல் இருந்திருந்தால் .....பரந்தாமன் ஸேரிட்டைப் படிக்கக் கிடைச்சதே நாங்கள் செய்த அதிஷ்டந்தான். எங்களுக்குப் புதிய சிந்தனையை ஊட்டினவர்..... நல்ல புத்தகங்களை வாசிக்கிற பழக்

கத்தை உண்டாக்கினவர்..... எங்களை மனிதராக்கினவர்... அவர் ஒரு வித்தியாசமான ஆள்தான்”

“ஜமுன, இருமலா?” பேசிக்கொண்டிருந்த விடயத்துக்குத் தொடர்பில்லாது, திடீரென மாலதி இப்படிக்கேட்கிறார். அவள் கேள்வியின் உள்நோக்கத்தை ஒரு கணத்தில் ஜமுன புரிந்து கொண்டு அதற்குரிய விதமாகப் பணிவுடன் பதில் சொன்னார்.

“ஓம் ஸேர்”

“வைத்தியம் செய்யவில்லையா?” மாலதி ஸேராகத் தொடர்ந்தாள்.

“செய்விச்சனைன் ஸேர்”

“என்ன வைத்தியம்?”

“உண்ணூக்குக்குப் பாப்பிச்சனைன்”

“முருக்கமில் அல்லது முடிதும்பு தலையிலை போட்டுக் கசக்கி உச்சி மயிரைப் பிடிச்ச இழுக்கிறது!”

“ஓம் ஸேர்”

“அப்படியெண்டால் ஜமுன..... தலையிலை மயிர் இல்லாதவர்களுக்கு இருமல் வந்தால் எது லை பிடிச்சிமுக்கிறது? அவை வைத்தியம் செய்கிறதில்லையே!... உதுகளை விட்டிட்டு ஒரு டொக்டருக்குக் கொண்டுபோய்க் காட்டு”

இருவரும் சேர்ந்து கொல்லென்று சிரிக்கிறார்கள்.

“பரந்தாமன் ஸேர் இப்பிடி எத்தினை விஷயங்களைப் பகிடி போலை சொல்லுவார்.”

“குரு நல்லவராக எங்களுக்குக் கிடைச்சிருக்கிறார், மற்றது தான் எப்படியோ?”

“எனக்கிப்ப அதுதான் பயமாயிருக்கு மாலதி!”

“ஏன், என்ன விஷயம்?”

“அத்தை, அப்பாவுக்கு நெருக்கடி குடுக்கிறபோலை இருக்கு, அப்பாவும் அவவைக் கை விடவிரும்ப மாட்டார்.”

“உன்றை சம்மதம் அறியாமல்.....”

“என்ன மாலதி உன்றை கதை! பெண்ணின்றை சம்மதம் எத்தினைபேர் கேட்கிறார்கள்! ஆரோ ஒரு மாப்பிளை கிடைச்சால் போதுமென்டு அலையிறபோது.....”

“உங்கடை அப்பா பாரதி பக்தனென்டு சொன்னியே!”

“பாரதியின்றை கருத்துக்களில் உள்ள பக்தி அல்ல; பாரதியும் ஒரு பிராமணன் எண்டதிலைதான் அவருக்கு பத்தி.”

“நல்ல பக்திகான..... அதுசரி, நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்?”

“என்ன செய்யிறது! மனம் விரும்பாத காரியத்துக்கு ஒரு நாளும் உடன்படமாட்டன்”

“நீ முதல் உன்றைகாவிலை நிக்கவேணும் ஜமுனை”

“அதுதான் யோசிக்கிறன்”

“சங்கித ஆசிரியர்கள் தெரிவுக்கு விண்ணப்பம் கோரி இருக்கிறார்கள்.”

“அப்பிடியா! அப்பிடியெண்டால் விண்ணப்பிப்பம். அது சரி நீ என்ன செய்கிறதா யோசனை”

“கம்பஸாலை வெளிக்கிட்டு ஒரு வருஷம் முடிஞ்சு போய்ச்சு அப்பா செக்கன் டிக்கிரி செய்யச் சொல்லுரூர். அப்பாவுக்கும் பெங்சன் காலம் வந்திட்டுது. நான் முதல் ஒரு உத்தியோகத்தை எடுத்துக் கொண்டு பிறகு பாக்கலாம் என்டு நினைக்கிறன்.”

ஜமுனை அறைக்கு வெளியே சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் மனிக்கூட்டை கதவு இடைக்கூடாகப் பார்த்து விட்டு, “மாலதி, எனக்கு நேரமாகிது வரட்டுமா?” எனக் கேட்கிறார்.

“புத்தகம்?”

“புதிய புத்தகம் என்ன இருக்கு?”

“இரண்டு புத்தகம் தல்லாம்; கொண்டுபோ ஜமுனை”, மாலதியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டாள் ஜமுனை.

அப்பா மாலைப் பூசையை முடித்துவிட்டு அவசரமாக வீடு வந்து சேர்ந்தார். அவர் இப்படி அவசரப்படுகிறென்றால், அவர் மனதில் ஏதோவொன்று கிடந்து அதை வெளியே சொல்லு சொல்லென்று அவரை உந்துகின்றது என்பதுதான் அர்த்தம். அவர் மனதில் எதனையும் ஒளித்து வைத்துக் கொண் டிருக்க மாட்டார். தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கு அந்தச் செய் தியைச் சொல்லி முடிக்கும்வரையும் அவரால் பொறுமையாக இருக்க முடியாது.

அம்மா கையில் வேலையாக அடுக்களைக்குள் இருந்தாலும் அவர் அதுபற்றிக் கவனிக்க மாட்டார். தன் மனதில் இருப்பதைப் படபடடைன்று அம்மாவுக்குச் சொல்ல ஆரம்பித்து விடுவார். அவர் சொல்வதற்கெல்லாம் அம்மா ‘உம்’ போட்டுக் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பாள். இறுதியில் அவர் என்ன சொன்ன வரென்று அவளிடம் கேட்டுப்பார்த்தால், அவளுக்கு ஒன்றுமே தெரியவராது. சொல்லுகிறவர் கணவர். அவர் என்ன சொன்னாலும் அதை அச்ட்டை பண்ணைமல் கேட்கவேண்டியது தன் கடமையென்னும் என்னத்துடன் எப்படியான வேலை நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் அவர் பேச்சுக்குச் செவிகொடுத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல அவள் பாவணை பண்ணிக்கொண்டிருப்பாள். தான் சொல்லுகின்றவற்றை எல்லாம் அவள் கிரகித்

துக் கேட்கின்றா, இல்லையா என்பதை அவதானித்து அவர் பேசமாட்டார். அல்லது சற்றுவேளை பொறுமையாக இருந்து பின்னர் ஓய்வான் ஒருசமயத்தில் சொல்லுவோம் என்றும் அவர் நினைப்பதில்லை. மனதில் என்ன இருக்கிறதோ, அதை உடனுக்குடன் இறக்கிவிடுவதே அவருக்குரிய இயல்பான குணம்.

அந்தப்பரபரப்பும் அவசரமும்தான் இன்றும் அவரிடம் காணப்பட்டன.

“கலியாணி, கலியாணி, உனக்கொரு சங்கதி தெரியுமா?”,

“என்னது...?” அம்மா மிக ஆறுதலாகக் கேட்கிறார்.

“உவன் பண்டாரம் மகனுக்குக் கலியாணம் ஓழுங்கு பண்ணிப் போட்டானும்.”

“ஆர் சொன்னது?”

“மனியம் கோயிலுக்கை வைச்ச இப்ப சொன்னவர்.”

“மாப்பிள்ளை எங்கெயாம்?”

“சழிபுரமாம்”

“குமர்காரியம்... ஒருகன்னி கரை சேருகிறது நல்லது தானே!”

“என்ன விசர்க்கதை கதைக்கிறோய்!”

“ஏன்?”

“ஏனே! மாப்பிளை பிரதிஷ்டா பூஷணம் எண்டுபட்டம் வாங்கினவன்”

“அதுக்கென்ன?”

“அதுதான் பெண்புத்தி பின்புத்தி எண்டு சொல்லுறது. உனக்கொண்டும் விளங்காது. அப்படியானவன் உந்தக்குடும் பத்துக்குள்ளை வந்தால்...?”

“அடட... உங்கடை மதிப்புக் குறைஞ்சபோம் எண்டு நினைக்கிறியளாக்கும்!”

“பின்னை என்ன!”

தன் அறைக்குள்ளிலிருந்து புத்தகம் ஒன்றை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஐமுனைவின் செவிகளில் அவர்கள் பேச்சுத் தெளிவாக விழுகிறது, அவள் வாசிப்பதைக் கொஞ்சம் நிறுத் திக்கொண்டுவிட்டு, அவர்கள் பேச்சுக்குக் கூர்மையாகக் காது கொடுத்தாள்.

அம்மா மனதில் எழுந்த சந்தேகத்தை மேலும் தெளிவாக அப்பாவிடம் கேட்கிறீர்.

“இப்படி நல்லவொரு மாப்பிளை எடுக்கிறதுக்குச் சிதனம் கனக்கவேணுமே!”

“சிதனம் ஒன்டுமில்லையாம். அதுதான் உவன் சம்மதிச்சவன்..”

“இதென்ன புதுமை! பொடியன் நல்லவன் போலை கிடக்கு!”

“பொடியனே..... நல்ல பேய்க்கதை கதைக்கிறோய். அவனுக்கு என்றை வயதிருக்கும்”

“என்ன அநியாயமிது!” அம்மா துடிச்சுப் போனார்.

ஐமுனைவுக்கு நெஞ்சு அதிருகிறது. கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் புத்தகத்தை மேசையின்மேல் போட்டுவிட்டு நெஞ்சுப்படபடப்படுன் அவர்கள் சம்பாஷணக்கு மேலும் அக்கறை யுடன் காதுகொடுத்துக் கேட்கிறீர்.

“இதிலை என்ன அநியாயம்!”

“அந்தப் பிள்ளைக்கு ஐமுனைவைவிட இரண்டு வயது குறைவு..”

“பிராமணனுக்கு இது புதிசமில்லை; அநியாயமுமில்லை. தார மில்லாதவன் கோயிலிலே கொடியேற்ற ஏலாது. அவன் பிரதிஷ்டா பூஷணம், எத்தனை கோயிலுக்குக் கும்பாபிஷேகம் நடத்த வேணும்; கொடியேற்றி வைக்க வேணும், இதெல்லாம் செய்கிறதுக்கு விதிமுறையின்படி அவனுக்கொரு தாரம் வேணும்”

“முந்தினதாரத்துக்கு.....”

“பிள்ளையள் இருக்கு, இரண்டு பெம்பிளைப் பிள்ளையள் கலியானம் செய்து பிள்ளைகுட்டிய னோடை இருக்குதுகளாம்..”

“சி.....! இப்படியும் ஒரு கலியானம்? பாவம் இந்தக் குமர்ப் பிள்ளை கிழவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு.....”

“எக்கேடு கெட்டாவது போகட்டும், ஆனால் அந்தக் குடும்பத் துக்குள்ளை அவன் வந்து...”

“அப்படிச் சொல்லாதையுங்கோ... நீங்களும் குமர்ப்பிள்ளையை வைச்சிருக்கிறியன்”

“நான் என்ன அவனைப்போலை கிழவணையே கட்டிக் குடுக்கப் போறன்! நான் மாப்பிள்ளைக்கு அலையவேண்டிய தேவையில்லை. மாப்பிளை என்னட்டையே இருக்கு”

அப்பா கொஞ்சம் உரத்த குரலில் பெருமையாகச் சொல்லுகிறார். இது ஜமுனைவின் காதிலும் விழவேண்டுமென்பதுதான் அவருடைய மனதிலிருக்கும் நோக்கம்.

அப்பாதான் அறிந்துவந்திருக்கும் தகவல்களையும் தன் மனத் திலிருக்கும் குமைச்சல்களையும் ஒன்றும் ஒழிக்காமல் வெளியே கொட்டித் தீர்த்துவிட்டார், இனிமேல் அவருக்கு நெஞ்சிலி ருந்து ஒரு பாரம் நீங்கியது போலத்தான். ஆனால் பிரதிஷ்டா பூஷணத்தின் வருகை அவர் நெஞ்சை வருத்தத்தான் செய்கிறது. ‘பெரியஜூயர்’ என்ற மதிப்பு மரியாதை மறைந்து போய்விடுமோ என்னும் அச்சம் அவர் உள்ளத்தைக் குடைந்துகொண்டே இருக்கிறது.

என்ன சொன்னாலும் அம்மா ஒரு பெண்ணல்லவா? அவளால் அந்தக் குமர்ப்பிள்ளைக்காக வருந்தாமல் இருக்கமுடியவில்லை. தகப்பன்போன்ற அந்தக்கிழவன் இந்தக் கண்ணிப்பெண்ணுக்கு வாழ்க்கையில் என்னசுக்தத்தைக் கொடுக்கப் போகிறுன் என எண்ணி எண்ணி அவள் மனம் புழங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஜமுன இரவு பாலை அழைத்து இரசியமாக அவனுக்கு விஷயத்தை எடுத்துச் சொன்னாள். அவன் இந்தக் கொடுமையைக் கேட்டு மனம் குழறினான். இந்தத் திருமணம் நடைபெறுமல் தடுப்பதற்கு என்னவழி என்று நீண்டநேரம் சிந்தித்தான், அவர்கள் விஷயத்தில் தான் தலையிடப்போனால் அதனால் அப்பாவுக்கு வரக்கூடிய கரைச்சல்களை எண்ணி உள்ளூர் அஞ்சினான். கோயில் பூசகராக இருப்பது கையில் விலங்கு மாட்டிக் கொண்டு வாழும் சுதந்திரமற்ற ஒருவாழ்வுதான் என்னும்

எண்ணம் அவன் மனதில் மேலோங்கி உறக்கமின்றிப் படுக்கை யில் உழன்று கொண்டிருந்தான்.

அவனைப்போலவே ஜமுனாவுக்கும் இரவு உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. வாலைக்குமரி ஒருத்திக்கு வயோதிபன் ஒருவன் மாலை சூட்டுவதா? சமயவிதிமுறைகளையும் சடங்குகளையும் சாதகமாக்கி, கன்னிப்பெண்ணின் வாழ்வையா சூறையாடவேண்டும்? பஞ்சாட்சரஜயருக்கு நான்கு பெண்களும் மூன்று ஆண்பிள்ளைகளும், அன்றூட் சீவியத்துக்கே சிரமம். இதனால்தான்பெற்ற ஒரு பெண்பிள்ளையின் வாழ்வையா பலியிடவேண்டும்? பெண்ணுக்கப் பிறந்துவிட்டால் அவருக்கு உள்ளாம், உணர்ச்சி, விருப்பு வெறுப்பு இருப்பதே இந்த ஆண்களுக்கு மறந்துபோய் விடுகிறதோ! எவனுவது ஒருவளைப்பிடித்து அவன் காலில் பெண்ணைக் கட்டி வைத்துவிடவேண்டும். பிரதிஷ்டா பூஷணமாம்... அவன் கோயில்களில் கொடி ஏற்றிவைக்காது விட்டால் கோயில்களென்ன அழிந்தா போகப்போகின்றன? ‘பேடகன்ற அன்றிலைப்போல் மனைவி செத்தால், பெருங்கிழவன் காதல் பண்ணப் பெண் கேட்கின்றன’ என்ற கவிஞரின் கூற்றுவை வளவு சத்தியமானது. சீ...! இந்தவயதிலும் அவனுக்கு ஆசை அடங்கவில்லை.

ஜமுனாவின் உள்ளாம் எண்ணப் புயவில் அடிபட்டு உறக்கமின்றிச் சூழன்று கொண்டிருந்தது.

பசு ஒன்று தொழுவத்தில் நின்று பெருங்குரல் எடுத்துக் கதறுகின்றது.

கோயில் மரங்களில் இரவு வந்து தங்கும் பறவைகளின் சிறகடிப்பும், இலைகளின் சலசலப்பும் இடையிடையே எழுந்து கொண்டிருக்கின்றது.

எங்கோ இரண்டு நாய்கள் ஓயாமல் குரைக்கும் கொடுரமான ஒவி மூச்சடங்கிய அந்த இரவின் அமைதியை பயங்கரமாக உலுக்குகின்றது.

ஜமுனாவுக்கோ இப்பொழுது நேரம் என்னவாக இருக்கும் என்பதைச் சரியாகக் கணிக்க முடியவில்லை.

படுக்கையிலிருந்து எழுந்து புத்தகமொன்றை எடுத்து வாசிக்கலாமா என்று அவன் ஒருகணம் எண்ணுகிறார். ஆனால் மீண்டும் வாடும் புனிதர்கள் வைக்கவில்லை.

டும் அந்த எண்ணங்கள் தேன் கூட்டிலிருந்து கலைத்த தேனீக்கள் திரும்பவும் வந்து மொய்த்துக் கொள்வது போல இதயத்தில் மொய்க்கின்றன.

பஞ்சாட்சர ஐயரின் மூத்தமகள் காயத்ரியின் பால் வடியும் குழந்தை முகம் இப்போது அவள் மனதில் ஓயாது அலை ஏறியும் எண்ணங்களுக்கிடையே குமிழ் கொண்டு உடைந்துடைந்து கொண்டிருக்கின்றன.

காயத்ரியின் அந்தப் பூ முகத்துக் கருகே, பற்கள் விமுந்து கருக்கங்கள் படிந்த ஒரு கிழவனின் முகம் நெருக்கமாக..... மிக நெருக்கமாக..... அவளுக்கு அருவெறுப்பாக இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிகிறது.

எங்கோ ஒரு சேவல் கூவுகிறது.

இந்தக் குருட்டிரவின் பயங்கரத்தை விமுங்கிக்கொண்டு, இனிமேல் விடிந்து விடும் என்றே அவள் தனக்குள் எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

ஆனால் எங்களுக்கு இந்த விடிவு.....? என்ற வினா இதயத்திலிருந்து எழுந்து விடை தேடி அலைகிறது.

தொழுவத்தில் பசு மீண்டும் கதறுகிறது.

காயத்ரியும் இப்படியா கதறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? மிருகங்களுக்கும் ஒரு வாழ்க்கை முறை இருக்கிறது; இன விருத்திக்காக..... நாகர்கீர்மடைந்து விட்டவானாகத் தன்னை கருதிக் கொள்ளும் இந்த மனிதன்.....?

அவள் எதிர்பார்த்தது போல உதயத்துக்கான கதிரின் எழுச்சி இன்னும் தோன்றவில்லை.

‘பொய்க்கோழி’ கூவி இருக்க வேணும்.

நாளை காயத்ரியை எப்படியும் சந்தித்து இதுபற்றி அவளோடு பேச வேணும் என்று தீர்மானித்த பிறகே ஜமுனைவின் மன அலை சற்று ஓய்ந்தது.

அதன்பின்பு அவள் விழி கள் எப்போது மூடிக்கொண்டன என்பது அவளுக்குத் தெரியாது.

அப்பா சிரார்த்தம் பண்ணப் போவதற்குத் தாமதமாகி விட்டதால் மிக அவசரப்பட்டார்.

அம்பிகாவை டொக்டருக்குக் காட்டி, ஊசிபோடுவித்து மருந்தும் எடுத்துக் கொண்டு வருவதற்குள் நேரம் நடுப்பகலாகி விட்டது. லீட்டுக்கு ஒடிவந்த வேகத்தில் அவசர அவசரமாக நீராடி உடலைச் சுத்தம் செய்து ஆசாரங்களை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்படத் தயாரானார்.

தர்ப்பைகள் போட்டு வைக்கும் பழைய பன் பையையும் யூறியா உரப்பைகள் இரண்டையும் எடுத்து வந்து அம்மா அவரிடம் கொடுத்தாள். அவற்றைக்கையில் வாங்கிக்கொண்ட அப்பா பன் பையைச் சயிக்கின் ஹான்ரிலிற் கொள்வித்தொங்க விட்டுக் கொண்டு உரப்பைகளை மடித்து கரியரில் எப்பொழுதும் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கும் தடித்த நயிலோன் கயிறுகளுக்கிடையே சொருகினார். “அம்பிகாவுக்கு மருந்தைக்குடு” என்று அம்மாவுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு, வெங்கடேசவரரை நோக்கி, “இருந்துகொள் போவிட்டு வாறன்” என்ற வர் வேகமாகச் சயிக்கிளாத் தள்ளி உருட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தார். கோயில் வீதியில் நின்று ஒருதடவை ஆகாயத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தார். பொழுது மதியத்திலிருந்து சாயத்தொடங்கி விட்டது. “நல்லாச் சணங்கிப் போனன்” என்று

தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டு மீண்டும் வேகமாகச் சயிக்கிளைத் தள்ளி உருட்டியபடி ஓடிவந்து கோயில் வீதியைக் கடந்து சயிக்கிளில் ஏறி விரைந்தார்.

அப்பா வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருப்பது போலவே, அவர் மனமும் தான் தாமதமாகி விட்டதை எண்ணே ஓடியோடு வேகமாகச் சுழன்றது.

“அவனேரு கொதியன். பன்றன்டு மணிக்கெல்லாம் சாப்பிடு றவன், நேரம் ஓண்டாகிது போலீ கிடக்கு” அப்பாவின் மன வேகத்தில் சயிக்கிள் சக்கரங்கள் துரிதப்படுகின்றன.

சிங்கப்பூரான் வீட்டில் அப்பா இன்று சிரார்த்தம் பண்ண வேண்டும். சிங்கப்பூரான் கிராமத்தில் செல்வாக்குள்ள மிகப் பெரிய பணக்காரன், வட்டிக்குக் கொடுத்து பணம் சம்பாதிக் கும்காசு வியாபாரந்தான் இப்போது அவனுக்குத் தொழில். கொடுத்த பணத்துக்கு ஒரு சதம் குறையாமல் வட்டிகறந் தெடுப்பதில் அவன் ஒரு நிபுணன். ஏழை எளியவர்கள், சொந்த பந்தம் என்ற ஈரமில்லாத கல் நெஞ்சம். அவன் மனம் தலைமுறை தலைமுறையாக நிலபுலங்களை வைத்து ஆண்டு அநுபவித்த பரம்பரையைச் சேர்ந்தவனல்ல அவன். பஞ்சத்தினால் பரதேசம் போனவன், அந்தக் காலத்தில் அவனுக்கிருந்த சொற்ப ஆங்கில அறிவை மூலதனமாகக் கொண்டு சிங்கப்பூருக்குக் கப்பலேறியவன் தான் அவன். புதுப்பணக்காரருக்கு இயல்பான வெளிப்பகட்டு, கர்வம் என்பன முதுமைக்காலத்திலும் கொஞ்சமும் குறையாத பெருங்கஞ்சன்.

அவனுக்கு எந்தக் காரியத்திலும் நேரம் மிக முக்கியமானது. நேரந்தவருமல் எல்லாக் காரியங்களும் நடைபெற வேண்டும் என்பதில் மிகவும் கண்டிப்பானவன். இந்த விஷயத்தில்தான் வெள்ளைக்காரனுக்குக் கீழே வேலை செய்தவன் என்றதே அவனுக்குரிய பெருமை.

அப்பா பூசை பண்ணும் கோயிலிலும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒரு திருவிழா உண்டு. அந்தத் திருவிழாவுக்கு அவன் தான் தலைமை தாங்கி முதல் ஆளாக நின்று நடத்துவான்.

அந்தத்திருவிழா நிகழ்ச்சிகள் ஏனைய திருவிழாக்களைவிட வித்தியாசமாகத்தான் இருக்கும், ஆலய பூசைகள், மேளச்சமா, பாட்டுக்கச்சேரி, சதிராட்டம் என்று ஒவ்வொன்றும் அதற்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட நேரத்தில் தவறுமல் ஆரம்பித்து முடித்துவிட வேண்டும். வாணம் சுடுகின்றவர்களும் அதுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட நேரத்தில் பிசகக்கூடாது.

அவன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு கஞ்சனாக இருந்த போதிலும் ஆடம்பரச் செலவுகளில் தாராளமாகப் பணத்தை ஓடவிட்டு, தனது மேட்டிமையை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டுவதற்குத் தவறமாட்டான். கோயில் திருவிழாக்கள், அன்னதானங்கள் போன்றவற்றில் முன்னுக்கு நின்று வழிநடத்தி, மற்றவர்களை ஆட்சி செய்வதில் அவனுக்கு அலாதியான ஒரு விருப்பம்.

அப்பா பரபரப்புடன் வியர்க்க விறுவிறுக்க அவன் வீட்டுக் கேற்றுக்கு வந்து சேருகின்றார்.

நான்கு புறத்திலும் உயர்ந்த சுற்றுமதிலால் அரண்செய்து ஒரு கற்கோட்டைபோலக் காட்சி அளிக்கிறது அந்தவீடு.

அப்பா கேற்றுக்கு வெளியே வீதியில் நின்று உள்ளே கவனித்துப் பார்க்கிறார். இந்த நடுப்பகவிலும் கேற் உட்புறமாகப் பூட்டிக்கிடக்கிறது.

ஒருகனம் அப்பாவுக்குள்ளே ஒரு தயக்கம். அடுத்த கணம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராக சயிக்கிள் மணியை அடித்து தன் வருகையை அறிவிக்கின்றார்.

அப்போது ஒரு கையில் தண்ணீர்ச் செம்பும் மறுகையில் எச்சில் இலையுமாக சிங்கப்பூரான் வயிற்றைத் தள்ளிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வெளியே வருகின்றார்.

அவனை அந்தக் கோலத்தில் கண்டதும் அப்பாவின் முகம் பட்டென்று வாடிப்போகிறது.

அப்பாவின் மனம் உடனே அங்கிருந்து கிளம்பிவிடவேண்டும் என்று துடித்தபோதும், ஏதோ ஒரு தயக்கம் அவரைத் தடுத்து நிறுத்துகிறது.

அவன் எச்சில் இலையைப் கிழே போட்டுவிட்டுக் கையையும் அலம்பி, வாய்க்காப்பளித்து இரண்டு மிடறு தண்ணீரும் குடித்தபின்னர், அப்பாவை எரிச்சலோடு நோக்கி, “என்ன ஜூயர் தெருவிலை மணி கிலுக்கிறீர்! இப்ப நேரமென்ன?” என்று கேட்கிறூன்.

அவன் குரலில் கடுமை முறுகி, கண்களில் கோபம் கொப்ப விப்பது கண்டு அப்பா மௌனமாக நிற்கிறூர்.

“உமக்குத் தெரியும் நான் பன்னிரண்டு மணிக்குச் சாப்பிடு கிறது. நான் வெள்ளைக்காரனேடை வேலை செய்தவன்”

அப்பா இதற்கும் வாய் திறக்கவில்லை.

“என்ன பேசேறீல்லை! இப்பிடித்தான் சாமிக்கும் பூசை பண்ணுறீர்போலை.....உமக்கு வசதிப்பட்ட நேரத்திலை!”

அப்பா தொடர்ந்தும் மௌனமாக நிற்கிறூர். தலைகுனிந்து ‘மௌனம் கலக நாஸ்தி’ என்று அவர் மனம் அவரைச் சமா தானம் பண்ணுகிறது.

“நான் திவஷமெல்லாம் முடிச்சுப்போட்டன் .....சரி...சரி நீர் உள்ளுக்கு வந்து தாறதை வாங்கிக்கொண்டுபோம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு கேற்றைத் திறந்துவிடுவதற்காக முன்னேக்கி வந்தான்.

அவன் இறுதியாகச் சொன்னவார்த்தைகள் ‘சுரு’க்கென்று அப்பாவின் இதயத்தில் நோக்குத்தின. அடங்காத சினமும் கொதிப்பும் நெய்யற்றிய ஒமத்தீயாக உள்ளத்தில் மூண்டன. ஆனால் இதை அவனிடம் காட்டப்போனால்.....

அப்பா உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு தன்னைத்தானே அடக்கிக்கொண்டார். சயிக்கிளைப் ‘படா’ரென்று திருப்பினார்.

“ஜூயர்.....!” அவன் கேற்றைத் திறந்து விட்டுக்கொண்டு கடுமையாக அழைக்கிறூன்.

அப்பா ஓருவிநாடு தரித்துநின்று, “என்ன!” என்று விறைப்பாகக் கேட்கிறூர்.

“உள்ளேவந்து தாறதுகளை எடுத்துக்கொண்டுபோம்” என்று மீண்டும் அதிகாரம் பண்ணுகிறான்.

“நான் சிரார்த்தம் பண்ணயில்லையே!” அப்பாவின் குரலிலும் மெல்லிய சூடு பிறக்கிறது.

“பண்ணேட்டா என்ன.....! உமக்குரியதைக் கொண்டுபோக வேண்டியதுதானே!”

“சிரார்த்தம் பண்ணேமல்.....!”

அப்பா சொல்லிமுடிப்பதற்குள்ளே அவன் இடைமறித்து, “பண்ணித்தான் என்னத்தைக்காணப்போறீர்! சும்மா கதைக் காமல் வாங்கிக்கொண்டுபோம்” என்றான் அலட்சியமாக. “நான் உம்மட்டைப் பிச்சைக்கு வரயில்லை” அப்பா சூடாகச் சொல்லிக்கொண்டு சயிக்கிளில் ஏறிவிட்டார்.

“ஓ.....பிராமணிக்கும் கோபம் வருகிறது! காக்கொத்தரிசிக்கு காதவழிபோற பிராமணி! அவர் பிச்சைக்கு வரயில்லையாம்! வேறைன்னத்துக்கு வந்தவர்!” அவன் சினந்து கேவியாகச் சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே திரும்பிச் செல்கிறான்.

அந்த வார்த்தைகள் அப்பாவின் செவிகளில் தீப்பந்தமாக நுழைந்து இதயத்தைச் சுட்டெரிக்கின்றன.

அப்பாவின் சினம் உடல் வலுவாக மாறி சயிக்கிள் வெறி கொண்டு ஓடுகிறது.

அப்பா எப்படி வந்து சேர்ந்தார் என்பது அவருக்கே தெரியாது.

“கலியாணி கதவைதிற!” வீட்டுவாசலில் நின்று வானைம் போல அப்பா சிறுகிறார்.

அப்பாவை யாரும் இப்போது அங்கே எதிர்பார்க்கவில்லை. குறைந்தது இரண்டு மணி நேரமாவது வேண்டும் அவர் சிரார்த்தம் பண்ணி முடிக்கி எதிர்பாராத விதமாகப்போன வேகத்தில் அவர் திரும்பி வந்திருக்கிறார், அதுவும் சினத்தோடு வந்திருக்கிறார். சென்ற இடத்தில் அவருக்கு என்ன நடந்ததோ!

அவர் குரல் கேட்டு எல்லோரும் அதிர்ந்து போனார்கள்.

அம்மாவுக்கு ஒரு சின்னச் சந்தேகம்.

“அவர் எதனையாவது எடுத்துப்போக மறந்து, உடனே திரும்பி வந்திருக்கிறோ!”

அவள் ஒடிவந்து அவசரமாக வெளிக்கதவைத் திறக்கிறார்.

அப்பா சயிக்கிளை வேகமாக உருட்டி வந்து நடையில் நிறுத்துகிறார்; நடையைத்தாண்டி விருந்தையில் ஏறி வழமையாக அவர் அமர்ந்து கொள்ளும் அந்தத் தூணேடு வந்து அமர்ந்து கொள்ளுகிறார். அம்மா கதவைத் திரும்பவும் பூட்டிக்கொண்டு உள்ளே வருகிறார்.

அம்மாவுக்குத் தெரிந்து போய்விட்டது, அப்பா சிரார்த்தம் பண்ணுமோல் திரும்பி வந்திருக்கிறார் என்று. அவர் போன இடத்தில் என்ன நடந்தது என்பதை அறிய வேண்டுமென்ற துடிப்பு அவள் உள்ளத்தில் இப்போது எழவில்லை. போனவர் வெறுங்கையோடு வந்திருக்கிறார். ஊர்ப்புரோகிதம் என்றுவது ஒரு நாளைக்குக் கிடைக்கின்ற வரும்படி. அதுவும் இப்படியானால் .....என்றே அவள் மனம் கலங்கினால்.

அப்பா திடீரென்று திரும்பி வந்து விக்கிரகம் போல அமர்ந்து கொண்டதும், வெங்கடேசவரன் ஒன்றுமறியாது விருந்தையில் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

அம்பிகாவுக்கு அருகே இருந்த ஐமுனைவும் அப்பாவின் குரல் கேட்டு அறையைவிட்டு வெளியே வந்து நிற்கிறார்.

அம்மாவும் நடையைத் தாண்டாமல் அப்பாவையே நோக்கிக் கொண்டு நிற்கிறார்.

அப்பா சில நிமிட நேரத்துக்குப்பிறகு, தனக்குச் சொல்லிக் கொள்வது போல அவர்களுக்குக் கேட்கும்படி சொல்லுகிறார்!

“பத்து மாதம் கூமந்து பெத்தவள், அவனுக்கெண்டு வருஷத்திலை ஒரு நாளைக்குப் பண்ணுகிற சிரார்த்தம் அண்டைக்கு அரைமணி நேரம் பட்டினி இருக்க முடியாமல் இருக்கு அவ

னுக்கு! அவன் பிதிர்க்கடன் செய்து ஆருக்கு என்னபலன் கிடைக்கப் போகிது! திமிர்பிடிச்ச பயல்”.

இப்போது அங்கு நடந்ததென்ன என்பது எல்லோருக்கும் புரிந்து விடுகிறது.

வெங்கடேசவரன் அப்பாவையே பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறான்.

ஐமுல அம்பிகாவைப் பார்க்க உள்ளே போகிறான். நாளை கோயில் பூசை, அப்பாவுக்குரியதாக இருப்பதால் இரண்டுபடி அரிசி வீட்டுச் சமையலுக்குக் கிடைக்குமென்று அம்மா கணக்கிட்டுக்கொண்டு அடுக்களையே நோக்கி நடக்கிறான்.

10

காரைநகருக்குப் போன பாலன் உற்சவம் முடிவதற்குப் பத்துநாள் முன்னதாக தகராறுபட்டுக்கொண்டு வீட்டுக் குத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தான்.

அவன் இப்படி இடைநடுவில் திரும்பி வந்தது கண்டு ஜமுன ஆச்சரியப்படவில்லை.

அப்பாவுக்கும் அவனைக் குறைபட்டுக் கொள்ளும் மனம் இப் போது இல்லாமல் போயிற்று. ‘அவன் இளம்பிள்ளை. வித்தி யாசமான மனப்போக்கும் துடிப்பும் உள்ளவன். அவன் உணர்ச்சிகள் மதிக்கப்படாத இடத்தில் அவன் இப்படித்தான் இருப்பான்’ என்று எண்ணிக்கொண்டு அமைதியாக இருந்து விட்டார்.

அம்மாவுக்குத்தான் அவன் இப்படி நடந்து கொண்டது நியாயமாகப்படவில்லை. அப்பாவின் மௌனமும் அவனுக்கு நல்ல அறிகுறியாகத் தோன்றவில்லை. அப்பா மனதில் என்ன கருதுகின்றாரோ என்பதை அறியாமல் உள்ளூர் அஞ்சினாள். போன இடத்தில் எல்லாவற்றையும் அனுசரித்து நடந்திருக்க வேண்டும் பாலன். எடுத்தெறிந்து நடப்பதால் அவனுக்கு மாத்திரமல்ல மற்றவர்களுக்கும் அதனால் சிக்கல்தான். கோபி

என்னென்ன தொல்லைகளுக்கு ஆளாக வேண்டி இருக்குமோ என்றும் அம்மா வேதனைப்பட்டாள்.

பாலனிடம் அங்கே நடந்தது என்ன என்று அப்பாவோ, ஜமுனைவோ விசாரிக்காமல் இருப்பதும் அம்மாவுக்கு வியப்பாகவே இருக்கிறது. அவர்களைப் போலத் தானும் இருப்பதற்கு இயலாமல் அம்மா அவனிடம் கேட்டாள்:

“தம்பி, என் குழப்பிக் கொண்டு வந்தனே? ”

‘‘நான் ஒண்டும் குழப்பயில்லை சித்தி’’ என்றான் பாலன்.

“என்ன நடந்தது, அதைச் சொல்லன்? ”

‘‘திருவிழாக்காறருக்கை போட்டியும், பூசலுமெண்டால் அதுக்கு ஐயரரேயே ஏசிறது! ’’

‘‘உது நடக்கிறதுதானே..... என்ன பேசினவன்? ’’

‘‘..... ’’

‘‘என் தம்பி பேசாமல் இருக்கிறாய், சொல்லன்! ’’

‘‘என்னெண்டு சித்தி சொல்லுறது! ’’

‘‘அவன் நாலு பேருக்கு முன்னைலை சொன்னதை நீ எனக்குச் சொன்னாலென்ன சொல்லு! ’’

‘‘முண்டாந் திருவிழாக்காறருக்கும், நாலாந் திருவிழாக்காறருக்கும் நெடுக் வெட்டுப்பகை. நாலாந்திருவிழாவிலண்டு மூண்டாந் திருவிழாவிலை செய்த பூஜையை விட கோபி சிறப்பாக பூசை பண்ணிப் போட்டானும்..... ’’

‘‘அதுக்கு.....? ’’

‘‘சின்னம்மாவை அவனேடை இழுத்துப் பேசினான்... எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அவனுக்கொருக்கால் அடிச்சப்போட்டன்’’

அம்மாவால் அதற்குப்பின்னரும் அவனைக் குறைபட்டுக்கொள்ள முடியவில்லை.

அவனும் மனம் நொந்துகொண்டு மௌனமாக இருந்து விட்டாள்.

பாலன் சித்தியின் குடும்பத்துக்குத் தான் பாரமாக இருக்கி ரேன் என்ற மனக்குறை நீண்டகாலமாக அவன் இதயத்தை முள்ளாக உறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. சிறிய ஒரு வருமானமாவது தான் இனிமேல் தேடிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற என்னம் அவனைப்போட்டு அலைக்கழித்தது. ஐமுனை, அம்பிகா இருவரையும் கவனிக்கவேண்டிய பொறுப்பும் தனக்குண்டென்பதை இப்போது அவன் நினைத்துப்பார்ப்பதுண்டு.

அவனேடு ஒன்றாகப்படித்த அவன் நண்பனின் தந்தைதான் அந்தப் பகுதிப் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்தார். அவன் தன் நண்பனேடு அவர்கள் வீட்டுக் குப்போன சமயங்களில் நண்பனின் தந்தையைச் சந்தித்திருக்கிறார்கள். அந்த அறிமுகத்தைச் சாதகமாகக் கொண்டு அவரிடம் தனக்கொரு வேலை தருமாறு கேட்டுக்கொண்டான். அவர் அவனிடம் ஒரு விண்ணப்பத்தை வாங்கி வைத்து ஆறுமாதங்கள் ஆகின்றன.

அந்த நினைவு வந்ததும் பாலன் அவரைப் போய்க் காண்பதற்கு வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டான்.

அவன் எதிர்பார்த்து வந்தது போல தலைவர் அன்று சங்கக்காரியாலயத்தில் இருந்தார். அவன் வந்திருப்பதைக் கண்டு 'வா ஐயா' என்று வரவேற்று தனக்கு முன்னாள்ள கதிரையில் அமருமாறு கூறினார்.

அவன் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்ட பின்னர், குறிப்பாக அவனை நோக்கிக் கொண்டு “என்னையா விஷயம், சொல்லுங்கோ!” என்று வினாவுகின்றார்.

‘நான் உங்களுக்கொரு அப்பிளிக்கேஷன் தந்தனைன்’ பாலன் மெல்லச் சொன்னான்.

“தெரியும் மறக்காயில்லை, ஆனால் உங்களுக்குத் தரக்கூடிய தாக ஒரு வேக்கன்ஸியும் இல்லையே!”

“என்ன வேலை எண்டாலும் நான் செய்வன்”

“பொறியிலை மூட்டை அடிக்கிற வேலையுமோ?” கேட்டுக் கொண்டு அவர் மெல்லச் சிரிக்கிறார்.

பாலன் மெளனமாக அவர் முகத்தைப் பார்க்கிறான்.

“என்னையா பேசாமல் இருக்கி நியன்!..” மீண்டும் அவர் கேட்கிறார்.

“ஏந்தத் தொழில் எண்டாலும் நான் செய்வன். ஆனால்...”,
“சொல்லுங்கோ...”

“சித்தப்பாவைக் கோயிலிலை வைச்சிருக்கவும் மாட்டினம்.

புரோகிதத்துக்குக் கூப்பிடவும் மாட்டினம்... அதுதான்...”

“உங்களாலை அவைக்கு வீண் தொல்லை எண்டு நினைக்கிறியன், அப்படித்தானே!”

“ஓமோம்”

“ஜையர்மார் உத்தியோகம் பார்த்தாலும், தாங்கள் கோயிலிலை பூசை பண்ணுற தொழில் செய்து கொண்டிருக்கிறதாகத்தான் பலருக்கும் எண்ணம். அது போகட்டும். இப்பென்ன செய்ய...?”

“எனக்கு பிரச்சினையா இருக்கு அதுதான்...”

“சேல்ஸ்மாங்கப் போட்டால் கடையிலை நிக்கேலுமா?”

“ஓ... நிக்கேலும்”

“கருவாடும் நிறுக்க வேண்டி வரும்”

“பரவாயில்லை, நான்” செய்வன்.

“ஜையா, நீர் செய்வீர். ஆனால் உங்கடை குடும்பத்தையே இந்த ஊரைவிட்டுக் கலைச்சுப் போடுவான்கள் சரி, முதலாந் திகதி திங்கக்கிழமை வாரும்.”

“தங்கியு ஸேர்.”

“ஆனால் ஒண்டு, உங்கட போக்கெனக்குத் தெரியும், கோயிலிலை பூசை பண்ணுற ஜையர்மாதிரி நடக்கமாட்டியன் எண்டும் தெரியும். அப்படிட ஒண்டும் பாராமலும் இஞ்சை நடக்கக் கூடாது. அதனாலை உங்கடை குடும்பத்துக்குத்தான் கரைச்சல். கந்தோரிலைதான் ஒரு வேலை போட்டுத் தரப்போறன்” என்று அவர் இந்தச் சமூகத்தை நன்றாகப் புரந்துகொண்டு அவனுக்கு ஆலோசனை கூறிவைத்தார்.

பாலன் நன்றியுடன் அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, இந்தச் செய்தியைச் சொல்வதற்காக மகிழ்ச்சியோடு வீட்டை நோக்கி ஒடினன்.

அவன் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது அப்பா அங்கில்லை. அம்மா இந்த நல்ல செய்தியைக் கேட்டு மனம் பூரித்துப்போ னாள். அம்பிகா துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு ஒடிவந்தாள்.

“அண்ணோ, அண்ணோ! முதல் சம்பளத்திலை எனக்கு என்ன வாங்கித்தருவாய்? ” என்று அவனிடம் ஆவலோடு கேட்டாள்.

“ என்ன வேணும், சொல்லு? ”

“ எனக்கொரு ‘டிஸ்கோத் தோடு’ வாங்கித் தரவேணும். ”

“சரி, வாங்கித் தாறன் ” என்று அவனை அவன் சமாதானம் பண்ணி வைத்த பிறகு, ஜமுனை அவனை அணுகினாள்.

“ உனக்கென்ன வாங்கித் தாறது? ” உற்சாகமாக அவளைப் பார்த்துக் கேட்கிறுன்.

“ கையிலை சம்பளம் வாங்க முன்னமே, இப்ப எல்லாம் வாங்கித் தரப்போருய் போலை கிடக்கு ” என்று சிரித்துக்கொண்டு அப்பா இல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் அவனேடு தனிமையில் பேச எண்ணி, அவனைத் தன் அறைக்குள் அழைத்துக்கொண்டு போனாள்.

பாலன் உள்ளே சென்று மேசைக்கு முன்னுள்ள கதிரையில் அமர்ந்துகொண்டான். ஜமுனை அந்த மேசையோடு சாய்ந்து தலைகுனிந்தவண்ணம் மௌனமாக நின்றாள். அவனுக்கொரு வேலை கிடைத்த செய்தியைஅறிந்து அவள் முகத்தில் உண்டான பூரிப்பு இப்போது திடைரென்று மறைந்துபோய்விட்டது. மனம் அமைதியில்லாமல் அலைந்து குழம்பிக்கொண்டிருந்தது.

அப்பாவின் குணம் அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஏதோ ஒரு மனநினையில் உணர்ச்சிவசப்பட்டுள்ள வாக்குறுதியைக்கொடுத்து விட்டாலும் பின்னர் அதை மீறி நடக்கமாட்டார், அவர்வாய் திறந்து சொன்னவார்த்தைகள் சொன்னவைகள் தான். அந்த வார்த்தைகளைச் சத்தியவாக்காகக் கொண்டு இறுதிவரை காப்

பதே அவர் குணவியல்பு. மனிதனுக்கு எப்போதும் வாக்குச் சுத்தம் இருக்கவேண்டும் என்பது அவர் கொள்கை. வாக்குச் சுத்தமில்லாதவனிடம் இதய சுத்தம் எப்படி இருக்கும்? என் பதே அவர் கேள்வி. பொய் சொல்வதற்குப் பதிலாக மறதி என் னும் ஒருதிரையைப் போட்டு அவர் தன்னை மறைத்துக்கொள் ளவும் அறியாதவர், ஜமுனைவின் மேல் ஒரு பூ விழுந்தாலும் அதைத்தாங்கிக் கொள்ள இயலாதவர். அவர்தான் இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறார்.

அத்தையின் மகன் இலட்சுமணன், ஜமுனைவுக்கு ஏதோ முறை மாப்பிள்ளைதான், ஜமுனை பிறந்தநாள் முதல் அத்தை அவ ஞுக்கு அவன்தான் மாப்பிள்ளை என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார், முறைமாப்பிள்ளையாக இருந்துவிட்டால் இப்படிச் சொல்லிக்கொள்வதொன்றும் இந்தச் சமூகத்தில் புதுமையில்லை. ஆனால் வாழப்போகின்றவர்களின் மனதை அறிய வேண்டியது அவசியமில்லையா!

ஜமுனைவுக்கும் ஒரு இதயமிருக்கிறது என்பது இந்த அப்பா வுக்கு ஏன் தெரியாமல் போய்விட்டது.

ஜமுனைவின் உள்ளத்தில் ஊதுபத்திப் புகைபோல வளைந்து வளைந்து நினைவுச் சுருள்கள் எழுந்து கொண்டிருந்தன.

அவள் நினைவுச் சுருளைக் கலைக்காமல் சற்றுநேரம் அவளை அவ தானித்துக் கொண்டிருந்த பாலன், “என்ன ஜமுனை கூப்பிட்டாய்..... பிறகு பேசாமல் நிக்கிறோய்!” என்று கேட்டான்.

அப்போது ஜமுனை தன் தவறை உணர்ந்து, “வெங்கடேசன் வந்து போனேன் உனக்குத் தெரியுமா?” என்று வாய்திறந்து பேசினான்.

“தெரியும் அம்பிகா சொன்னாள்”

“அப்பா அவனிட்டைச் சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறார்”

“என்னென்டு?”

“லட்சுமணனுக்கும் எனக்கும் கலியாணம் நடக்குமென்டு”

“அப்படிச் சொல்லாதே! ஒரு கோயில் பூசாரிக்கும் உனக்கும் கலியாணமெண்டு சொல் அப்பிடித்தானே!”

“ஜமுனை, உனக்கிப்ப என்ன வயது! என்றை வயதுதானே? இருபத்தொண்டு. இன்னுமொரு மூண்டு வருஷம் கலியாணமாகாமல் இருந்தால் என்ன, உலகம் கவிஞர்களே போகுமா!”

“எனப்படிச் சொல்லுறையும்?”

“சும்மா சொன்னான்”

“அப்பா விடுவாரா அவ்வளவு காலமும்! அத்தை இருக்கிறுவே எல்லாத்துக்கும்”

“அதுதான் உன்றைகயிலை தங்கி இருக்கு, எல்லாத்துக்கும் தாக்குப் பிடிக்கவேண்டும். சரி, சரி அதைப் பற்றி அலட்டாதே எல்லாம் பாப்பம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்து போகும்போது தனது அடுத்த திட்டம் பற்றியே அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

“கொஞ்சக் காலம் கிடைச்ச இந்த வேலையைச் செய்ய வேணும். பிறகு வெளிநாட்டுக்குப் போய் உழைக்கவேணும்”

11

காயத்ரி தனக்குத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கும் திருமணம் பற்றி அறிந்ததும் உள்ளம் அதிர்ந்துபோனால். ஆனால் தன் எதிர்ப்பைத் தெரிவிப்பதற்குத் துணிச்சல் இல்லாது அஞ்சி ஊமையாகி மனம் குழம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஜமுன அவளைச் சந்தித்துப் பேசியபின்னர் அவள் இதயத்தி லும் உறுதியும் நம்பிக்கையும் பிறந்தன. பெண்களுக்கு இழைக் கப்படும் அநீதிகளுக்கெதிராகப் பெண்களே போராட வேண்டுமென்று ஜமுன சொன்ன வார்த்தைகள் அவள் நெஞ்சைத் தொட்டன. தனக்குத் தீர்மானித்திருக்கும் இந்தத் திருமணம் பற்றித் தன்னிடமும் ஒருவார்த்தை கேட்பார்களென்றே அவள் எதிர்பார்த்திருந்தாள். ஆனால் பெண்ணின் சம்மதத்தை யார் கேட்கிறார்கள்? என்று ஜமுன சொன்னது உண்மை என்பது நடக்கின்ற காரியங்களைக் கொண்டு அவள் புரிந்துகொண்டாள். இனிமேலும் பொறுத்திருந்தால் தன்னை மீறியே எல்லாக் காரியங்களும் நடந்து முடிந்து விடுமென்று நினைத்து தாயிடம் முடிவாகத் தன் கருத்தைச் சொல்லி விடுவதென்று தீர்மானித்தாள்.

“அம்மா, எனக்கிந்தக் கவியாணத்திலை விருப்பமில்லை”

“ஏன்?”

“என்ன அம்மா! நீயும் ஒருபெண்ணேக இருந்து கொண்டு இப்படிக் கேக்கிறியே!”

“உனக்கேன் விருப்பமில்லை? அதைச் சொல்லுவே!”

“அப்பாவுக்கு வரப்போற மருமகன், அப்பாவைவிட வயதிலை முத்தவர்”

“இதொண்டும் புதிசில்லையே !”

“அவருக்குக் கலியாணமும் புதிசில்லைத்தான்”

“அவர் சீதனம் கேக்கயில்லை”

‘கேட்டாலும் ஆர் குடுப்பினம்! சீதனம் கேக்காதவன் ஆராக இருந்தாலும் அவருக்குக் கட்டிக் குடுத்து விடலாம்’

“எங்களிட்டையும் குடுக்கிறதுக்கு என்ன கிடக்குது?”

“ஓண்டுமில்லை. கண்ணைத்திறந்து கொண்டு என்னைக் கிணத்திலை விழச் சொல்லுறியள். அம்மா, நான் முடிவாகச் சொல்லுறன்... நான் இதுக்குச் சம்மதிக்க மாட்டன்”

“எங்களிட்டையும் ஓண்டுமில்லை அப்ப... நீ இப்பிடியே இருக்கப் போருயாக்கும்.”

“ஓம், நான் இருப்பன்”

“உனக்குப் பின்னலையும் இருக்குதுகள்”

“எனக்காக ஆரும் காத்திருக்க வேண்டாம்”

“நீ இந்தக் கலியாணத்தைச் செய்தால், அவர் கொஞ்சம் வசதியானவர், மற்றதுகளுக்கும் ஒருவழி பாப்பார், இதுகளை யோசிச்சுத்தான் கொப்பா இந்தச் சம்மந்தத்துக்கு உடன் பட்டவர்”

“உங்கடை பிள்ளையளை இன்னெருதர் வந்து பாப்பரென்டு நீங்கள் நம்புறியள்”

“அப்ப... நீ முடிவாக என்ன சொல்லுகிறோய்?”

“முடியாதெண்டுதான் சொல்லுறன்”

“பசுப்போலீ பதுங்கிக் கொண்டிருந்த நீ. துணிஞ்சு இப்பிடிப் பேசுவாயெண்டு நான் கனவிலையும் நினைக்கயில்லை..”

“பெற்றதாயாக இருக்கிற நீங்கள் இப்பிடியொரு கவியாணத் தைச் செய்யச் சொல்லி என்னைக் கேக்கிறியளே !”

“ஜூயோ நான் கேக்கையில்லையெடி காயத்ரி, எங்கடைவறுமை தான் இப்பிடிக் கேக்குது..”

“வறுமையோடை வாழ்ந்திட்டுப் போறன். ஆனால் ஒரு கிழவ ரோடை என்னை வாழ்மொது..”

“ஜூயோ— பிள்ளை! கொப்பா அறிஞ்சால் இக்கணம் என்ன நடக்குமோ!..”

“அப்பாவுக்கு சொல்லுங்கோ!..”

காயத்ரி முடிவாகச் சொல்லி விட்டாள், தான் இந்தத் திருமணம் செய்யப் போவதில்லை என்று. பஞ்சாட்சர ஜயருக்கு மகள் செய்து கொண்டிருக்கும் தீர்மானம் ஒன்றும் தெரியாது! அவர் திருமணத்துக்கான ஏற்பாடுகளில் முழுமூரமாக ஒடித் திரிந்துகொண்டிருந்தார். மகளின் மனத்தை அவர் அறியாமல் இப்படியே எல்லாக் காரியங்களும் நடந்து கொண்டிருந்தால், இறுதியில் என்ன நடக்குமோ என்று அவர் மனவிஅஞ்சினால். ஒருதினம் அவர் செவிகளில் மேல்ல இந்தச் செய்தியை அவள் போட்ட பிறகு திரிபுரம் எரித்த எரிதழுள்மூர்த்தியாக அவர் மாறினார்-

“என்ன சொன்னவள்?..”

“கிழவரை வேண்டாமாம்..”

“அப்படியே...! அப்ப ஆரையாம் கட்டப் போறு?”

“பிள்ளை சொல்லுற்றும் நியாயம் தானே!”

“என்ன நியாயம்! நீயும் அவவோடை சேந்து பெரிய நியாயம் சொல்ல வந்திட்டாய்! பின்னை இளந் தாரியாய் பாத்துக் கட்டிக்குடன் என்னத்தைக் குடுத்து மாப்பினா எடுக்கப் போறுய்! வித்துச் சுட்டுக் குடுக்கிறதுக்கும் என்ன கிடக்கு

அது போகட்டும..... பெத்து வளர்த்த நான் ஒரு சம்மந்தத்தை முடிவு செய்யிறதோ! அல்லது ஒரு குமரி தனக்குத்தான் கலியாணம் பேசிறதோ சரி! ஆ... ஒரு குமர் வாய்திறந்து என்ன பேசிறதென்டு தெரிய வேணும். நான் முடிவாகச் சொல்லுறன், இந்தக் கலியாணந்தான் நடக்கும். அவரென்ன சாதாரண ஆனே! அவருக்கு வாழ்க்கைப்பட குடுத்து வைக்க வேணும் ஒமோம் குடுத்து வைக்க வேணும் அதுக்குப் பிராப்தம் வேணும். அவருக்கு எத்தனை பேர் பெண் குடுக்கத்தயாராக இருக்கிறார்களென்டு இவவுக்குத் தெரியுமா!''

“ஞங்சாட்சரா, ஐயர் மனை வி யோடு பேசிக்கொண்டதுடன் நின்றுவிடவில்லை. மகள் காயத்ரியை அழைத்து, அவளிடமே நேரில் கேட்டார்.

“சாயத்ரி, கொம்மா எல்லாம் எனக்குச் சொன்னாள். ‘உன்றை எண்ணப்படி ஒன்றும் நடவாது. எது நல்லது எது கெட்டதென்டு எனக்குத் தெரியும். நான் பலதையும் பத்தையும் யோசிசுத்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறன். இது தான் நடக்கும், சரியோ...!’’

அவர் சொன்ன வற்றை எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு கர்யத்ரி மௌனமாக நின்றாள்.

“என்ன பேசாயல் நிக்கிருய்?..”

இதற்கும் அவள் வாய்திறக்கவில்லை.

“மௌனம் சம்மதமெண்டுதானே கருத்து. அப்பிடியெண்டால் சரி, போ.”

அதன் பிறகும் தான் வாய்திறக்காமல் நிற்கக் கூடாது என்று நினைத்து “இல்லை” என்று மாத்திரம் சொல்லிக் கொண்டு அச்சத்தினால் தடுமாறினாள்.

“என் இல்லை!” மீண்டும் அவர் கே ள் வி தொடர்ந்தது. இனிமேல் நடப்பது நடக்கட்டும் என்று ஒரு கணத்தில் அவள் தன் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு; “எனக்கு விருப்பமில்லை” என்றாள் சற்றுத் துணித்சுவேராடு...

“உன்னை ஆர்விருப்பம் கேட்டது! நான் சொல்லிப் போட்டன். நீ.. இந்தக் கவியாணம் செய்துதான் ஆகவேணும்’’

“எனக்கேலாது’’

‘என்ன ஏலாது?’’

“நான்தானே சொல்லிப் போட்டன்’’

“என்ன சொன்னனே?’’

“முடியாது’’

“என்ன, முடியாதோ! எல்லாம் உன்றை மூப்பிலைதான் நடத் கப் போரூய் போலை! கடைசியாச் சொல்லிப் போட்டன். அந்த இந்தக் கதை கதையாமல் நான் சொல்லுறது போலை நட... விளங்குதோ!’’

காயத்ரி செய்வதறியாமல் சீறிச்சீறி அழுகிறார்கள்.

“ஓ...! அழுகிறோ! அழுதுகிழுதெண்டாலும் காசியம் பாக் கலாமெண்டு நினையாதை! பெம்பிளையளின்றை குணம் எனக் குத் தெரியும். கண்ணீர் விட்டு என்னை ஏமாத்தலாமெண்டு மாத்திரம் நினைச்சுப் போடாதே!’’

“நான் செய்யமாட்டன்’’

“என்னடி.....என்னடி... உனக்கு அவ்வளவு மூர்க்கை ஒரு தேப்பனுக்குக் கட்டுப்படாத நீ என்னெண்டு புரிய னுக்குக் கட்டுப்படப் போரூய்!

இன்னுமொருக்கால் சொல்லடி.... இன்னுமொருக்கால் செருல் லடிபாப்பம்.... சொல்லடிபாப்பம்.... சொல்லு’’

பஞ்சாட்சர ஜயர் சிரசு முட்ட ஏறி வந்த சினத்தில் தன்னை மறந்தார். அவளைப்போட்டு அடிக்க ஆரம்பித்தார்.

அன்று ஆரம்பித்த அடியும் உதையும் தொடர்ந்து அவனுக்கு விழுந்து கொண்டே இருக்கின்றன. ஆனால் அவள் மாத்திரம் தன் மனவுறுதி குலையாமல் திக்பிரமை பிடித்தவள் போல நட மாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்றும் படுக்கைக்குப் போகும் சமயத்தில் வழமையான அடிகள் அவனுக்கு விழுந்தன. அதைத்தொடர்ந்து அங்கே உண்டான பரபரப்பும் குழப்பமும் ஜமுனாவின் செவிகளுக்கும் எட்டின. அவளால் அமைதியாக உறங்கமுடியவில்லை. காயத்ரி அநுபவிக்கும் கொடுமைகளைன்னி அவள் இரங்கிக்கொண்டே கிடந்தாள்.

முற்றத்தில் முழுநிலவு ஏறி ததுக் கொண்டிருந்தது. மரஞ் செடிகளின் நிழல்கள் நிலத்தில் படிந்து, அவைகள் காற்றில் அசையும் போது நிலத்தில் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்தன. பணகளில் தொங்கும் காவோலைகள் காற்றேடு இரகசியம் பேசிக் கலசலத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நிழல்களின் அசை, விழுல் வெருண்டெழுந்த ஊர்நாய்கள் இடையிடையே குரைத்துக் கொண்டிருந்தன.

ஜமுனாவின் உள்ளக் குழற்றுவதன் இவைகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அவள் தூக்கத்தை விழுங்க, ஓமத்தீயில் விழுந்த புழுவாக அவள் துடித்துக் கொண்டு கிடந்தாள்.

அவள் எவ்வளவு நேரம் இப்படிப் படுக்கையில் உழன்று கொண்டு கிடந்தாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. நீண்ட பொழுதாக நினைவுச் சுழிகளில் அகப்பட்டு அலைக்க மின்து கொண்டு கிடக்கும் அவள் செவிகளில், “ஜயோ... ஜயோ... ஜயோ....”என்று கூச்சலிடும் அவலக் குரல் திடீரென்று வந்து விழுகின்றது.

சுதுதியாக உண்டான மனக்கலவரத்தில் அந்தக் குரல்கள் எந்தத் திசையிலிருந்து எழுகின்றன என்பதைச் சட்டென்று அவளால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. காயத்ரியையே சுற்றிக் கூற்றி வந்த எண்ணத்தில் அவள் நினைப்பே மனதில் மேலெழுந்துவர, அறைக்கதவைப் படாரென்று திறந்து கொண்டு வெளியே வருகின்றார்கள்.

இப்போதும் அந்த அவலக்குரல்கள் முற்றுக அடங்கிப் போகாமல் இடையிடையே விட்டுவிட்டு ஒலிக்கின்றன.

“எடியேய்.....பொத்துங்கோடி வாயே.....பொத்துங்கோடி வாயே...” என்ற மூர்க்கமான ஒரு ஆணை குரல், அந்த அவலக்குரல்களுக்கிடை எழுந்து கொண்டிருக்கிறது.

அது பஞ்சாட்சர ஜயரின் குரல்தான்.

அதன் பிறகும் ஐமுனவால் அங்கு தாமதித்து நிற்கமுடிய வில்லை.

அவள் விருந்தையில் ஓடிச் சென்று நடையைத் தாண்டி வெளிக்கத்தவை நோக்கி ஒடினால்.

இந்தப் பரபரப்புகளில் முதல் கணவிழித்துக் கொண்டவள் பாலன், ஐமுன ஓடிப்போவது கண்டு அவனும் அவள் பின் ஞால் ஒடிவந்தான்.

வெளிப்புறக் கதவு திறக்கப்படும் ஒசை கேட்டு திடுக்கிட்டுக் கணவிழித்துக் கொண்ட அம்மா, அப்பாவைக் குறிப்பாக நோக்குகிறாள். அப்பா முன்னரே கணவிழித்து, யோசித்த வண்ணம் படுக்கையில் கிடக்கிறார். அம்மா மீண்டும் ஒரு தடவை அப்பாவை அர்த்தத்தோடு பார்த்துவிட்டு எழுந்து அவர்கள் பின்னே ஒடுகிறார்கள்.

காயத்ரி தாயின் மடியில் சோர்ந்து துவண்டு மயக்கமுற்றுக் கிடக்கிறார்கள். நெஞ்சு உயர்ந்து தாழ்ந்து மூச்சு இரைக் கிறது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி வழிந்தோடுகிறது. அவள் தாய் கண்ணீர் சொரிந்த வண்ணம் அவள் கழுத்தை யும், நெஞ்சையும் தடவிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவள் சகோதரிகளில் ஒருத்தி அழுதழுது பழைய கலண்டர் மட்டை யினால் அவள் முகத்தில் காற்றை விசிறி விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றச் சகோதரிகள் தகப்பனுக்கு அஞ்சி அழுகையை அடக்கி அடக்கிப் பொருமிக்கொண்டு பதுங்கி நிற்கிறார்கள்.

பஞ்சாட்சரஜயர் உன்மத்தம் பிடித்தவராக அங்குமிங்கும் ஒடி “யாரும் மூச்சவிடக் கூடாது” என்று அதிகாரம் பண்ணிக் கொண்டு நிற்கிறார்.

அறுத்து வீழ்த்தப்பட்ட தடம்போட்ட கயிரென்று காயத்ரிக் கருகே தரையில் கிடக்கிறது.

காயத்ரி என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாள் என்பதை ஜமுனைவும் பாலனும் அம்மாவும் அந்தக் கயிற்றைக் கண்டு புரிந்துகொண்டார்கள்.

அந்தச் சூழ்நிலையில் தாங்கள் அப்போது செய்யத் தகுந்த காரியம் என்ன என்பதை அறியாமல் ஜமுனைவும் பாலனும் திகைத்து நின்றனர்.

அம்மா கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் காயத்ரி அருகில் அமர்ந்து விசிறிக் கொண்டிருக்கும் அவள் சுகோதரியிடம் கடதாசி மட்டையை வாங்கி அவள் முகத்துக்கு நேரே காற்றை மெல்ல விசிற ஆரம்பித்தாள்.

சிறிது நேரம் கழிந்திருக்கும், காயத்ரி மெல்லக் கண்திறந்தாள். அவளைச் சூழ்ந்து எல்லோரும் நிற்பது கண்டு ஆயாசத் துடன் அவளிடமிருந்து பெருமுச்சொன்று வெளிப்படுகின்றது. அவள் எதிரில் ஏக்கத்துடன் விறைத்துப்போய் நிற்கும் ஜமுன விள் உருவும் அவள் கண்களில் புகைபடிந்த ஒவியம் போல மங்கலாகத் தோன்றுகிறது. அவள் தன் விழிமடல்களை அழுத் தமாக மூடித் திறந்து நன்றாக விழித்துக்கொண்டு மீண்டும் உன்னிப்பாக ஜமுனைவின் மேல் தன் பார்வையைப் பதிக்கிறார்கள்.

“அக்கா...!”

நெந்து கினமான குரல் எங்கோ தொலைதூரத்திலிருந்து ஒவிப் பதுபோல காய்ந்து வரண்டுபோன அவள் தொண்டையிலிருந்து தடுமாறிக் கொண்டு எழுகிறது.

ஜமுனைவுக்கு வார்த்தைகள் உடன் வெளிவரவில்லை. சற்றுத் தாமதித்து, “காயத்ரி” என்று அழைத்தவண்ணம் அவள் அருகே சென்று நெருக்கமாக அமர்ந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

“அக்கா!!” மீண்டும் அதே அழைப்பு. மேலும் தொடர்ந்து பேசுவதற்கு இயலாமல் மூச்சத் திணறுகிறது. கண்களிலிருந்து நீர் பெருகுகிறது.

ஜமுன அவள் கண்களிலிருந்து வடியும் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டுக்கொண்டு, “என்னவேலை செய்தனி காயத்ரி” என்று அவள் விழிகளைக் கூர்ந்து நோக்குகிறார்கள்.

‘அக்கா’ என்று திரும்பவும் அழைத்துக் கொண்டு தாயின் மடியிலிருந்து சட்டென்று எழுந்து ஜமுனைவைக் கட்டியனைத்து விசித்து விசித்து அழுகிறார்கள்.

அவள் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்து, “அழாதை காயத்ரி... அழாதை” என்று சொல்லி ஜமுன அவளை ஆசவாசப்படுத்துகிறார்கள்.

‘நான் என்னக்கா செய்யி!..’

இயலாமையும் துயரமும் காயத்ரியின் இதயத்திலிருந்து வார்த்தைகளாக வெளிப்படுகின்றன.

ஜமுன வாய்திறந்து எதனையும் சொல்ல இயலாமல் மௌனமாக இருக்கிறார்கள்.

பாலன் கைகட்டி மௌனியாகி இவை எல்லாவற்றையும் முற்றத்தில் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

பஞ்சசாட்சரஜயர் உள்ளத்தில் சினமும் வேதனையும் உள்ளடங்கி இன்னும் தனியாத நிலையில் தவித்தவண்ணம், அங்கு நடை கொறும் இந்தக் காட்சிகளையும் உரையாடல்களையும் அவதாரித்து முகஞ் சுழிக்கிறார்.

அம்மாவுக்குத் திடீரென்று அப்பாவின் எண்ணம் மனதில் எழுகிறது.

அப்பாவுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஜமுன ஓடிவந்தாள். அவள் பின்னால் பாலனும் அம்மாவும் வந்து விட்டார்கள்.

அப்பா கோபித்துக் கொள்ளுவாரல்லவா!

அம்மா வீட்டுக்குப் போகலாமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அங்கிருந்து எழுகிறார்கள்.

‘பின்னோ, இனிப்போவம்..’

அம்மாவின் அழைப்பைத் தொடர்ந்து, ஜமுனாவும் அங்கிருந்து எழுந்தாள். காயத்ரி, அவள் அம்மா, சகோதரிகளுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு அம்மா பின்னால் நடந்தாள். எதிரில் பஞ்சாட்சரஜையர் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

அந்த இரண்டு குடும்பங்களுக்கிடையேயும் உள்ள போட்டி காரணமாக அவர்களுக்குள்ளே பேச்சுவார்த்தை இல்லாத போதும் ஜமுனாவும் பாலனும் பஞ்சாட்சரஜையரைக் காணும் போதெல்லாம் பேசாமல் போய்விட மாட்டார்கள். மரியாதைக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லிக் கொள்வதுதான் வழக்கம். இப்போது அப்படிப் பேசுவதற்குக்கூட அவளுக்குவிருப்பமில்லை. என்றாலும் எதிரில் நிற்கின்றவரை அலட்சியப்பண்ணக் கூடாதென்ற எண்ணத்தினால், “மாமா வாறம்” என்று எல்லோருக்குமாகப் பொதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவரைக் கடந்து நடந்தாள்.

பஞ்சாட்சரஜையரிடமிருந்து “உம்” என்ற ஓர் உறுமல் மாத்திரம் வெளிப்படுகிறது.

அம்மா ஒதுங்கித் துலைகுனிந்தவண்ணம் அவரைக் கடந்து முன்னே சென்று விட்டாள்.

பாலன் கட்டிய கைகளை அவிழ்க்காமல், அவரை அலட்சியமாகப் பார்த்துக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பின்னே நடந்தான்.

12

ஜமுன வீட்டிலிருந்து புறப்படும் போதே, அன்று மாலதி வீட்டுக்குப் போய் வர வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள். வகுப்பை முடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டு அங்கு போய்ச் சேர்ந்த சமயம், மாலதியின் தந்தை நடு மண்டபத்தில் அமர்ந்து பத்திரிகை படித்துக்கொண்டிருந்தார். ஜானகி வந்திருப்பது கண்டு பத்திரிகையை முடித்து ஒரு புறம் வைத்துவிட்டு. எழுந்து நின்று, “வா அம்மா ஜமுன.....வா” என வரவேற்றார்.

அவர் குரல் கேட்டு மண்டபத்துக்கு வந்த மாலதிக்கு, “ஜமுன, காச்சலாடி!” என்ற வார்த்தைகள் நுனி நாக்குவரையும் துடித்துக்கொண்டு வந்தன. தந்தை அங்கிருப்பதை நினைத்து நாவை அடக்கிக்கொண்டு “வா அம்மா... வா” என்று குதா கலமாக வரவேற்றார்.

மாலதியின் வரவேற்பில் “அம்மா” என்ற வார்த்தையில் பொதிந்து கிடக்கும் கிண்டலைப் புரிந்து கொண்ட ஜமுன, “பாருங்கோமாமா.....மாலதி கிண்டல் பண்ணுரூபி!” என்று சினுங்கிக் கொண்டு குற்றஞ் சாட்டினான்.

“சரி...சரி...இருங்கோ!” என்று அவர் கொண்னதும், இருவரும் கதிரைகளில் அமர்ந்துகொள்ளுகிறார்கள்.

‘உங்கடைபகிடி எனக்கு விளங்கயில்லை ஜமுனு! ’ என்கிறார் தொடர்ந்து அவர்.

“ஜமுனாவுக்கு தன்னை அம்மா எண்டு கூப்பிடுகிறது பிடிக்கிற தில்லை அப்பா! ” என்று விளக்கினால் மாலதி.

“எனப்பிடி? ” அவர் மேலும் தெளிவாக அறியவிரும்பிக் கேட்கிறார்.

“ஜீயரம்மா.....எண்டுதானே கூப்பிடுகிறது வழக்கம்” என்று மாலதி விளக்கிச் சொல்லுகின்றாள்.

“ஓ.....அதுவா சங்கதி! எல்லாரும் பெருமையாக நினைக்கி றதை ஜமுன பெருமையாகக் கொள்ளயில்லை. அப்பிடித் தானே ஜமுன! ஆனால் நான் அம்மா எண்டுதான் கூப்பிடுவன் மாலதிக்கும் ஜமுனாவுக்கும் எனக்கு வித்தியாசமில்லை” என்று சொல்கிறார் அவர்.

“நீங்க கூப்பிடுங்கோ மாமா, எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை”, என்கிறாள் ஜமுன.

“நான்தான் சொல்லக்கூடாதாக்கும்” என்று இடைமறித்தான் மாலதி.

“ஓமோம், நீ சொல்லக்கூடாது” பொய்க்கோபத்துடன் ஜமுன சண்டிப்பாகக் கூறுகிறாள்.

“சரி...சரி...நீங்கள் சண்டைபோட வேண்டாம்” அவர் வாய் விட்டுப்பலமாகச் சிரிக்கிறார்.

“மாலதி, முதல் உனக்கென்றை வாழ்த்துக்கள்!”

“என்ன விஷயம்?” மாலதி கேட்கிறாள்.

“வாத்தியாரம்மா ஆகிவிட்டாயல்லவா!” என்கிறாள் ஜமுன.

“நீயும் வாத்தியாரம்மா ஆகத்தான் போகிறோய் ஜமுனா, அப்ப நீங்கள் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து எனக்கொரு விருந்து பெரிசாக வையுங்கோ” என்று சொல்லுகிறார் மாலதியின் தந்தை.

“தாங்ஸ் மாமா.....அப்பிடி ஒண்டு கிடைச்ச விட்டால் நான் சுதந்திரமாக நிமிர்ந்து நிற்பன்” தன் மனக்கருத்தை ஒழிக் காமல் அவருக்குச் சொல்லிக்கொண்டாள்.

“நல்லது பெண்கள் எப்போதும் அப்பிடித்தான் இருக்க வேணும் பெண்ணென்றால் அடிமையல்ல’’ மாலதியின் தந்தை மனந்திரந்து ஜமுனைவைப் பாராட்டுகிறார்.

இருவரும் அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மாலதியின் அறைக்குள் நுழைகிறார்கள்

உள்ளே சென்றதும் மாலதி ஜமுனைவைப் பார்த்து, “ஆய் நீ பெரிய ஆளடி ஜமுன! அப்பாவிட்டை அப்பிளாஸ் வாங்கி இருக்கிறோய்; புதுமைப்பெண்’’ என்று கிண்டல் பண்ணுகிறார்.

ஜமுனைவின் முகத்தில் இதுவரை இருந்த குதாகலம் மணத்து முகம் வாடிப்போகிறது. ஜமுன தன் உண்மையான மனே நிலையைத் தன் தகப்பனுக்கு காட்டிக்கொள்ளாமல் மறைத் துக் கொண்டே பேசினால் என்பது மாலதிக்குப் புரிந்து விடு கிறது.

“என்ன ஜமுன, ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறோய்!” எனப்பட டென்று மாலதி வினவுகிறார்.

“என்ன சொல்லுறது மாலதி, எல்லாமே சிக்கலாகிக்கொண்டு வருகிறது’’

“என்ன விஷயம் ஒழிக்காமல் சொல்லு!”

“நான் உன்னட்டை எது ஒழிக்கிறனான்!, உனக்குச் சொன்னால்தான் எனக்குக் கொஞ்சம் மனமாறும்’’.

“ஆ.....சொல்லு.....சொல்லு...”என்ன சங்கதி!

ஜமுன, காயத்ரிக்கு நடந்து கொண்டிருக்கும் சங்கதிகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னாள். மாலதிக்கு அதைக் கேட்டதும் உள்ளம் கொதித்தது.

ஜமுன தன்னைச் சுற்றி உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் நெருக்கடிகளையும் அவளுக்கு எடுத்துச் சொன்னாள். அதைக்கேட்டு மனம் வருந்தியமாலதி, “நீ என்ன செய்யப்போகிறோய், ஜமுனு!” என்று அவளிடம் திருப்பிக் கேட்டாள்.

“நான் என்றை முடிவை மாத்த மாட்டன்” துணிச்சலுடன் ஜமுலை கூறினாள்.

இருவரும் கொஞ்சநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பின்னர் ஜமுலை அவர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப் பட்டாள்.

13

அப்பா மாலைப் பூசை முடிந்து வந்து, மாட்டுத் தொழுவத்துக் குப்போய் பசுமாடுகளுக்கு வைக்கோல் உதறிப் போட்டுவிட்டு அப்போதுதான் வீட்டுக்கு வந்து ஆறி இருந்தார். கோயில் மணியகாரன் உடனே வந்து தன்னைச் சந்திக்குமாறு அப்பா வுக்கு ஆளனுப்பினார். மணியகாரன் இப்படி அவசரமாக அப்பா வுக்கு ஆள் அனுப்பி தங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துப் பேசுவதென்பது மிக அழிர்வம்.

மணியகாரன் உடனே வீட்டுக்கு வருமாறு அழைத்தால், முக்கியமான ஏதோவொரு விஷயம் பற்றிக் தன்னுடன் பேசப் போகிறார் என்பது அப்பாவுக்குத் தெரியும், அவர் அழைப் புக்கிடைத்ததும் தாமதமில்லாமல் அப்பா அவரைப் போய்ச் சந்திக்க வேண்டும். அப்படிச்சந்திப்பதற்குத் தவறினால், மணியகாரன் பின்பு மிகக் கடுமையாக நடந்து கொள்வார் என்பதும் அப்பா அறியாததொன்றல்ல.

நேரம் இரவு ஏழை மணியைத்தான்டி இருக்கும். இந்த வேளையில் மணியகாரனைத் தேடிச் செல்லவேண்டி இருக்கி றதே என்று அப்பா மனம் சலித்துக்கொள்ளுகிறார். இப்போது அங்கு போவதைத் தவிர்த்துக்கொண்டு நாளைபோய்ச் சந்தித் தால் என்ன என்ற எண்ணம் மனதில் ஒருமுறை லேசாகத்

தலை தாக்குகிறது. முன்பு ஒருதடவை நடந்து, மறுதினம் மணியகாரன் கோயிலில் வைத்து மதிப்பில்லர்மல் வாய்க்கு வந்தவாறு ஏசியது அவர் நினைவுக்கு வந்து நெஞ்சை உறுத்து கிறது. எப்படியும் இப்போது போகத்தான் வேண்டுமென்று தடுமாறும் உள்ளத்தை ஒரு நிலைப்படுத்திக்கொண்டு சயிக்கினில் ஏறிப்புறப்பட்டார்.

அப்பா போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, மணியகாரன் எதற்காக அழைத்திருப்பார்.....என்று பல்வேறு சிந்தனைகள் மனதில் எழுகின்றன. முடிவாக எதனையுமே அவரால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. மனக்குழப்பத்தோடு மணியகாரன் வீடு வந்து சேர்ந்தார் அப்பா.

பழையகாலத்து அரண்மனைபோலக் காட்சி அளிக்கிறது. அந்த வீடு. அந்த வீட்டு மண்டபம் வெளித்தோற்றுத்தில் வீட்டோடு இணைந்து தோன்றினாலும், உள்ளே புகுந்ததும் தனித்து கிடப்பது போன்ற ஒரு பிரமையை ஊட்டுகிறது. மண்டபத்தின் நடுவே சாய்மனைக் கட்டிலின் மேல் வசதியாகச் சாய்ந்து முன்புறம் நீண்டு கிடக்கும் சட்டங்களின் மேல் ஆயாசமாகக் கால்களை நீட்டிக் கிடக்கிறார் மணியகாரன்.

அப்பா கேற்றரைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்து, மண்டபத்து கதவுக்கு நேரே சயிக்கிளை நிறுத்துகிறார். அவர் வந்திருக்கிறார் என்பதைன்ற தான் அறிந்ததாக மணியகாரன் காட்டிக் கொள்ளாமல் அசைவற்றுக் கிடக்கிறார்.

மணியகாரன் வேண்டுமென்றே அப்படி அலட்சியமாகக் கிடக்கிறார் என்பது அப்பாவுக்கு விளங்காமலில்லை. மணியகாரனின் இந்த இறுக்கம், தன் மீது அவருக்குள்ள ஏதோ ஒரு அதிருப்பதியின் வெளிப்பாடே என்பதையும் அப்பா உணர்ந்து கொண்டார்.

அப்பா தயக்கத்துடன் அந்த மண்டபத்துக்குள்ளே நுழைந்த போதும், மேலும் அடியெடுத்து வைப்பதற்கு அவர் கால்கள் கூசுகின்றன.

வாசலைத்தாண்டி எப்படியோ அவர் உள்ளே வந்து விட்டார். அதன் பிறகாவது மணியகாரன் கண்களைத் திறக்க வேண் இமே! அவர் அசைவில்லாது படுத்துக் கிடப்பது கண்டு மேலும் முன்னே செல்வதற்குத் தயங்கி சில கணம் தடுமாறிக் கொண்டு நின்றார்.

இப்போது அப்பாவின் மனதில் குழப்பமான ஒரு பிரச்சினை எழுகிறது. மணியகாரனை எப்படி அழைப்பது? வழமைபோல் ‘மணியம்’ என்று அழைக்கலாம், ஆனால் அவர் இப்போதிருக்கும் மலேந்திலையில் அப்படி அழைக்கலாமா? அழைத்தால் சீறிவிழ மாட்டாரா? என்றெல்லாம் எண்ணி எண்ணி சிறிது நேரம் அப்பா குழம்பிக் கொண்டு நிற்கிறார்.

அப்பாதான் அங்கு வந்து நிற்பதை எப்படியும் அவராக மணியகாரனுக்குத் தெரியவைக்கவேண்டிய நிரப்பந்தம் அவருக்கு. அதற்கு வேறு மார்க்கம் எதுவும் தோன்றுமல்ல போகவே, அடித்தொண்டையால் மெல்ல ஒரு தடவை செருமுகின்றார்.

அந்தச் செருமல் சத்தங்கேட்டே அப்பாவின் வருகையை அறிந்து கொண்டவர்போல மணியகாரன் பாசாங்கு செய்து கொண்டு, தலையைத் தூக்கிக் கண்களைத் திறந்து பார்க்கிறார். கட்டில் சட்டங்களின் மேல் நீட்டிக் கிடக்கும் கால்களை மடித் துத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு, “ஓ..... ஐயர் வாரும்” என்கிறார் இருக்கம் சற்றும் தளராமல்.

“ஐயர்” என்று அவர் அழைத்த அந்த வார்த்தை அப்பா நெஞ்சைத் தீக்கோலாகச் சுடுகிறது. மணியகாரன் “ஐயர்” என்றே அப்பாவை வழக்கமாக அழைப்பதுண்டு. அப்பாவை எடுத்தெறிந்து பேசும் சமயங்களில் ‘ஐயர்’ எனச் சொல்ல தன் மூலம் தான் அவரை அவமதிப்பதாக எண்ணி அந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவது அவர் சுபாவம்.

இன்று மணியகாரன் மனதில் ஏதோவொரு கல்மிசம் இருக்கிறது என்பதை அப்பா ஊகித்துக் கொண்டு, பதற்றத்துடன் அவரை நோக்கி மெல்ல அடியெடுத்து வைத்தார்.

மணியகாரனுக்கு முன் கதிரையென்று தயாராக முன்கூட்டியே போடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கதிரையைச் சுட்டிக் காட்டி “அதிலே இரும்” என்கிறார் மணியகாரன்.

அந்த மண்டபத்துக்குள்ளே ‘வியுப் லீற்’ பகல் வெளிச்சம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஒளியில் மணியகாரன் முகத்தை அப்பா சாடையாக நோக்குகிறார். அவர் முகத் தில் கடுகடுப்புக் கொஞ்சமும் குறையாதது கண்டு அப்பா சர்வாங்கமும் குன்றி தலைகுனிந்திருந்தார்.

மணியகாரன் தனது உடல் ஆகிருதியைச் சுற்று நிமிர்த்தி இருக்கையைக் கொஞ்சம் சௌகரியப்படுத்திக் கொண்டு, அடித்தொண்டையால் உறுமத் தொடங்கினார்.

“ஐயர், நீங்களும் இப்ப ஆசாரங்களை எல்லாம் கைகழுவிவிடத் துடங்கிவிட்டியன்? ”

அவரிடமிருந்து இப்படியொரு பீடிகையை எதிர்பார்த்திருக்காத அப்பா, இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் துணுக்குற்றார். ‘ஆசாரம்தானே எங்களுடைய வாழ்வு’ என அந்தக் கணம் மனதில் நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால் அதனை வெளியில் சொல்லாமல், “அப்பிடியேன் சொல்லுறியன்! ” என்று பணிவாகக் கேட்டார்.

‘.உம்முடைய மகளைப் பற்றிக் கணக்கக் கேள்விப் படுகிறன்’ என்றவர் அப்பா முகத்தைச் சின்து நோக்குகிறார்.

ஜமுனைவைப் பற்றிப் பேசுசெழுந்ததும், அப்பாவுக்குக் கை, தூல் கள் மெல்ல உதற்ற தொடங்கி விட்டன. அவர் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கே அப்பா தயங்கி மொனமாகத் தலை குனிகிறார்.

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறீர்? ” மணியகாரன் திரும்பவும் கேட்கிறார்.

“அப்பிடியேன்ன.....” அப்பா வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவருவதற்குத் தயங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, மணியகாரன் இடைமறித்துப் பேசுகிறார்.

“ஜயர், உம்முடைய மகளைப்பற்றி எனக்கொண்டும் தெரியா தெண்டு நினைக்க வேண்டாம். அவவுக்குத் தாலெரு புரட்சிப் பெண், புதுமைப் பெண் எண்ட எண்ணம் போலை கிடக்கு, புரட்சி பண்ணப் போருவாம். பொம்பிளைப்பிளையள்.....அது கும் பிராமணப் பிளையளை அடக்க ஒடுக்கமாக வைச்சிருக்க வேணும்! ”

அப்பாவின் குனிந்த தலை நிமிரவில்லை.

மணியகாரன் சின்ந்துகொண்டு மேலும் தொடர்ந்துசொன்னார்; “ஜயர், உம்முடை மகள் செய்த வேலை சரியா? பஞ்சாட்சர ஜயரின்றை பொடிச்சியின்றை மனத்தை இவதானே குழப்பி விட்டவ! அவ தகப்பன் பேசின கலியாணம் வேண்டாமெண்டு நிக்கிருவாம்! ஏன் காணும் இவவுக்கிந்தக் குணம்? ”

அப்பாவுக்கு இப்போதுதான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புரிய ஆரம்பிக்கிறது. இதெல்லாம் பஞ்சாட்சர ஜயரின் முடைவு தான். இன்னும் என்னென்ன பழிகளைச் சுமத்தியிருக்கிறோ! என்று எண்ணிக்கொண்டு, மணியகாரன் மேலும் சொல்லப் போகின்றவற்றை அறியும் ஆவலும் மனதில் எழும் பீதியுடனும் அலைமோதும் ஏக்கத்துடனும் அவர்வாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“நீர் பேசிற கலியாணம் தனக்கு வேண்டாமெண்டு உம்மடை மகள் ஏன் நிற்கிறார்கள்? ” என்று கேள்விஓன்றை மணியகாரன் எழுப்புகிறார்.

“அப்பிடி அவள் சொல்லயில்லை”

அப்பாவும் விட்டுக் கொடுக்காமல் பதில் சொல்லுகிறார்.

“அப்ப... உடனை அவளுக்குக் கலியாணத்தைச் செய்துவையும், எல்லாம் சரிவந்திடும்” என்று மணியகாரன் குரல்சற்று இறங்கி வந்தது.

“செய்யத்தான் வேணும்”

“எப்ப...?”

“கிட்டட டி.பி.லீல்”

“ஜியா, உங்களுக்குக்கொண்டு சொல்லுறன், இளங்கண்டு பயமறியாது, அவளேதோ தெரியாத்தனமாக நடக்கப் பார்க்கிறுள் பெட்டை, இதுகளை எல்லாம் ஊரவன் அறிஞ்சால் உங்களை ஊரவிட்டுக் கலைச்சுப் போடுவான்கள், மற்ற மற்ற ஊரவன்கள் போலையல்ல நாங்கள். கண்டசாதியையும் கோயிலுக்கே விடவேண்டி வரப்போகுதெண்டவுடனே எல்லாரும் வெளியிலை நின்டு கும்பிடுவோம் எண்டு கட்டுப்பாடு வைச்சது நாங்கள்தான். உலகத்திலை வேறை ஆர் இப்பிடிச் செய்திருக்கினம், சொல்லுங்கோ பாப்பம்! அதுதான் சொல்லிப் போட்டன், இன்னுமொருமாதத்துக்குள்ளே அவளின்றை காலியணத்தை முடிச்சுப்போடுங்கோ!”

மணியகாரன் குரலில் மேலும் இறக்கமும் மரியாதையும் தொனிக்கிறது.

“அது சரி ஜியா, மாப்பிள்ளை வசதியாக இருக்கே!” இப்படி மீண்டும் அவர் அப்பாவைப் பார்த்து கேட்கிறார்.

“தங்கச்சிக்கொரு பொடியன் இருக்கிறான்”

“ஆர்... முத்த பொடியன்தானே!”

“ஓமோம்”

“பேந்தென்ன...உடனேகாரியத்தை முடிக்கவேண்டியதுதான்”

“ஒரு கலியாணம் எண்டால் நினைச்சவுடனை செய்யேலுமே! அதுக்கும் வசதி வேணும்.”

“வசதி என்ன... வசதி! தனக்குத்தனக்கு அளவாகப் பாத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான், விரலுக்குத் தக்க வீக்கம் தானே! உங்களுக்கென்னையா சீதண்மோ! பாதண்மோ! சொந்த மருமகன் பேசாமல் கட்டிக் கொடுக்கிறதுதானே!”

“செய்து போடலாம், எண்டாலும் கொஞ்சம் சிலவுவரும்.”

“வருந்தான்”

“அதுதான் நீங்களும் கொஞ்சம் உதவி பண்ண வேணும்!”

“பொடியன்களும் காசு அனுப்பிறுங்களில்லை. என்னை அனுப்பச்சொல்லித் தான் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான்கள்.

என்றைகையும் இப்ப கொஞ்சம் வெளிச்சுப்போச்சு, காசிருந் தால் உங்களுக்குத் தராமல் விடுவனே!''

“ஏதோ, பாத்துச் செய்யுங்கோ!''

அப்பா, இப்போது நல்லாப்பணிந்து போகிறூர்.

“பிறகென்ன பாத்துச் செய்யிறது! நான் தானே முடிவாகச் சொல்லிப்போட்டன்''

மணியகாரன் அந்த வேண்டுகோள் மேலும் தொடராமல் முற்றுப்புள்ளிவைக்கிறூர்.

“அப்ப சரி, நான் வரப்போறன்'' என்று சொல்லிக்கொண்டு மனச்சோர்வுடன் அப்பா எழுந்து நிற்கிறூர்.

“சரி ஐயா, கலியாணத்தை எப்ப செய்கிறதாக யோசினே'', மணியகாரன் திரும்பவும் அதைக் கேட்கிறூர்.

“ஒரு மாதத்திலை கோயில் கொடி ஏறுது. திருவிழா முடிந்ச தும் செய்யலாம்'' என்று அப்பா தெளிவான முடிவொன்றைச் சொல்லுகிறூர்.

“அப்ப வாருங்கோ!''

மணியகாரன் அப்பாவுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்புகிறூர். அப்பா நெஞ்சச் சுமையோடு மனம் புழுங்கிக் கொண்டு அங்கி ருந்து பூறப்பட்டு வரும்போது, மணியகாரனுக்கும் சிங்கப் பூரானுக்கும் இடையிலுள்ள மிக நெருக்கமான உறவு அவர் நினைவுக்கு வருகிறது.

14

அப்பா மறுதினமே அத்தையைத்தேடிக் கொண்டு உரும்பராயி வூன்ன அவள் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார். ஐமுனவுக்கும் இலட்சமணனுக்கும் திருமணத்தை நிறைவேற்றி, ஐமுனவை இலட்சமண ஞேடு உரும்பராய்க்கு அனுப்பி வைத்து விட்டால் பிரச்சி ஜெகள் தீர்ந்து விடுமென்று அவர் கருதினார். அப்படிச் செய்து வைக்காது விட்டால், மணியகாரன் கண்டிப்பாகக் குடியெழுப்பி விடுவார் என்று அவர் உள்ளூர் அஞ்சினார்.

அங்கிருந்து குடியெழும்ப வேண்டி நேர்ந்தால், போய்த்தங்கு வதற்கு புகவிடமேஇல்லை. ஐமுனவுக்கு கணவனாக வரப்போகி றவன் சொந்தச் சகோதரியின் மகனாக இருக்கிறஞ் என்பதும் அவருக்கொரு மன ஆறுதல். சகோதரியும் மகனும் தன்னிடம் சீதனமா கேட்கப்போகிறார்கள்! என்று அவர் என்னிக்கொண்டார்.

கடந்த இரவே அம்மாவிடம் இதுபற்றி அவர் இரகசியமாகப் பேசினார். ஐமுனவின் மனதை இதுவரை அவரால் தெள்வாக அறிந்து கொள்ள முடியாமலே இருந்திருக்கிறார். அம்மாவும் ஐமுன சம்மதிக்க மாட்டாள் என்றே அழுத்தமாக அவரிடம் எடுத்துச் சொன்னாள். ஆனால் இந்த முடிவைத் தவிர தனக்கு வேறுவழியில்லை என்பதையும் அப்பா அவளிடம் திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிட்டார்.

ஜமுனைவிடம் இனிமேல் கேட்பதற்கு ஒன்றுமில்லையென்பது அவர் கருத்து, ஆனால் இந்த தகவலை மாத்திரம் ஜமுனைவுக்குத் தெரிவிக்கும் பொறுப்பை அம்மாவிடமே அவர் ஒப்படைத்து விட்டார்.

அப்பா அத்தையின்மீது உயிரையே வைத்துக் கொண்டிருப்ப வர். அவனை வெறுத்து ஒதுக்குவதென்பது அவருக்கு இயலாத காரியம். அதனால்தான் ஜமுனைவின் திருமணம் பற்றி அத்தை பேசும்போதெல்லாம் அவள் மனம் வாடாமல் பார்த்துக் கொண்டார்.

ஆனாலும் ஜமுனைவைச் சம்மதிக்கச் செய்துதான் இந்தத் திரு மணத்தை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென்பதே அவர் என்னமாக இருந்தது.

இப்போது ஜமுனைவின் வீண் அபவாதம் சுமத்தப்படுவதை அவரால் தாங்கிக்கொள்ளமுடியவில்லை.

அப்பா தன் மனக்குழப்பங்கள் யாவற்றுக்கும் ஒரு தீர்வாக, ஜமுனைவின் திருமணத்தை நடத்திமுடித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு அத்தை வீடுவந்துசேர்ந்தார்.

அப்போது அத்தை வீட்டுவிருந்தையில் முந்தானையை [விரித் துப்படுத்துக் கிடந்தாள். “புனிதம்” என்று அவர் அழைத்த குரல் சேட்டு அத்தை திடுக்குற்றெழுந்தாள்.

அப்பா அங்குவந்து நிற்பதுகண்டு அவனுக்குப் பெரிய அதிசயம், “என்ன அன்னை மழைவரப் போகுது” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவரை வரவேற்றினார்.

கோயிலில் கொடிஏற்றி வைப்பதற்காக வருடத்தில் ஒருதடவை தவருமல் அங்குபோய் வருபவர் அப்பா. அந்தச் சந்தர்ப்பம் தவிர இடையில் அத்தை வீட்டுக்குப்போகும் வழக்கம் அவருக்கில்லை. இன்று இருந்தாற்போல அவர் வந்துநிற்பதைக் காண அத்தைக்குப் புதுமையாகவே தோன்றுகிறது.

அத்தைக்கருகேயுள்ள கதிரையின்மேல் அப்பா சாவகாசமாக அமர்ந்துகொண்டு, “வரவேண்டி இருந்தால் வரத்தானே

வேணும்... எங்கே இலட்சமண்ணைக் காணன்?'' என்று அவளிடம் விசாரிக்கின்றார்.

அத்தை அப்பாவின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல், எழுந்து வெற்றிலைத் தாம்பாளத்தை எடுத்துவந்து அவர்முன் வைக்கிறார்.

பின்னர் “இருங்கோ அண்ணை வாறன்...” என்று சொல்லிக் கொண்டு, அடுக்களைக்குள்ளே புகுந்து எலுமிக்சம்பழத்தைப் பிழிந்து நீரூற்றி, சினிபோட்டுக் கரைத்துவந்து அவரிடம் கொடுக்கிறார்.

அப்பா ஆவலோடு அதனை வாங்கிப் பருகுகிறார். மதியவெயி லுக்கு அந்தப்பானம் தேறுதலாக இருக்கிறது. அதன்பிறகு வெற்றிலையை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு, பேச்சை எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று சிறிதுநேரம் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அத்தையால் அந்தச் சொற்ப நேரந்தானும் அதன்பிறகு பொறுத்திருக்க முடியவில்லை. “என்ன அண்ணை வந்த நீங்கள்”, என்று அவளே பேச்சை ஆரம்பிக்கிறார்.

அதன்பிறகு அப்பா சொல்கிறார்.

“புனிதம், ஜமுனைவை நெடுக வைச்சிருக்கக் கூடாது. கிட்டடியிலை செய்யலாமென்டு யோசிக்கிறன். அதுதான்... வெளிக் கிட்டு வந்தனன்.”

அத்தைக்கு இந்தச் செய்தி எப்படி இருக்குமென்று சொல்லவா வேண்டும்! சொல்லிலடங்காத ஆனந்தம். ஆனால் திடீரென்று இப்படி வந்து அவர் சொல்வதுதான் அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது என்றாலும் அதனை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் அத்தை மௌனமாக இருக்கிறார்.

அத்தையின் மௌனத்துக்கான காரணம் அப்பாவுக்கு புரியவில்லை.

“என்ன புனிதம் பேசாமல் இருக்கிறோய்!” என்று அப்பாவே அவளிடம் கேட்டார்.

‘ஓண்டுமில்லை அண்ணே.....’ என்று அத்தை தான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி முடிக்காமல் விடுவது போலப் பாவனை பண்ணி வார்த்தைகளை மென்று விழுங்குகிறார்.

“சொல்லு... சொல்லு... மறைக்காமல் சொல்லு” அப்பா அவள் மனதில் இருப்பதை அறிவதற்கு மிகவும் அந்தரப்படு கிறார்.

“வேறை ஓண்டுமில்லை அண்ணே... லட்சமணனுக்கும் இப்பகன இடத்தாலே கேக்கினம், நல்ல சீதனத்தோடை....” என்று அத்தை மெல்ல சொல்லிக் கொண்டு பிடரியிலே சொறிகிறார். அப்பா அதிர்ந்து போனார். இப்படி அத்தை சொல்லுவாள் என்று அவர் ஒரு அனுவூம் எதிர்பார்க்கவில்லை. புனிதம் கெட்டிக்காரிதான். தன்னிடம் சீதனம் வாங்குவதற்கு அவள் திட்டமிடுகிறார்கள் என்று அப்பா உணர்ந்து கொண்டு, மௌனமாக முகம் மாறிப்போய் இருந்தார்.

‘எனக்கு வேறை ஓண்டுமில்லை. ஐமுனைவுக்குத்தான் லட்மணன் எண்டு அவள் பிறந்த காலத்திலேயே சொல்லிப் போட்டன். அதுகளும் சின்னஞ்சிறிசுகள், அப்படித்தான் நினைச்சிருந்திருக்குங்கள். அதுதான்.....’ என்று அத்தை தன் பேச்சுக்கே ஒரு சமாதானம் கூறுவது போல மெல்லச்சொன்னார்.

அவள் பேசும்வரை பொறுமையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அப்பா, அவள் எண்ணத்தை விளங்கிக்கூடிகொள்ளாதவர்போல, எங்கடை கோயில் திருவிழா இன் னும் ஒரு மாதத்திலை முடிஞ்சபோம். அதுக்குப்பிறகு அடுத்துவாற நாளிலே செய்யலாமென்டு நினைக்கிறன் ’என்றார்.

“என்ன..... ஒரு மாதத்திலையோ!” அவளுக்கு வியப்பாக இருக்கிறது.

‘அந்த நாளைத் தவறவிட்டால் இந்த வருஷத்திலே பொருத்தமான நாளில்லை. அங்காலை ஐமுனைவுக்குக் கிரகமும் சரியில்லை’ என்று அப்பா மனமறிந்து ஒரு பொய்யைச் சொல்லுகிறார்.

“அது சரி அண்ணே! வீட்டைக் கட்டிப்பார்; கலியாணத்தை முடிச்சுப்பார் என்டது சும்மாவே! இதுகளுக்கு .....எல்லாம் ஆயித்தமே!“

“பெரிசாக ஒண்டும் வேண்டாம். அடக்கமாகக் குடும்பத் தோடை முடிப்பம்.”

“போன கிழமையும் மாவிட்டபுரத்திலே இருந்து ஒரு பக்கம் வந்தது. காசாக நாப்பதாயிரம், இருவத்தைஞ்சு காசநகை, வீடுவளவு எல்லாம் தல்லாமெண்டு கேட்டுப்போட்டுப்போகி னாம்.”

அப்பா மீண்டும் மௌனமானார்.

அவர் மௌனத்தைக்கண்டு அத்தை மீண்டும் சொன்னான். “நான் உங்களிட்டை என்ன சீதனமே கேக்கப் போறன்! நீங்கள் ஆர்? அவன் ஆர்? அவன்றை தாலி கூறைக்கும் கையிலை யும் ஏதும் வைச்சிருக்கக் குடுத்துட்போட்டு, உங்கடை விருப்பப்படி செய்யுங்கோவன். அதுகள் சின்னஞ்சிருசுகளின்றைவிருப்பத்துக்கு மாருக நாங்கள் ஏன் நிற்பான். நீங்களும் உங்கடை மருமேனும்.”

அப்பா, இப்போதும் தெளிவாக எதுவும் சொல்லாமல், “தாலியைப் பிறகு கட்டலாம்.....” என்று மாத்திரம் கூறுகிறார்.

“இதென்ன கதை! தாலி கட்டாமலும் ஒரு கலியாணமே! அது உங்களுக்குத்தான் மதிப்பில்லை” என அத்தை தன் ஆட்சேபனையைத் தெரிவிக்கின்றான்.

“சரி, எல்லாம் பாப்பம். எல்லாத்துக்கும் பிறகு வாறன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அப்பா அங்கிருந்து போவதற்குப் புறப்பட்டார்.

“என்ன அண்ணே, அதுக்குள்ளை அவசரம்! நின்டு சாப்பிட்டு விட்டுப் போங்கோவன். நான் சட்டுப் பிட்டென்று இரண்டு கறியும், சோறும் காச்சிப் போடுவன், தலைச்சுத்தெண்டுதான்

கிடந்தனான். அதுக்கிடையிலை வட்சமணனும் பூசை முடிச்சுக் கொண்டு வந்திடுவான்.' ' என்று அத்தை தடுத்தாள்.

“இல்லைப் புனிதம்... ...”

‘இல்லை அண்ணே, அவன் வந்து கோவிக்கப்போருன். ‘மாமாவை மறிச்சுச் சாப்பாடு குடுக்கயில்லை எண்டு குறை சொல்லப் போருன்’.

‘நான் நேரே வீட்டுக்குப் போறதெண்டால் நின்டு போக வாம். நான் கொஞ்சம் காச பிரட்டவேணும். அதுக்கு ஓராளைப் போய்க் காணவேணும். அதாலே சுணங்கேலாது... ... ’ ’ என்று ஒரு சாட்டுச் சொல்லி அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

15

கோயில் கொடியேறுவதற்கு முதல்நாள் மாலையில் கோபி கிருஷ்ணன் காரைநகரிலிருந்து இங்கு வந்திருந்தான். அவன் இங்கிருந்து போன பிறகு, அவன் பூசைபண்ணும் கோயில் பூசையை விட்டு இங்கே வந்துபோவதற்கு முடிவதில்லை. சில வருடங்களுக்குப் பின்பு அவன் இங்கே வந்திருப்பதில் அவனுக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி. கோயில் திருவிழாக்கள் முடியும்வரை பத்து நாட்களும் அவன் இங்கே தங்கி இருக்கப்போகிறான்.

கோயில் திருவிழா நடைபெறும் காலத்தில் வழமையான ஐய ரோடு மேலதிகமாகவும் ஐயர் சிலரை அழைப்பது இங்குள்ள வழக்கம். மடைப்பள்ளியைக் கவனித்தல், மண்டபத்துக்கு பொறுப்பாக நிற்றல், எழுந்தருளி வீதிவாலம் வரும்போது பூசை பண்ணுதல், பத்ததி வாசித்தல் என்பன மேலதிகமாக வரும் ஐயர்களின் கடமையாக இருக்கும்.

கோபிகிருஷ்ணன் இந்தாண்டு மண்டபத்துக்குப் பொறுப்பாக வந்திருக்கிறான். பூசை புரியும் ஐயருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வதுதான் அவனுடைய கடமை. அவன் தன்னுடைய கோயில் கடமைகளை இன்னெந்து ஐயரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு இங்கு வந்திருப்பதற்கு, சித்தப்பாவும் சித்தியும் வற்புறுத்தி அவனை அழைத்ததுதான் காரணம்.

அவர்கள் அவனை அழைத்திருப்பது கோயில் கடமையை உள் நோக்கமாகக் கொண்டல்ல. திருவிழாக்கள் முடிந்த இரண்டாவது வாரம் ஜமூனாவின் திருமணம் நடைபெற வேண்டுமல்லவா? அவள் திருமணத்தை உடனடியாகச் செய்துமுடிப்பதற்கு அப்பாவிடம் என்ன இருக்கிறது! அம்மாவின் கழுத் திலும் கையிலும் இருக்கின்றவற்றேடு, கோபியும் தன் மனைவியின் நகைகளை உதவி புரிவதாக வாக்குக் கொடுத்திருந்தான். அது பற்றி அவனேடு பேசி உற்திப்படுத்திக் கொள்வதோடு, ஜமூனவோடும் அவள் திருமணம் பற்றிப் பேசி அவளைச் சமாதானப்படுத்துவிப்பதும் அவர்கள் நோக்கம்.

கோபி, ஜமூனவைவிட மூன்று வயதுக்கு மூத்தவன், பழகும் போது அவர்கள் சகஜமாக நடந்துகொண்டாலும் அவன் சொல்லுக்கு அவள் மதிப்பளிப்பாள் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். பாலனிடம் இந்த நம்பிக்கை இல்லை. அவன் ஜமூனை என்ன சொல்லுகிறார்களோ, அதைவிடக்கூடத்தான் அவன் நிற்பான். அதனால்தான் அவனிடம் இதுபற்றிப் பேசாமல் கோபியை அழைத்திருக்கிறார்கள்.

கோபி வீட்டுக்கு வந்த சமயம் அப்பா கோயில் பூசைக்குப் போயிருந்தார். அம்மாவுக்கு இந்தத் திருமணத்தில் பூரண சம்மதமில்லை. ஆனால் நெருக்கடியான சூழ்நிலை காரணமாகவே அவனும் இதற்கு உடன்பட்டு நிற்கிறார்கள் என்பதை எல்லாம் அம்மா அவனுக்கு இரகசியமாகச் சொல்லிவைத்தாள்.

அன்று இரவு சாப்பாட்டுக்கு முன்னர் ஜமூனவோடு தனிமையில் பேசிக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் கோபி அவனைத் தேடிக் கொண்டு வந்தான். அறைக்குள்ளே கதிரையில் அமர்ந்து புத்தகமொன்றை ஆழ்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்த ஜமூன், அவனைக் கண்டு எழுந்து “வா கோபி” என்று வரவேற்று கதிரையில் அவனை உட்காரவைத்து விட்டு தான் தரையில் அமர்ந்து சுவரோடு சாய்ந்துகொண்டாள். அந்தச் சமயம் வெளியிலிருந்து வீடுவந்த பாலனும் அறைக்குள் வந்து ஜமூனவுக்கு எதிர்த்திசையில் அமர்ந்து கொண்டு “அன்னை எப்ப வந்த நீ?” எனக் கோபியிடம் விடவுகிறன்.

“இப்ப..... கொஞ்சம் முந்தித்தான்” என்று கோபி சொல்லிக் கொண்டு, அவளையும் அங்கு வைத்துக்கொண்டு ஐமுனுவோடு பேசுவது நல்லதுதான் என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

“பிள்ளையள் எப்பிடி.....? சின்னம்மா என்ன செய்யிருஅண்ணே?” எனத் தொடர்ந்து பாலன் விசாரித்தபோது,

“எல்லாரும் சுகமாக இருக்கினம். அதுகளைத் தனிய விட்டிட்டு வந்திருக்கின்றன எண்டுதான் எனக்கு யோசனை! சித்தப்பாவுக்குத் துணையாக நீ இந்தக் கார்யங்களைப் பார்த்தால் நான் ஏன் இஞ்சை வருவான!” என்று கோபி குறைபட்டுக் கொண்டான்.

“ஆ..... உதெனக்குச் சரிவராது” என அலட்சியமாகப் பாலன் சொல்வதைக் கேட்டு ஐமுன மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டு கதையை வேறு பக்கம் திருப்பிவிட எண்ணி, “ஹரிலீல என்ன புதினம்? முதலிலை அதைச் சொல்லு கோபி!” என்று அவனிடம் கேட்டாள்.

இந்தக் கேள்வி அவளை உற்சாகப்படுத்தி இருக்க வேண்டும். அவன் கதிரையில் நிமிர்ந்திருந்து கொண்டு “அங்கே, இப்பகிட்டியிலை ஒரு புதினம் நடந்தது. உங்களுக்குத் தெரியாதே! பேப்பரிலையும் வந்தது!” என்று கேட்டான்.

“தெரியாது கோபி, நீ சொல்லு!” என்றால் ஐமுன.

கோபிக்குத் திமெரன்று ஒரு சந்தேகம். இந்தக் கதையை பால னுக்கும், ஐமுனவுக்கும் தான் சொல்லலாமோ என்று ஒரு கணம் தயங்கி, பின்னர் பத்திரிகையில் செய்தியாக வந்தது தானே என்று தனினைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“அங்கே ஒரு பெரிய குடும்பம்... பணக்காரர்க் குடும்பம். அவை அந்த ஊர்க் குமர்ப்பிள்ளை ஒண்ணடை வீட்டு வேலைக்கு வைச்சிருந்தவை. அந்தப் பிள்ளை வீட்டுக்குப் போறதுக்கு ஒருநாளும் அவை விடுகிறதில்லை. தாய், தகப்பன் வந்து பாக்கிறதுக்கும் விடுகிறதில்லை. அந்தப் பிள்ளையை அவை

கூட்டிக்கொண்டு போய்ப் பதின்னாலு மாதம். ஒருநாளேனும், அந்தப் பிள்ளையின்ரை சொந்தக்காரர் பிள்ளையைக் காண யில்லை. ஒரு நாள் அந்தப் பிள்ளையின்ரை தகப்பனுக்கு ஒரு கடிதம் போயிருக்கு. பிள்ளை விளக்கமறியவிலை விரும்பினால் விளக்க மறியவிலை வந்து பாக்கச் சொல்லி’

“இதன்ன அநியாயம்! என்கிறால் ஜமுன தன்னை மறந்து, ‘பொறு ஜமுன இனிமேல்தான் இருக்கு விஷயம். அதுக்குப் பிறகுதான் தாய் தகப்பன் முழிச்சுதுகள், விஷயமென்னெண்டு விசாரிச்சால், அந்தக் குமரப்பிள்ளை ஒரு பிள்ளையைப் பெத்து, கொலை செய்து போட்டாள் எண்டு குற்றஞ்சாட்டி அவளை வைச்சிருக்கினம் எண்டு தெரிய வந்திது.’”

கோபி இந்த அளவில் கதையைச் சொல்லி நிறுத்தியதும், “மிச்சத்தை நான் சொல்லட்டுமா அண்ணு?” என்று கேட்டுக் கொண்டு அவன் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் பாலன் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“அந்த வீட்டிலை ஒரு விடலைப்பெடியன் இருந்திருப்பான், அவன் ஒரு வேளை படிச்சுக்க கொண்டிருக்கிறவனாகவும் இருந்திருப்பான், அவன் அந்தக் குமரப்பிள்ளையை கெடுத்திருப்பான், தங்களுக்கு இது அவமானம் என்டதுக்காக அந்தப் பெரிய மனிதர் பிறந்த குழந்தையைக் கொலை செய்து போட்டு அந்த அப்பா விப்பெண்ணின்ரை தலையிலை பழியைச் சுமத்தி இருப்பார்கள்.” “சரியாச் சொல்லுறைய் பாலன், உனக்கிந்தச் சங்கதி முன்னமே தெரியுமா”? என்று கேட்கும்போது கோபியின் முகத்தில் அதிசயம் கொலு இருந்தது.

“தெரியாது, ஆனால் இந்தச் சமூகத்திலை நடக்கும் பொது வான் கதை இதுதானே!” என்கிறான் பாலன்.

“இன்னும் சொல்லுறங்க, அவள் ஏழையாகப் பிறந்தது, பெண்ணைக்கப் பிறந்தது, தாழ்த்தப்பட்ட சாதியிலை பிறந்தது எல்லாஞ் சேந்து தான் அவளை இந்தக் கதிக்கு கொண்டு வந்துவிட்டிருக்கிறது. எனக்கு ஒண்டுதான் விளங்கயில்லை..... இந்த விஷயம் வெளியிலை வராமல் சிசுவோடை சேத்துப்

புதைச்சிருப்பினமே அந்தப் பெரிய மனிதர்! எப்பிடி இது வெளிவந்தது?" என்று பாலன் கேட்டான்.

"மறைக்கத்தான் பாத்தவை, உள்ளூர்ப் பரியாரியாரைக் கூப்பிட்டு வீட்டோடை எல்லாம் முடிக்கலாம் எண்டுதான் பாத்தவை. ஆனால் பிரசவத்திலை ஏதோ கரைச்சல் வந்து விட்டு தாம். பொடிச்சியை ஆகப்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகவேண்டி வந்துவிட்டேது, அங்கே இருந்துதான் விஷயங்கள் வெளியாலே வந்திட்டுது" என்று கதையை முடித்தான் கோபி.

இதைத் தொடர்ந்து அங்கு சில விநாடிகள் மௌனத்தில் கரைந்தன.

பாலனும் ஐமுனைவும் உள்ளம் கொதித்தனர்.

கோபியின் நெஞ்சையும் வேதனை வாட்டியது.

கோபியின் தலை அலங்காரத்தை அவன் அந்த அறைக்குள் வந்த நேரந் தொடக்கம் அதிருப்தியோடு உற்று உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஐமுன போல் "கோபி உன்றைகோல மென்ன?" என்று கேட்டு அங்கு உறைந்த மௌனத்தை மெல்லக் கலைத்தாள்.

கோபியின் முகம் அப்போது சட்டென்று ஓடிக்கறுத்தது. அவன் தான் என்ன செய்கிறேன் என்பதை மறந்து வலது கரத்தைத் தூக்கி முன்தலையை ஒரு தடவை தடவிவிட்டுக் கொண்டான்.

இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து, பாலனுக்கு உள்ளூரச் சிரிப்பு வந்தது.

ஐமுன அநுதாபத்துடன் அவனைநோக்கி, "கோபி நான் இப்பிடிக்கேட்டது உனக்கு மனக்கஷ்டமாக இருந்தால் அதைப் பற்றிப் பேசாமல் விடுவும்" என்றார்.

மனம் குன்றிப் போயிருந்த கோபி, "இல்லை, ஐமுன உன்றை மனக்கஷ்டத்தினாலைதான் நீ இப்பிடிக்கேக்கிறேய்" என்று சொல்லி தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

“கோபி, எனக்கு நல்ல ஞாபகம். மயிர் செம்படையாப் போச்சென்டு நீ ஒருக்கால் மொட்டை அடிச்சுக்கொண்டு வந்தாய். தலைமயிர் அழகாக இருக்கவேணுமென்றதிலே உனக் கெவ்வாவு அக்கறை, படிப்படியான் அழகான சுருள்மயிர் கண்ணூடிக்கு முன்னால் தினமும் எவ்வாவு நேரம் நீ மினைக் கெடுவாய், இப்பார்த்தால்...” என ஐமுன தொடர்ந்து தன் வேதனையை வெளியிட்டாள்.

அப்போது கோபி, “நீ மாத்திரமல்ல ஐமுன, என்னைச் சலூர் னிலையும் கேட்டுப் போட்டான்” என்றார்.

“என்னவாம்?” என்று இடைமறித்தான் பாலன்.

“நான் கொஞ்ச நாளாக முன் தலையை வழிக்காமல் விட்டிருந்தன. கோயிலுக்கு வாற பெரிய மனிதர் இரண்டொருதர், “ஐயாவும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளக்கிறியள் போலை கிடக்கு.....” என்று கேட்டுப்போட்டினம், அதுக்குப் பிறகு வீண் சோலியள் வருமென்டு எனக்குத் தெரியும், ஒருநாள் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போனன். வெளிங்டன் தியேட்டர் சந்தி யிலையுள்ள சலூனுக்குத்தான் நான் போறது வழக்கம், எனக்கு அந்தப் பெரிய கண்ணூடியனுக்கு முன்னாலே போய் நின்டால் மனம் பதறத்துடன்கிலிடும். முகவாட்டத்தோடைதான் நான் கண்ணூடிக்கு முன்னாலே போய்க் கதிரையிலை இருப்பன், இதைக் கவனிச்ச சவரம் செய்யிற பொடியன் சவுக்கார நுரையை முன்தலையிலை பூசிக்கொண்டு என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான், ஐயா நீங்கள் ஒரு இளந்தாரி. நல்ல வடிவான ஆம்பிளை, ஏன் இந்தக் குடும்பியையும் கட்டி முன் தலையை யும் வழிக்கிறியள் என்டு, அதைக்கேட்டதும் எனக்கு அழுகை வந்திட்டுது..”

“இருந்த இடத்தையும் மறந்து அழுதிருப்பாய்.”

“டேய் பாலன், நீ சும்மா நக்கலடியாதே!”

“ஆ.....நீ சொல்லு கோபி, என்ன சொன்ன நீ!”

“எனக்கென்ன அழகாகத்திரிய விருப்பமில்லையே! ஆனால் நான் பூசை பண்ணுற கோயிலைச் சேர்ந்தவை கொஞ்சம் பழம்பிடி காறர், அவை ஐயர் இப்பிடித்தான் தலைவெட்டி இருக்க வேணு

மெண்டு நிக்கினம், முடியாதெண்டால் ஊரைவிட்டே கலீச் சுப் போடுவினம்”

“அன்னூ, உந்தக்கதி உனக்குத்தானெண்டில்லை, பூசை பண் ஞுற பிராமணர் எல்லாற்றை கதியும் உதுதான்.”

கோயில் பிராமணன் வெளியிலை பெரிய மனிதன் போல மாயத்தோற்றம் காட்டிக்கொண்டு, கோபிலுக்குள்ளே ஆதிக்கமுள்ள சமூகத்துக்குக் கைகட்டி பணிஞ்சுபோய் நிக்கிறுன்.”

பாலன் மனம் பொறுக்காமல் பொரிந்து தள்ளியவார்த்தை கள் கோபியின் நெஞ்சைச் சுடுகின்றன. கோபி தான் மூத்த வன் என்ற அதிகாரத்தோடு கொஞ்சம் இறுக்கமாகச் சொன்னான்.

“எடே பாலன், நீ சும்மா வாயிலை வந்ததை எல்லாம் பேசாதே! என்ன சொன்னாலும் எல்லாரும் எங்கடை காலிலை தானே விழுந்து கும்பிடுகினம்; அது உனக்குத் தெரியாதே!” பாலன் இதைக் கேட்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தான், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல வேண்டியதைக் கோபிக்குச் சொல்லி விட வேண்டும் என்னும் துடிப்போடு மேலும் அவன் பேசி னான்.

“நாங்கள் கிரியைகள் செய்யிறபோதும், கோயிலுக்குள்ளே யும் பெரியவர்களாகவும் புனிதமானவர்களாகவும் காட்டப் பட்டு ஏமாற்றப்படுகிறம், சுரண்டப்படுகிறம், கோயில் எங்க ஞக்கொரு பொற்சிறை. யாழ்ப்பாணத்திலை சடங்காசாரங்களிலைதான் பிராமணன் பெரியவன், சமூகத்திலை பிராமணன் பெரியவனில்லை, சொத்துடமையுள்ளவன் தான் பெரியவன். சமூகத்திலை ஒடுக்குமுறைகளைப் பாதுகாக்கும் காவல் அரண் களாக இண்டைக்கும் கோயில்களை வைச்சிருக்கினம், ஒடுக்கு முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கும் மக்களைக் கோயிலுக்குள்ளே வரவேண்டாமென்று ஒருவேளை தடுக்கலாம், அவையின்றை சொந்த வாழ்க்கையிலை இண்டைக்கிவை தலையிடேலாது. ஆனால் கோயில் பிராமணன்றை தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலை

இன்னெடுக்கும் தலையிட்டு அதிகாரம் பண்ணுகினம். தெய்வீகத்தோடை பிராமணைத் தொடர்புபடுத்தி, சராசரி மனித வாழ்வைக்கூட்டும்றுக்கினம். பிராமணன் புளிதமான ஒரு அடிமையாகத்தான் கணிக்கப்படுகிறுன்”.

பாலனுக்கு உண்மையிலேயே இந்தச் சமூகத்தின்மீது கட்டுக்கடங்காத் தினம் யோங்கி எழுந்தது. “அவன்து தார்மீகக் கோபத்தில் நியாயமிருப்பதாகக் கோபிக்குத் தோன்றிய போதும் அதனை அவன் வாய்விட்டு ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினான். இந்தச் சூழ்நிலையில் பாலனையும் வைத்துக் கொண்டு ஜமுனாவின் திருமண விழுயங்களைப் பேசுவது பொருத்தமில்லை. என்றே அவன் என்னினான். பாலனை எப்படியும் வெளியே அனுப்பி வைத்துவிட்டுத்தான் அவனோடு பேசவிரும்பினான். எனவே, “ஜமுன நான் உண்ணேடை தனியக் கொஞ்சம் பேச வேண்டும்” என்றான் கோபி.

ஜமுனாவுக்கு அவன் என்ன பேசப்போகிறான் என்பது சட்டென்று பிரிந்து விடுகிறது. பாலனுக்கு எதனையும் மறைக்க வேண்டியதில்லை. அவனும் உடன் இருக்கவே பேசிக்கொள்ள வாம் என்று நினைத்தவன், “எங்களுக்குள்ளே என்ன ஒளிப்பு மறைப்பது இசால்லவேண்டியதாக் கொல்லு கோபி” என்று அவனிடிற்கும் அவனுக்கேட்டுக் கொண்டான்...

அப்போது பாலன், “இல்லை நான் போறன். நீங்கள் பேங்குகோ” என்று சொல்லிக் கொண்டு திட்டோன்று எழுந்து வெளியே போனான்.

அவன் வெளியேறிய பின்னர் கோபி சில நிமிடங்கள் தாமிதித்து, “ஜமுன, நீ கெத்தியிலை எங்களுக்கு விருந்து தரப்போறும் போலை கிடக்கு, உண்மைதானே!” என்று கேட்டான்.

அவன் சுற்றிவளைத்துப் பேசுவதை உணர்ந்துகொண்ட ஜமுன, “கலியாணத்தைப் பற்றித்தானே கேட்கிறைய்!” என்றால் நேரடியாக,

“ஓமோம்.”

“அது நடக்காது கோயி..”

“அப்பிடியேன் சொல்லுகிறூய்?”

“இந்தக் கவியானத்திலே எனக்கு விருப்பமில்லை”

“காரணத்தைச் சொல்லன்”

“கோயில் பூசகராக இருக்கிற ஆரையும் நான் கட்ட மாட்டன். ஸ்ட்கமணன் படிப்பறிவு இல்லாதவர். தோற்றமும் எனக்குப் பொருத்தமானதில்லை. என்ற மனப்போக்குகளை அவர் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவருமில்லை. சங்கீதமென்டால் அவருக்கு வேப்பங்காய் மாதிரி”

“சித்தப்பா முடிவு செய்து போட்டார். சித்தியும் மறுப்பில்லை”

“கவியானம் அவைக்கில்லை, எனக்கு!”

“ஜமுனா, இதுக்குள்ளே கனகரைச்சலூகள் சிடக்கு, நீ ஒரு மாதிரி ஒத்திப்போக வேணும்”

“எல்லாக் கரைச்சலையும் என்ற தலையிலை போட்டுவிட்டு எல்லாரும் தப்பிக்கொள்ளப் பாக்கினம்... ... தயவுசெய்து கோயி, இந்தக் கதையை விட்டுவிடுவது”

இதன் பிறகு கோயி இதுபற்றிப் பேசுவதில் பயனில்லை என்று உணர்ந்து கொண்டான். சில விநாடிகள் மௌனமாக அவன் முன்னே இருந்து பலவாறு சிந்தித்து மனம் குழம்பிக் கொண்டு, “வாறன் ஜமுனா” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து வெளியே போனான்.

16

கோயில் கொடியேறி திருவிழாக்கள் நடைபெற்றுக்கொண்
டிருந்தன. திருவிழாக்கள் நடைபெறும் பத்து நாட்களும்
அந்தப் பெரிய கிராமம் புதுப்பொலிவைப் பெற்றுவிடும். வரு
டத்தில் அந்த நாட்களும் அந்தக் கிராமத்தின் புனித தினங்கள்
என்றே சொல்லலாம். கிராமம் முழுவதும் தூய்மை
அடைந்து எங்குமே சைவ மணம் கமழும்.

அந்தக் கிராமத்து மக்களின் குலதெய்வமான விநாயகப்பெடு
மாலைன் பெயரில் எவ்வோரும் விரதம் அனுஷ்டித்து தாலை,
மாலையில் வழிபாடு செய்வார்கள். தினமும் மாலையில் சுவாமி
வீதி வலும் வந்து உற்சவம் முடியும்வரை விரதமிருக்கின்ற
வர்கள் ‘பச்சைத் தண்ணீர்’ தானும் பருகமாட்டார்கள்.
காலையிலும் மாலையிலும் அடியார் கூட்டம் அந்த ஆவயத்தில்
நிறைந்து குழுமி இருக்கும். இரவு அலங்காரத் திருவிழாவின்
போது பெருகிவரும் சனவெள்ளம் இவ்வளவு என்று கணக்
கிட்டுச் சொல்ல இயலாது அந்தக் கிராமத்து மக்கள் மட்டு
மன்றி அயற்கிராமத்து மக்களும், தூரிடங்களில் வாழும் மக்க
ளும் ஆவதுடன் அங்கு வந்து கூடுவார்கள்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு எங்கினுமே அந்த ஆலயத்தில் நடை
பெறுவது போன்று சிறப்பான திருவிழாக்கள் நிகழ்வதில்லை

தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள், தவில் வித்துவான்கள் எல்லோரையுமே ஓவ்வொரு திருவிழாக்காரரும் போட்டிபோட்டுக் கொண்டு வருவிப்பர். மெய்ஞ்ஞானக் கடல்களாக விளங்கும் சமயப் பிரசங்கிகள் இந்த ஐற்காலத்தில் வருகை தந்து காலத்துக்குக் காலம் சமய உபநிதியாகங்களைச் செய்துபோவார்கள்.

உத்தியோகம், வேறு தொழில் வாய்ப்புக் காரணமாகத் தூர இடங்களில் போய்த் தங்கி திருக்கிண்றவர்களையும் இந்தத் திருவிழாக்காலத்தில் ஊரிலே காணலாம். இந்த அளவுக்கு அந்தத் திருவிழாக்காலம் அந்தக் கிராமத்தைப் பொறுத்த வரை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

ஐயர் குடும்பங்களுக்கும் இந்தப் பத்துநாட்களும் ஒய்வு ஒழிச் சலில்லாத வேலை. அப்பா, பஞ்சாட்சரஜயர், கோபி எல் லோரும் பம்பரங்களாகச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்தப் பம்பரங்கள் ஒய்ந்து சிட்டதுவிடாமல் கண்ணும் கருத்து மாக இருந்து எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் வேலையை மணியகாரன் அதிக அக்கறையோடு செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் கொஞ்சம் ஒய்ந்தால் போதும், அந்த இடத்தைத் தருமகர்த்தா சபையைச் சேர்ந்தவரோ, உயிர்காரரோ நிரப்புவதற்குப் பின் நிற்பதில்லை. அப்பாவும், பஞ்சாட்சர ஜியரும், கோடியும் இரவுத் திருவிழாவில் “சதிராட்டம்” ஆடும் தேவடியாளர்கள் போல ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவர்களுடைய இந்த, ஆட்டங்களில் அதிக ஈடுபாடு கொட்டாமல் இருந்துவந்தான் பாலன். அவன் தான் பார்க்கும் உத்தியோகத்துக்குப் போவதும் திரும்பி வந்து கோயில் விதியிலிருந்து நண்பர்களுடன் பேசுவதுமாகக் காலம்கடத்திக்கொள்ளிருந்தான். அவனைக்கோயில் காரியங்களில் சேர்த்துக்கொள்வது அப்பாவுக்கும் அவ்வளவாக விருப்புபடில்லை. தவிச்த்துழடியாத சிலசமயங்களில் மாத்திரம் அவன் உதவியை அப்பா நாடுவதுண்டு.

இந்த ஆண்டும் வழக்கேபோலப் பத்ததி வாசிப்பதற்கு ஐயர் ஒருவரை வெளியிடிருந்தே கொண்டுவரவேண்டுமென்று மனி

யகாரன் அப்பாவுக்குப் பணித்தார். இவ்வாறு வெளியில் ருந்துபத்ததி வாசிக்கக்கொண்டு வருவதும் ஒருவகையில் பெரிய மேளம், சின்ன மேளம், கிரர் சோட்ஜீ போன்ற கவர்ச்சிதான். மணியகாரன் இந்தக் கவர்ச்சிக் காட்சிகளால் ஆலயத்தின் மேன்மையை வெளியில்லையர்த்திக் காட்ட வேண்டும் என்ற சிந்தனைப் போக்குள்ளவர்.

பத்ததி வாசிப்பவர் சமஸ்கிருத மொழியில் பாண்டித்தியம் உள்ளவராக இருக்கவேண்டும் என்பது மணியகாரனின் கருத்து, சமஸ்கிருதச் சொற்களை ஒசைநயத்துடன் கவர்ச்சியாகவாகித்து பக்தர்கள் உள்ளத்தில் ஒரு சிலிர்ப்பை மலர்விக்க வேண்டுமென மணியகாரன் விரும்பினார்.

திருவிழாக்கள் ஆரம்பித்து கொடியேற்றுகின்ற முதல்நாட்ட காலையிலும், பின்னர் மாலையிலும் பத்ததி வாசிக்கவேண்டும், அதன்பிறகு திருவிழாக்கள் முடிவடையும் தீர்த்தோற்சவத்தி வன்றும் காலைமாலையில் பத்ததி வாசிக்கப்படும்.

இந்தசூண்டு பத்ததி வாசிப்பதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்வதற்கு அப்பாவுக்குப் போதுமான அவகாசம் இல்லாமற் போயிற்று: திருவிழாக்களுக்கான கோயில் வேலைகளோடு அவை முடிந்தவுடன் ஜமுனையின் திருமணத்தையும் செய்து வைக்க வேண்டிய பொறுப்பும் அவருக்கிருந்ததால் ஓய்வில்லாது அலிந்து கொண்டிருந்தார். அதனால் பாலை அழைத்து பத்ததி வாசிப்பதற்கு ஒரு ஜயரை ஏற்பாடு செய்யும் பொறுப்பை அவனிடமே ஒப்படைத்து விட்டார்.

பாலனுக்குப் பருத்தித்துறை இரத்தினசபாபதி ஜயரை முன் ஏற்றே, தல்ல பழக்கம். சமஸ்கிருதச் சொற்களை ஒசைநயப் படிடன் சரியாக வாசிக்கும் அவர் திறமையை அவன் முன்பே அறிந்து வைத்திருந்தான். அப்பா சொன்னதற்கிணங்கி, அவன் அவரிடம் சென்று இரண்டு தினங்களும் பத்ததி வாசிப்பதற்காக ஏற்பாட்டைச் செய்து முடித்தான். இரண்டு தினங்களுக்கும் அதற்கான கலியாக ரூபா இருநூற் பெற்றுத் தருவதாகவும் பாலன் அவரோடு பேசிப் பொருந்திக் கொண்டான்.

கொடியேற்றத்தன்று காலையில் இரத்தினசபாபதிஜயர் தனது மோட்டார் சயிக்கிளில் வந்து சிறப்பாகப் பத்ததி வாசித்து விட்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பினார். அன்று மாலையில் மீண்டும் அவர் வந்து பத்ததி வாசித்து முடித்தார். இனிமேல் பத்தா வது நாள் தீர்த்தத் திருவிழா அன்று தான் அவருக்கு அங்கு வேலை, தீர்த்தமும் முடிந்த பின்னர் அவரோடு பேசிக்கொண்ட கூவியைத்தரலாம் என்று மனியகாரன் தெரிவித்து விட்டதால் அவர் அன்று தனது கடமையை முடித்துக்கொண்டு வெறுங் கையோடுதான் வீடு திரும்பினார்.

தீர்த்தத் திருவிழா அன்று மறுபடியும் அவர் காலையில் அங்கு வந்து பத்ததி வாசித்து முடித்தார். முன்போல அன்று விட்டுக்கு அவர் திரும்பிப்போகாது கோயிலில் தங்கி இருந்து மாலையிலும் பத்ததி வாசித்து முடித்தார்.

முதன் நாள் அங்கு வந்து சேர்ந்த அத்தை, “எத்தனையோ ஜையர்மார் பத்ததி வாசிக்கக் கேட்டிருக்கிறன், இப்படி ஒருதர் வாசிக்கிறதை நான் கேக்கையில்லை” என்று வியந்து போனாள். “ஜையருக்குப் பத்ததி வாசிக்க எவ்வளவு குடுக்கினம்?” என்று தன் வியப்பரடங்காமல் அம்மாவிடம் கேட்டாள்.

“இருநூறு தல்லா மெண்டிருக்கினம்” என்ற அம்மாவின் பதிலைக்கேட்டு “இருநூறாற்றி, இரண்டாயிரம் குடுக்கலாம்” எண்டு மனம் திறந்து பாராட்டினான்.

இரத்தினசபாபதி ஜையருடன் பத்ததி வாசிப்புக்கு இருநூறு ரூபா தருவதாகப் பொதுவாகப் பேசிக்கொண்டு வந்த பாலன், அதை அப்பாவிடம் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னான். அப்பா உடனே அதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்து விடவில்லை. அவர் மனியகாரனைக் கண்டு, அவருக்கு எல்லாவற்றையும் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லி அவர் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டபிறகே பாலனுக்கு உடன்பாடு தெரிவித்தார்.

பாலன் அப்பாவின் சம்மதத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பின்னர் திரும்பவும் இரத்தினசபாபதி ஜையரைத் தேடிக் கொண்டு

போய், அவர் வரவேண்டுமென்பதை உறுதிப்படுத்திவிட்டு வந்தான்.

இப்போது இரத்தினசபாபதி ஜயரின் கடமைகள் முடிந்து விட்டன. தீர்த்தோற்சவம் முடிந்து கோயிலில் கூடி நின்ற சனக்கூட்டம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கலைந்து வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. கோயில் வாசலில் இப்போதும் கர்ப்பூரங்கள் எரிந்துகொண்டே இருக்கின்றன. எங்கும் அதன் மணம் பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. வீதிகளில் கடலை, மணிக்கடை வியாபாரங்கள் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன சனதெரிசலும் இரைச்சலும் இன்னும் குறையவில்லை.

மணியகாரன் வெளிவாசலில் நின்று சந்தனம், திருநீறு வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் அருகே சிங்கப்பூரான் நடக் கின்ற காரியங்களை மேற்பார்வை செய்யபவர்போல நின்று கொண்டிருக்கிறார். வாசலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் உண்டியல் பெட்டியிலும், மணியகாரன் அருகேயுள்ள தாம்பாளத்திலும் நாண்யக் குற்றிகள் விழுந்து குவிந்து கொண்டிருக்கின்றன. பாலன் இரத்தினசபாபதி ஜயரின் மோட்டார் சமிக்கின் அருகே அவர் வருகைக்காக காத்து நிற்கிறான். அவா வந்த தும் அவரை ஆதரித்து அனுப்பவேண்டியது தன் கடமை என்பதை உணர்ந்து பொறுமையுடன் அங்கே காத்து நிற்கிறான். இரத்தினசபாபதி ஜயர் கோயிலுக்குள்ளே இருந்து வாசலை நோக்கி வெளியே வருகின்றார். வாசலில் நின்றுகொண்டிருக்கும் மணியகாரனுக்கு முன்பாக வந்து, “அப்ப, நான் வரப்போறன்” என்று கூறுகிறார்.

“ஓ! ஜயா வெளிக்கிட்டிட்டியனே! நில்லுங்கோ வாறன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு திருநீறு சந்தனம் கொடுக்கும் வேலையைச் சற்று நிறுத்தி, மடிக்குள்ளிருந்து ஜம்பது ரூபா நோட்டோன்றை எடுத்து அவரிடம் நீட்டுகிறார்.

இரத்தினசபாபதி ஜயர் அதைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு மணியகாரன் முகத்தைக் குறிப்பாக நோக்குகிறார்.

ஜயரின் பார்ஜவயைப் புரிந்து கொண்ட மணியகாரன், “என்னையா பாக்கிறீயன்” என்று கேட்கிறார்.

“ஐம்பது ரூபா தந்திருக்கிறியன்” என்று அவர் சொல்லும் போது, திருச்சீறு சந்தனம் வாங்குவதற்காக அங்கு கூடிநிற கிணறுவர்கள் இதை அவதானிக்கின்றார்கள் என்பதைக் கவனித்த மணியகாரன், “எல்லாம் எங்கடை ஜயர் தருவார் நீங்கள் இதைக் கொண்டு போங்கோ” என்று சட்டென்று கூறிமுடித்து விடுகிறார்.

இரத்தினசபாபதி ஜயர் இந்தக் காசைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு நேரே பாலனிடம் வருகிறார்.

“இந்தா தம்பி, இந்த, காசை நீ வைச்சுக்கொள்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்த நோட்டை அவன் கைக்குள் வேயே வைத்து விடுகிறார்.

பாலனுக்கு நடந்தவை எல்லாம் விளங்கி விடுகிறது.

அவன் அந்த நோட்டையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கோயில் வாசலில் நின்று கொண்டிருக்கும் மணியகாரனை நோக்கி வருகிறார்.

அவன் அவர் முன்னே வந்து நின்று, “பத்தறி பாகிச்ச வருக்கு ஐம்பது ரூபாத்தானே குடுத்திருக்கிறியன்!” என்று அவரிடம் சேட்கிறார்.

அவர் அவன் கதையைப் பொருட்படுத்தாதவர்போல், “நீர் அவளவுதான் குடுக்கிறது” என்று அலட்சியமாகக் கூறிக் கொண்டு தன்னுடைய வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்.

“இருநூறு ரூபாதான் தாறதாக அவாரோட்டை பேசினது எனப் பாலன் தொடர்ந்து சொல்லுகிறார்.

மணியகாரன் கவனித்துக் கொண்டிருந்த வேலையை நிறுத்தி விட்டு, அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து, “ஆர் பேசினது” என்கிறார்.

“நான் பேசினது” என்றால் பாலன்.

“அப்ப நீ குடன்!” என்று அதிகாரத்துடன் திணக்கிறார் முன்னியக்காரன்.

“சரி நான் குடுக்கிறன் இந்தக்காசையும் வைச் சுக்கொள் ரூங்கோ” என்று அந்த ஐம்பது ரூபா நோட்டை அவர் மடியை நோக்கி நீட்டுகிறான் பாலன்.

‘என்னடர சொன்ன நீ! தந்த காசை மடிக்குள்ளே வைக்க வந்திட்டாயோ எனிய பிராமணி!’ என்று பாய்ந்து அவன் கண்ணத்தில் அறைந்தார்.

பாலனுக்குச் சினம் பொங்கி எழுந்தது. அவன் அவரை நோக்கிப் பாய்ந்து அவர் நெஞ்சிலே பிடித்துத் தள்ளிய போது அங்கு கூடி நின்றவர்கள் ஒடிவந்து இருவரையும் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

அப்போது பொழுது மறைந்து இருக்கும் ஆரம்பித்தது.

17

அடுத்த நாள், உலகை முடிக்கிடக்கும் இருப்புக் கிழித் தெறிந்து கொண்டு ஆதவன் உதயமானன்.

வீட்டில் ஒரே குழப்பமும் கலவரமும்,

மணியகாரன் மகா பொலிவாதவர். “வீட்டிலிருந்து குடியெழுப்பி, ஊரைவிட்டுக் கலைத்துப்போடுவேன்” என்று முன் னரே அப்பாவுக்கு எச்சரித்திருக்கிறார். அவர் சொல்லுக்கு அஞ்சித்தான் ஜமுனாவுக்கு அவசரம் அவசரமாகசத் திருமணத்தைச் செய்துவைத்து, அவனை அத்தை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று அப்பா தடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது. பாலன் பலர் மத்தியில் அவரோடு மோதிஇருக்கிறான். இது வைல் எண்ணன்ன விபர்தங்கள் விளையுமோ என்று எண்ணி வீட்டில் எல்லோரும் உள்ளூர் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அம்மாவுக்குப் பாலனைக் குறைசொல்ல முடியவில்லை. அவன் நடந்துகொண்டதில் நியாயமிருப்பதாகவே அவருக்குத் தோன்றுகிறது.

கோபி காரைநகருக்குத் தண்ணேடு பாலனை அழைத்துக்கொண்டு போய்விடலாம் என்று நினைத்தான். ஆனால், காரைநகரிலும்

அவன் தகராறுபட்டுக்கொண்டு வந்தவன். அவனைத் திரும்புவும் அங்கே அழைத்துச் செல்வதால் ஆங்கும் தொல்லைகள் தான் வரும். தான் செய்யும் கோயில் பூசையைக் கைவிட்டு பால்ஞோடு இங்கே நிற்கவும் அவனுக்கு முடியவில்லை. என்ன நடக்குமோ என்ற கவலையோடுதான் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போனான்.

அத்தைக்குப் பாலன்மீது அடங்காத கோபம், பிராமணன் என்றுள் அடக்கம், பணிவு, பண்பு இருக்கவேண்டுமென்பது அவன் கருத்து. அவையொன்றும் இல்லாத தெருச் சண்டியன்போல பாலன் நடக்கிறுன் என்று அவன் குற்றம் காட்டினான். அவருக்கு இவைகள் எல்லாவற்றையும்விட, ஜமுனாவுக்குத் தன்மகனைத் திருமணம் செய்து வைத்துவிட வேண்டும் என்பது தான் முக்கியம். திருமணத்துக்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் பாலன் எல்லாவற்றையும் குழப்புகிறுன் என்று அவன் நினைத்தான். திருமணத்துக்கான ஜமுனங்களை எப்படியும் செய்து முடித்துக்கொண்டேதான் இங்கிருந்து போகவேண்டுமென்று கருதிக்கொண்டு அவன் வீட்டில் தங்கி இருந்தான்.

அப்பா அதிகம் எதுவும் பேசவில்லை. “நீ எனக்குச் சொல்லி இருக்கலாம்” என்று மாத்திரம் பாலனுக்குச் சொன்னார். அப்பா இப்படி அமைதியாக இருப்பதும் ஆக்கரியமாகத்தான் இருக்கிறது. அப்பாவின் மனம் மணியகாரனின் நடத்தையால் நன்றாகப் புண்பட்டுப் போய்விட்டது யோலத் தோன்றுகிறது. இப்படியான குழந்தையில் அவர் எந்தக் காலத்திலும் இதுபோல மௌனம் சாதித்ததில்லை.

ஜமுனையின் உண்ணத்தைக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அவன் அண்மைக்காலத்தில் பெருமளவு தன் வாயைத்திறக்காமலே இருந்து வருகிறான். பால்ஞோடு பேசிக் கொள்ளுமளவுக்கு தங்கை அம்பிகாவுடன்தானும் அவன் பேசவதில்லை.

இன்று காலைப் பூசைக்காக அப்பா கோயிலுக்கு போன்போது மணியகாரன் அக்கே கொதித்துக்கொண்டு காதிதுநின்றார்.

“ஐயர் இஞ்சைவாரும்! எங்கடை பரம்பரையில் நடவாத காரியம் நேற்று எனக்கு நடந்போக்கு, என்றை நெஞ்சிலை வைச்சுப் போட்டான் கானும்! அவன் பிராமணி எண்டபடி யால்தான் இவளவிலை விடுகிறேன். அவனை விட்டுக்குண்ணோ விடப்படாது. அவன் வற்தானென்னுடைய எண்டைக்கு நான் சுற்றிச்சென்றே, அண்ணைக்கே நீர் குடும்பத்தோடை விட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டுவிட வேணும்” என்று அவர் எக்காளித்தார். இந்தச் செய்தி எப்படியோ பாலனின் காதில் எட்டிவிட்டது. அவன் தன்னாலே தன் சிறிய தாயின் குடும்பத்துக்குக் கஷ்டங்கள் வரக்கூடாதென்று எண்ணி, பகல் வேலையில் விட்டுக்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டான், இரவானதும் யார் கண்களி ரும் படாமல் அங்குவந்து தங்கிவிட்டு, அதிகாலையில் எழுந்து வேலைக்குப்போய் விடுவான்.

இப்படி சில தினங்கள் கழிந்த பிறகு ஒருநாள் அவனுக்கு ஒய்வுநாள். அவன் கோயில் கிணற்றிலே குளித்துக்கொண்டு நின்ற சமயம் மணிகாரன் அவனைக் கண்டுகொண்டார். உடனே இங்கு நின்ற கோயிலில் எடுப்பிடி வேலைகள் செய்யும் ஒருவரை அழைத்து, பாவன் கோயில் கிணற்றில் குளிக்கக் கூடாதென்று சொல்லி அனுப்பினார்.

அவன் அவர் பேச்சைப் பொருப்புத்தாமல் ஆறுதலாகக் குளித்துவிட்டு வந்து, கோயில் மடத்தில் தங்கி இருந்தான். அவன் செய்கின்றவற்றை எல்லாம் தூர நின்று அவதானித்த மணியகாரனுக்கு கொஞ்சமும் பொழுத்துக்கொள்ள முடிய வில்லை. அவன் தனகுச் சவால் விடுவதாகவே அவர் கருதி னார். அவனை எப்படியும் தனக்கு அடிபணிய வைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் அவர் மனதில் மேலோங்கியது.

இன்று அவர் கோயிலுக்குள் வைத்து அப்பாவுக்குச் சொன்னார்.

“ஜயர்! அவன் என்னை மன்னிப்புக் கேட்கவேணும். ஆவிலது அவன் கோயில் கிணத்திலை குளிக்கக் கூடாது. மடத்திலை வந்திருக்கக் கூடாது. கோயிலுக்குள்ளே வரக்கூடாது. என்றை கண்ணிலையே அவன் காணக்கூடாது. உமது வீட்டுக்குள்ளே அவன் கால்வைக்க விடக்கூடாது. இல்லையென்டால் நீரும் ஊரை விட்டு இஞ்சை இருந்து போகவேண்டி வரும்.” அப்பா இந்த நிபந்தனைகளைக் கேட்க அலட்டிக்கொள்ளாமல் தன்பாட்டிலேயே பேசாமல் இருந்துவிட்டார்.

மறு நாளும் பாலனுக்குக் கந்தோரில் விடுமுறைநாள். அவன் நடுப்பகல் வேணோ கோயிலுக்கு வந்து, கோயில் கிணற்றில் நீரை அள்ளி அள்ளி நன்றாகக் குளித்து விட்டு கோயிலுக்குள்ளே சென்று விழுதியைக் கிள்ளி நெற்றியில் பூசி வழிபாடு செய்து கொண்டு வெளியே வந்துவீட்டுக்கருகேதெற்குப்புறமாக உள்ள புதிய மடத்தின் வெளி விருந்தையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அப்போது வீட்டுக்குள்ளிருந்து ஜமுனாசின் வயலின் இசை தாங்கும் சோகமும் இழையோடக் கமாஸ் இராகத்தில் எழுந்து அந்தப் பாகுதி எங்கும் மெல்லப் பரவிக் கொண்டிருந்தது,

“என்று தனியும் இந்தச் சுதந்திர தாகம்?
என்று மடியும் எங்கூடு அடிமையின் மோகம்?
என்றெழ தன்னைக் கிலங்குவன் போகும்?

என்றெமதின்னல்கள் தீர்ந்து பொய்யாகும்? என்ற பாடல் அடிகளை அவன் மீண்டும் மீண்டும் வயலினில் மீட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்,

இந்தப்பாடல் அடிகள் தன்றுள்ளத்தைப் பிரதிபலிப்பதுபோலப் பாலனுக்குத் தோன்றுகின்றது. அவன் இந்த இசை தரும் போதையில் மனம் லயித்து, மறுபுறம் வேதனையுடன் சிற்றித்துக் கொண்டு இருக்கிறான்.

அவன் செய்த ஒவ்வொரு காரியங்களையும் கோயிலுக்குள்ளே சிங்கப்பூரானாலே சேர்ந்து நின்று இரகசியமாகக் கவனித்துக் கொண்டு நின்ற மணியகாரன் உள்ளத்தில் சினம் பொங்கி எழு கிறது. இன்றைக்கு எப்படியும் ஒரு முடிவுகட்டிப் பாலனை இந்தக் கிராமத்திலிருந்து துரத்திவிடவேண்டும் என்ற உறுதி யான முடிவோடு அவனை நோக்கி வருகிறார்.

பாலன் மடத்து விருந்ததையில் அவர் வருவது கண்டும் அதையாமல் அமரிந்திருக்கிறான்.

மணியகாரன் அவனுக்கு முன்பாக வந்து, முன்னெச்சரிக்கை யுடன் சற்று விலகிநின்று.' உண்ணே ஆர் மடத்திலை இருக்கச் சொன்னது? என்று அதட்டுகிறார்.

'கோயில் மடம், இதிலை ஆரும் இருக்கலாம்' பாலன் நிதானமாகப் பதில் சொல்கிறான்.

'கோயிலிலை எனக்குத்தான் அதிகாரம், நான் சொல்லிறபடதான் எல்லாம் நடக்கவேணும்.'

'அது வீட்டிலை'

'என்னடா சொல்லுகிறாய்!'

மணியகாரன் கோபத்தினால் தன்னைக்கட்டுப்படுத்தி முடியாமல் துடித்துக்கொண்டு கரிச்சிக்கின்றார். அவர் போட்ட கரிச்சனையைக் கேட்டு வீட்டிலிருந்த எல்லோரும் வெளியே ஒடி வருகிறார்கள். கோயிலுக்குள்ளே நின்ற பஞ்சாட்சரஜ யரும் அங்கே ஒடி வருகிறார். அவர்கள் எல்லோரையும் கண்டதும் மணியகாரனுக்கு மேலும் வீரியம் பிறந்துவிடுகிறது.

"டேய் நான் சொல்லிப்போட்டன். இனிமேல் நீ இந்தக் கோயில் வீதியிலே காலி வைக்கக்கூடாது. காடி வைச்சியோ பிறகு நடக்கிறதைப் பார்!" என்று சொல்லிக் கொண்டு பறிகளை நெருடுகிறார்.

‘‘மனியானதயாகச் சைதையும், கோயில் வருமானத்துக்கும் சில வகுக்கும் களிளக் கணக்கெழுதி ஊரை ஏமாத்தி வயிறு வளக்கிற நீ என்னை அதிகாரம் பண்ணப் பாரிக்கிறீய!’. பாலன் ஆலட்சியமாகப் பேசுகிறான்.

இதன் பிறகுதான் என்ன செய்வது, என்ன சொல்வதென்றே மனியகாரனுக்குத் தெரியாத கோபம் ஆவரைப் போட்டு உலுப்புகிறது.

‘‘என்னைப்பாத்து நீ என்னுடையும் நீ பிராமணனுக்குப் பிறந்தவனே எடா!’’ என்று அவர் கேட்டதும் பாலன் வீருந்தையை விட்டு விருட்டென்று எழுப்புகிறான்.

இதுவரை பொறுமையாக நின்ற அப்பாவினால் இந்த வசை மொழியைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஓய், மனியம்! வாரித்தையை அனந்து பேச வேணும்!” எனச் சொல்லிக் கொண்டு மனியகார னுக்கு முன்னே வருகிறார்.

‘‘எல்லாம் உன்னைதான் வந்தது, பச்சை ஆரிசி தின்னிக் கள்ளப் பிராமணி’’ என்று சொல்லிக் கொண்டு அப்பாவின் மேல் பாய்ந்து காலால் உதைக்கிறார்.

பாலன் குறுக்கே பாய்ந்து மனியகாரரைப் பிடித்து நெஞ்சிலே தள்ளி கண்ணங்களில் மாறி மாறி ஆக்கிரோசமாக அறைக்கிறான். பஞ்சாட்சரஜியர் ஒடி வந்து பாலனை இறுக்கப் பிடித்துக் கொண்டு மனியகாரரை விலக்கி விடுகிறார்.

பஞ்சாட்சரஜியராலும் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. மனியகாரன் அப்பாவைக் காலால் உதைத்தது. தன் மீது விழுந்த உதையாகவே அவர் எண்ணி மனம் கொதித்தார்.

அத்தை மனியகாரனுக்கும் பாலனுக்கும் இடையே வந்து நின்று கொள்கிறான்.

அப்பாவை அம்மாவும் ஜமூலாவும் அவர் தோன்களில் பிடித்துத் தூக்கி விடுகிறார்கள்.

எல்லாம் மின்னல் வேகத்தில் ஒரு கணப்பொழுதிலே நடந்து முடிந்து விடுகின்றன.

மணியகாரன் அவமானத்தோடு மனக்கொதிப்புக் கொஞ்சமும் ஆடங்காத நிலையில், “எடே பிச்சைக்காரப் பிராமணி...” என்று எதனையோ சொல்ல வாயெடுக்குபோது அப்பா இடைமறித்து, “முட்டா வாயை. நீ என்ன சொல்லப் போகுய் என்டு தெரியும். வீட்டை விட்டுப்போ என்டு சொல்லுவாய் நீ இருக்கச் சொன்னாலும் இனிமேல் நான் இஞ்சை இருக்கத் தயாரிக்கீ. வா பாலன்!” என்றவர் வீட்டை நோக்கி நடக்கிறார். அவர் பின்னால் எல்லோரும் போகிறார்கள்.

பெட்டி படுகிகைகளை எல்லோருமாகச் சேர்ந்து தயார் பண்ணி எடுக்கிறார்கள்.

அத்தை இவெளிலாவற்றையும்பார்த்துக்கொண்டு ஏதிலிபோய் நிற்கிறுன்.

அவர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து கையிலும் தலையிலுமாகச் சுமந்தவண்ணம் வெளியே போவதற்கு அடியெடுத்து வைத்த போது, “அண்ணை இப்படிச் செய்யிறதுசரியில்லை, இப்படி ப் போறது எங்கை குலத்தொழிலுக்கே இழிவு” என்று அப்பாவைச் சமாதானப்படுத்திவிடும் நோக்கத்துடன் அத்தை மெல்லச் சொல்லுகிறான்.

“புனிதம் முடிவாக ஒண்டு சொல்லுறங், உன்றை மேனு க்கு ஜமூலாவத்தரமாட்டான். நான் அனுபவிச்சதுகள் போதும்; என்றை பிள்ளையும் அனுபவிக்கவேண்டாம்” என்று உறுதியாகச் செல்லிக்கொண்டு அப்பா முன்னே நடக்கிறார்.

அத்தை திகைத்துப்போய் நின்றான்.

அப்பாவின் பின்னே அம்மாவும், அம்பிகாவும், ஜமுனவும் பால னும் வருகிறார்கள்.

வீட்டு வாசலில் பஞ்சாட்சர ஜயர் தன்குடும்பத்தோடு முட்டை ராடிச்சக்களைச் சுமந்த வண்ணம் காத்து நிற்கிறார்.

“அண்ணையங்களுக்கிப்பிடி நடந்த பிறகு நான் இஞ்சைஇருந்து குட்டுப்பட ஏலாது” என்று அப்பாவைப் பார்த்துச் சொல் விக்கொண்டு அவரும் பின்தொடர்ந்துவந்துகொண்டிருக்கிறார்.

18

“வாணி உங்கடை கடையைப் படிச்ச முடிச்சுப் போட்டேன். சில சந்தேகய்கள்... கேட்கலாமோ!”,
“கேளுங்கோ”

“வாணி எண்ட உங்கடை பேரை ஜமுலை எண்டு மாத்தி இருக்கிறியன். அது சரி..... பாலன் என்ன ஆனான்?”

“பாலன் கண்டா போய் மூன்று வருஷம், கோபி இப்ப நோர் வேயில்லை. கோபியின்றை குடும்பம் இப்ப எங்களோடை தான் இருக்கு. அப்பாவும், பஞ்சாட்சர ஜயரும் சேர்ந்து கடை நடத்துகினம். அப்யா கோயில் பூசகர்களை எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு அமைப்பை உருவாக்கி இருக்கிறார்.”

அப்பாவின்றை தலைமையிலே வாறிகழிமை ஒரு மாநாடு நடக்கப் போகுது. ‘நாராயணச் சூருக்கள் தலைமையில் பூசகர்களி மாநாடு’ எண்டு இண்டையில் பேப்பரிலே கிடக்குத் தூ பாரித் திர்களா!”

“சரி காயத்ரி.....?”

“காயத்ரி பாலனுக்காகக் காத்திருக்கிறன்!”

அப்போது பாடவேலை ஒன்று முடிந்து பாடசாலை மணி அடி கிறது ஆசிரியர்கள் தங்குமறையிறந்து வாணியும் பூமணியும் அடுத்த பாடவேலையில் தாங்கள் கற்பிக்க வேண்டிய வகுப பறைகளை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த நாலாசிரியர் திரு. தெண்ணியான் அவர்கள் ஒரு நடு நிலைமை இலக்கியக் காரணல்ல என் பதனை..... படிக்கும்போதே நீங்கள் உணர்வீர்கள். வர்க்கம் சார்ந்த ஒருவனுக, ... உலாவி வரும் பாத்திரங்களோடு, நகக்கப்படும் வர்க்கப் பாத்திரங்களின் பங்காளாக இவர் நிற்பதை நீங்கள் பார்ப்பீர்கள், நகரத்திலும், நகரம் சார்ந்த பகுதிகளிலும் காணமுடியாத வாழ்க்கை முறையை இவரால் சீதிதிரிக்கப்படும் சிராமப் புறங்களில் நீங்கள் காணப்பீர்கள். நிலவுடையைச் சமூக அமைப்பிலிருந்து விடுபடமுடியாமல் யாச் சிக்கல்களுக்குட்பட்டு, பாரம்பரியப் பெருமைகளை மட்டும் இருக்கப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பவர் களையும், பழைய சம்பிரதாய எல்லைக்கோட்டுக் குள்ளேயே சுற்றிச்சுற்றி வந்தமையால் புதிய வாழ்க்கையோடு ஒட்டிப்போக முடியாமல் தவிப் பவர்களையும் நீங்கள் சந்திப்பீர்கள்.

- கே. டானீயல்